



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

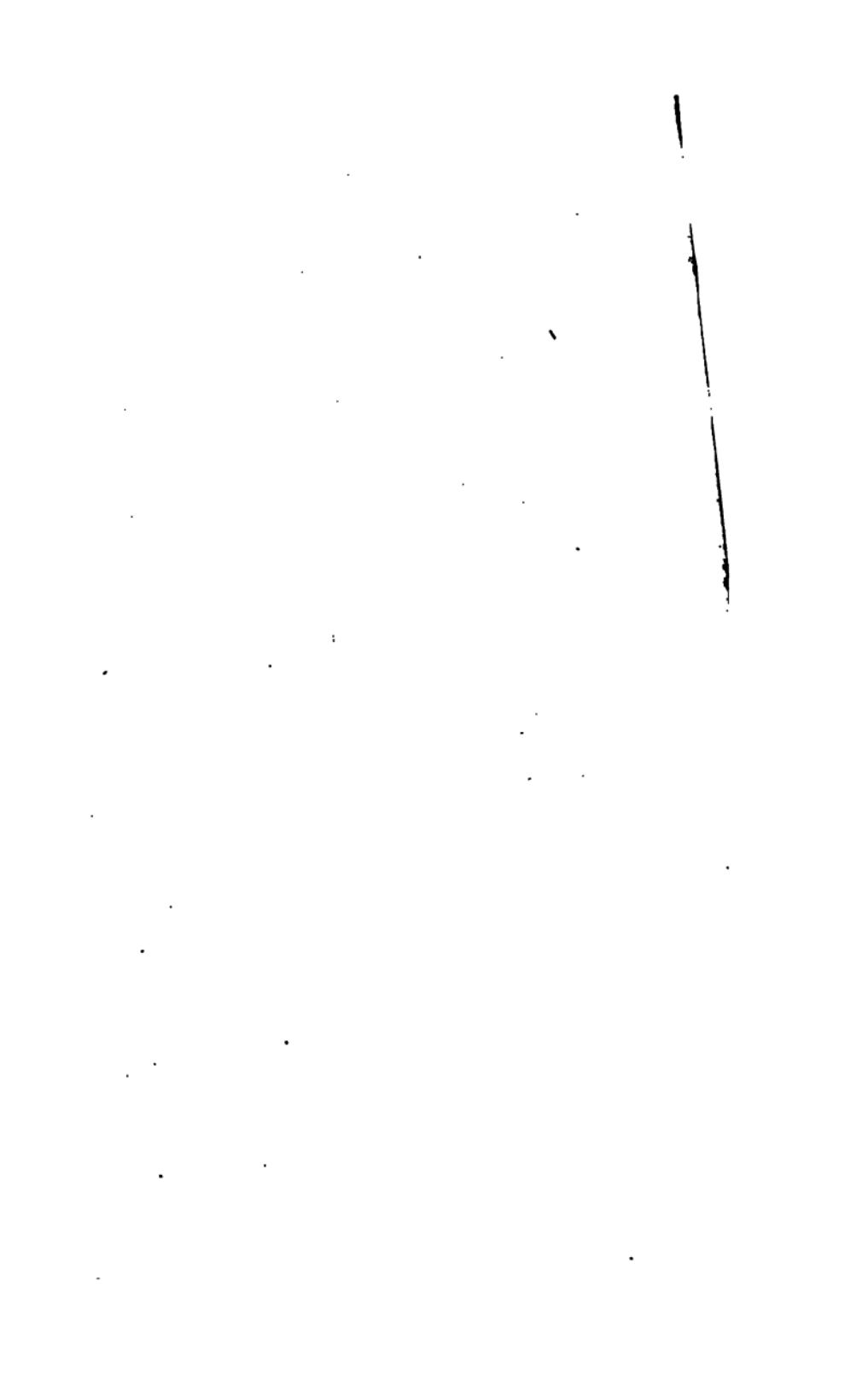
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



Mr. R. H. Watt.

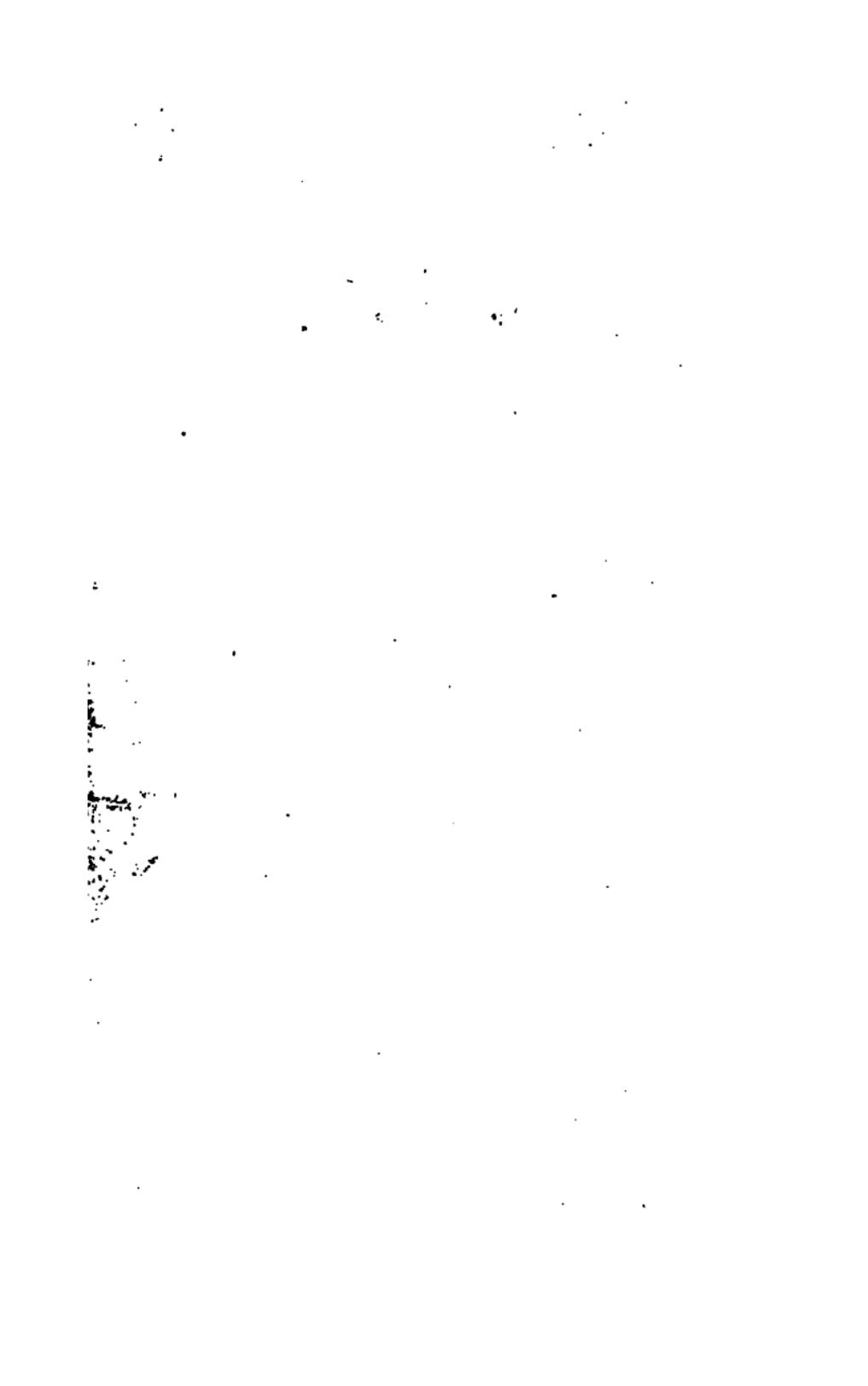
29161. f. 27.

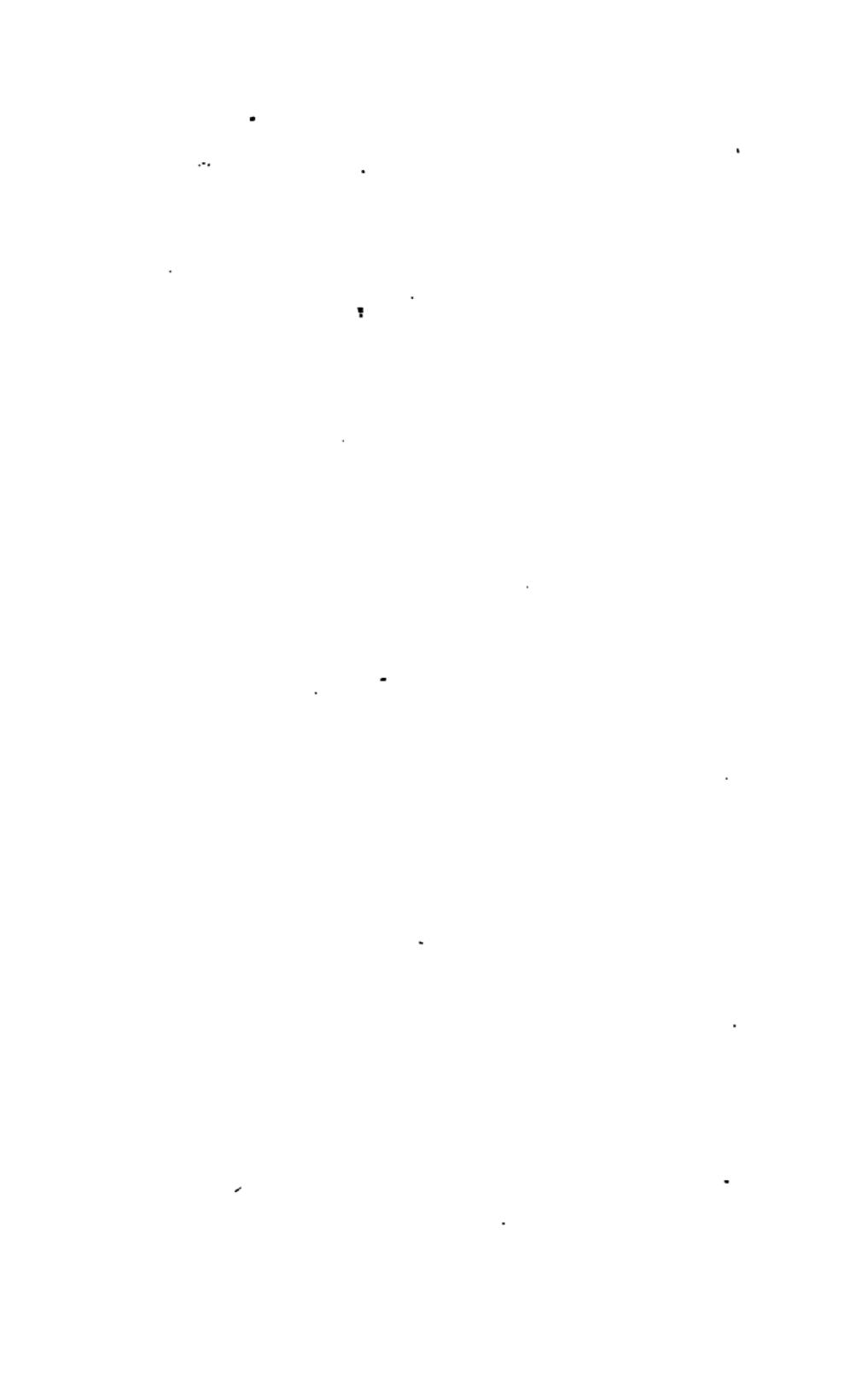




Benjamin Wilson

J. Wilson.
purple watt.
29.
VII 90.







M. B. 1694.

ΤΟΤΟΥ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΤ
ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ
ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ
ΑΚΟΥΕΙΝ.

PLUTARCHI
CHAERONENSIS
LIBER
QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT
POEMATA.

CUM INTERPRETATIONE
HUGONIS GROTI.
VARIANTES LECTIONES ET NOTAS
ADIECIT
JOHANNES POTTER, A. B.
(POSTEA ARCHIEPISCOPUS CANTUARIENSIS.)
OXONIAE, 1694. 8VO.

EDITIO ALTERA.
IN USUM JUVENTUTIS ACADEMICAЕ.

GLASGUAЕ,
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUEDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
M.DCC.LIII,



L E C T O R I S.

IN hac editione expressa sunt omnia ex priore illa illustrissimi et doctissimi Potteri; nisi quod in graecis sublata jam sint errata quaedam typographica; quae in priorem irrepserant, absente, ut videtur, Editore; nonnulla quidem graviora, unum certe gravissimum, in fine §. $\lambda\beta'$, ubi simul omissae erant quinque continuae voces, scil. $\gamma\tau\epsilon$, $\pi\rho\circ\tau\circ\kappa\alpha\lambda\circ\eta$, $\circ\theta\theta\tilde{\omega}s$. Dum, autem, currente prelo, hisce tollendis opera dabatur, occurrebat emendatio una aut altera, quae in ima pagina subiunctae sunt. quibus jam addere libet sequentes.

Pag. 7. l. 4. $\pi\circ\iota\eta\tau\iota\kappa\eta$] legendum videtur potius $\tau\eta\eta$ $\pi\circ\iota\eta\tau\iota\kappa\eta$.

P. 10. l. 11. $\acute{\epsilon}\eta\acute{\omega}\mu\acute{\iota}\zeta\acute{\epsilon}$] potius $\acute{\epsilon}\eta\acute{\omega}\mu\acute{\iota}\sigma\acute{\epsilon}$, ut constet ratio temporum.

P. 17. l. 6. $\chi\acute{\eta}\pi\circ\iota\eta\iota\kappa\eta$] potius $\chi\acute{\eta}\eta\pi\circ\iota\eta\iota\kappa\eta$. vix enim abesse potest articulus.

P. 19. l. 3. $\Tau\alpha\lambda\alpha\tau\tau\circ\kappa\circ\eta$ &c.] in hoc

versu Salmasius reposuit ἥ pro ei et Gro-
tius λαβῶ; ζῆν pro λαβὼν καὶ ζῆν, neu-
trum necessario, si versus distinguantur
hoc modo:

Τάλαντον εἰ προίξ, μὴ λαβων. —
καὶ,

— ζῆν δὲ εἰ μοι

ut scilicet καὶ sit Plutarchi non Comici.

P. 50. l. 12. ἐποίησε] ratio tempo-
rum videtur poscere πεποίηκε

P. 60. l. 14. ἐπάγοντος] forte ἐπα-
γαγοντος.

P. 77. l. 3. τάδε εἰς;) forte τῶδε εἰς;

P. 83. l. ult. et p. 84. l. 1. pro τὸν
legendum forte τὸ.

Saepe etiam per totum libellum in-
terpretamenta Sciolorum irrepississe vi-
dentur in textum. sic p. 33. l. 14. voces
καὶ χρήσιμον interpretamentum videntur
praecedentis αναγκαῖον, et p. 35. l. 18. καὶ
τὴν διάχρισιν, praecedentis τὴν διάφεσιν.

Τ Θ Τ Ο Υ

ΠΛΟΤΤΑΡΧΟΥ

ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΣΙΝ.



ΤΟΤΟΥ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΤΗΣ ΑΙΡΩΝ ΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ

Πῶς δεῖ τὸν νέον Ποιημάτων ἀκέπειν.

ΕΙ μὲν, ὡς Φιλόξενος ὁ ποιητὴς ἔ-
λεγεν, ὡς ΜάρκητΣήδατε, τῶν
κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἥδισά ἐσι, καὶ τῶν ἵχ-
θύων οἱ μὴ ἵχθύες, ἔκείνοις ἀποφαίνεσ-
θα παρῶμεν, οἵσις ὁ Κάτων ἐφ τῆς καρ-
δίας τὴν ὑπερώσαν εὔαισθητοτέραν ὑ-
πάρχειν. ὅτι δὲ τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λεγο-
μέρων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκύσι φι-
λοσόφωστι μηδὲ ἀπὸ απουδῆς ἄγεαται,
χαίρεσσι μᾶλλον; καὶ παρέχυσσιν ὑπηκόγις
έαυτός καὶ χειροῦθεις, δῆλόν ἐσιν ἡμῖν. οὐ
γὰρ μόνον, τὰ Αἰσώπεια μυθάρια, καὶ τὰς
ποιητικάς ὑποδέσεις, καὶ τὸν Αβαρίν τὸν
Ηρακλεῖδα, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Αρίστωνος,
τὸιερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τῶν λυ-

χῶν δόγματα, μεμβρένα μυθολογία,
μεθ' ήδονῆς ἐνθυσιῶσι.

β'. Διὸ, δεῖ, μὴ μόνον ἐν ταῖς τερὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ήδονᾶς διαφυλάττειν ἐυχήμονας αὐτοὺς, ἔτι δὲ, μᾶλλον, ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν καὶ ἀναγνώσεσιν ἐπίζειν, ὥστερ ὅτῳ χρωμένος μετρίως τῷ τέρποντι, τῷ χρήσιμον ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ σωτήριον διώχειν. οὔτε γὰρ πόλιν αἱ κεκλεισμέναι πύλαι τηρεῖσιν ἀνάλωτον, ἀν διὰ μίας ταραχαδέξηται τὰς πολεμίσεις οὔτε νέον αἱ τερὶ τὰς ἄλλας ήδονᾶς ἐκράτειαι σώζοσιν, ἀν γε δι' ἀκοῆς λάθη τροέμενος αὐτόν. ἀλλά, ὅσον μᾶλλον αὐτη τῷ φρονεῖν καὶ λογιζεῖσαι πεφυκότος ἀπίλεται, τοστού μᾶλλον ἀμεληθεῖσα βλάπτει καὶ διαφείρει τὸν ταραχεόμενον. ἐπεὶ, τοίνυν, οὔτε, ἵσως, δυνατόν ἐσιν, οὔτε ὀφέλιμον, ποιημάτων ἀπείρυθν τὸν, τηλικύτατηλίκος ὁ ἐμός τε τοῦ Σώκλαρός ἐσι, καὶ ὁ σὸς Κλέανδρος, εὖ μάλα ταραφυλάττωμεν

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΛΚΟΤΕΙΝ.

5

αὐτὸς, ὡς, ἐν ταῖς ἀναγνώσει, μᾶλλον, ἢ
ταῖς ὅδοῖς, παιδαγωγίας δεομένης.

γ'. † Αὐτερ, ὅν, ἐμοὶ τερὶ ποιημάτων
εἰπεῖν ἀρώην ἐπῆλθε, νῦν ἀρός σε γε-
γραμμένα πέμψαι διενοήθη. καὶ λαβὼν
ταῦτα δίελθε. καὶ δοκῇ σος μηδὲν εἶναι
φαυλότερα τῶν ἀμεδύσων καλλιμένων, ἢ
τινες, ἐν τοῖς πότοις, τεριάπλονται καὶ
ἀρολαμβάνεσθαι, μεταδίδε τῷ Κλεάνθρῳ
καὶ ἀροκαταλάμβανε, τὴν φύσιν αὐτοῦ, διατ-
τὸ μηδαμῆ νωθρὸν, ἀλλὰ παιᾶχος σφο-
δρὸν καὶ δεδορκός, εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν
τοιότων ὄγαν.

† Πυλύποδος κεφαλῆ ἐν μὲν κακὸν, ἐν δὲ καὶ ἀδλόγονον.
ὅτι, τῷ βρωδῆναι μέν ἐστιν ἥδισος, δυσόνει-
ρον δὲ τύπνον ποιεῖ, φαντασίας θαραχώ-
δεις καὶ ἀλλοκότους δεχόμενον, ὡς λέγε-
σιν. ὅτω, δὴ, καὶ πομπικῆ, πολὺ μὲν τὸ ἥδον,
καὶ τρόφιμον νέψ φυχῆς, ἐνεσινούχη ἐλατ-
τον δὲ τὸ ταραχίκον καὶ ταράφορον, ἀν-
μὴ τυγχάνη παιδαγωγίας ὀρεζῆς ἢ ἀκρό-

6 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

άσις. Ἡ γὰρ μόνον, ὡς ἔοικε, τερὶ τῆς τῶν
Αἰγυπτίων χώρας, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ποι-
ητικῆς, ἐσιν εἰπεῖν, ὅτι,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐδλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
τλυγρά,
τοῖς χρωμένοις ἀναδίδωσιν.

Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δὲ ἴμερος, ἐν δὲ ὁσεισὺς;
Πάρφασις ἡτέκκλεψε γόον πύκα τερ φρονεόντων.
Ἡ γὰρ ἄπλεται τὸ ἀπατηλὸν αὐτῆς ἀ-
βελτέρωντο κομιδῆς καὶ ἀνοήτων. διὸ καὶ Σι-
μωνίδης μὲν ἀπεκρίνατο τῷ τούτῳ εἰπόν-
τα,

τί δὴ μόνος τούτος ἐξαπατᾶς[†] Θετ-
ταλάς;

αμαθέσεροι γάρ εἰσιν οὐδὲν ὡς ὑπό[‡]
ἔμοις ἐξαπατᾶσθαι.

Ἐοργίας δὲ τὴν Ἱραγωδίαν εἰπεν ἀπά-
την, ἦν, ὅτε ἀπατήσας, δικαιότερος τῷ
μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σο-
φώτερος τῷ μὴ ἀπατηθέντος. πότερον,

Ὥν, τῶν νέων, ὥσπερ τῶν Ιθακησίων, τοι-
ρῶ τινι τὰ ὅτα ἀτέλκτω καταπλάσ-
σοντες, ἀναγκάζωμεν αὐτὸς τὸ Επικύ-
ρωντάκατιον ἀραιμένυς, ποιητικὴν φεύ-
γοντα παρεξελάύνειν; ἂν, μᾶλλον, ὅρθω τινι
τλογισμῷ περιτάντες καταδέοντες τὴν
χρίσιν, ὅπως μὴ ταραφέρηται, τῷ τέρ-
ποντι, πρὸς τὸ βλάπτον, ἀπευθύνωμεν κα-
ταραφυλάττωμεν;

Οὐδὲ, γάρ, οὐδὲ Δρύαντος καὶ κρατερὸς Λυκόεργος
ὑγιαίνοντα νοῦν εἶχεν, ὅτι, πολλῶν με-
θυσκομένων καὶ παροινόντων, τὰς ἀμπέλες
περιὶ ἐξέκοπτεν, ἀντὶ τῆς τὰς κρήνας
ἐγκυτέρω προσαγαγεῖν, καὶ μανόμενον θε-
ὸν, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, ἐτέρῳ θεῷ νή-
φοντι κολαζόμενον σωφρονίζειν. ἀφαιρεῖ
γάρ οὐ κρᾶσις τὴς οἰνης τὸ βλάπτον, ἀ τιν-
αναιρεῖσα τὸ χρήσιμον. μηδὲ ἡμεῖς, οὖν,
τὴν ποιητικὴν μερίδα τῶν μυσῶν ἐκκόπ-
τωμεν, μηδὲ ἀφανίζωμεν· ἀλλὰ ὅπερ μὲν, οὐφ-

ἡδονῆς ἀκράτει τῷρος δόξαν αὐθάδως Θρα-
συγόμενον ἔξυβριζε καὶ ὑλομανῆ, τὸ μυθῶ-
δεις αὐτῆς καὶ Θεατρικὸν ἐπιλαμβανόμενοι,
τολθώμεν καὶ πιέζωμεν· ὅπα δὲ ἀπίεται
τίνος μάσης τῇ χάριτι, καὶ τὸ γλυκὺ τῷ
λόγῳ, καὶ ἀγωγὸν, τοῦ ἀκαρπὸν ἐστιν, οὐδὲ
κένον, ἐνίαυτα φιλοσοφίαν εἰσάγωμεν,
καὶ καταμγυνύωμεν.

δ. Ωστερ, γάρ, ὁ μανδραγόρας ταῖς
ἀμπέλοις ταραφύόμενος, διαδίδωσι τὴν
δύναμιν εἰς τὸν οἶνον, μαλακωτέραν ποιεῖ
τὴν καταφορὰν τοῖς πίνυσιν, γάτω, τοὺς λό-
γους ή ποίησις ἐκ φιλοσοφίας ἀναλαμβά-
νυσα μηγνυμένης τῷρος τὸ μυθῶδες, ἐλα-
φρὰν καὶ τροοσφιλῆ παρέχει τοῖς νέοις τὴν
μάνησιν. ὅτεν, γάρ Φευκτέον ἐσὶ τὰ ποιή-
ματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλυσιν, τάλλον
ἐν ποίησι τροοσφιλοσοφητέον ἐπιζομέ-
νους εὑ τῷ τέρποντι τὸ χρήσιμον ζητεῖν
καὶ ἀγαπᾶν· εἰ δὲ μὴ διαμάχεσθαι καὶ

x interpret. ὑλομανῆ τὸ —θεατρικὸν, ἐπιφ

δυναχεραινειν. ἀρχὴ γὰρ αὗτη παιδεύσεως.

Ἐργα δὲ παντὸς ἦν τις ἀρχηταὶ καλῶς,
Καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔοις ὑπερέχειν,
κατὰ τὸν Σοφοκλέα.

Ἐ. [†]Πρῶτον, γάρ, θίσαγωμεν, εἰς τὰ παι-
ήματα, μηδὲν ὅτω μεμελετημένον ἔχοντα
καὶ σφρόχειρον, [†]ώς τὸ

πολλὰ φεύδοντας ἀειδοῖ,

τὰ μὲν ἔκόντες, τὰ δὲ ἄκοντες. ἔκόντες
μὲν, ὅτι, τῷρος ἡδονὴν ἀκοῆς καὶ χάριος, ἢν
οἱ πλεῖστοι διώκεσιν, αὐσηροτέραν ἡγε-
ταυ τὴν ἀλήθειαν τῷ φεύδους. ή μὲν γὰρ
ἔργω γινομένη, τοῦτον ἀτερπτὸν ἔχη τέλος,
οὐκ ἔξιστας. τὸ δὲ πλατύμενον λόγῳ
ρᾶται παραχωρεῖ, καὶ τρέπεται τῷρος τὸ
ἡδονὸν ἐκ τῷ λυποῦντος. ὅτε γὰρ μέτρον,
ὅτε τρόπος, ὅτε λέξεως ὄγκος, ὅτε ἐυκα-
ρία μεταφορᾶς, οὔτε ἀρμονία καὶ σύνθεσις,
ἔχει τοστὸν αἰμυλίας καὶ χάριτος, ὅσον
τεῦ πεποιημένη διάθεσις μυθολογίας.

ς'. Αλλὰ, ὥστερ, ἐν γραφαῖς, κινητι-

κώτερόν ἐσι χρῶμα γραμμῆς, διὰ τὸ ἀνδρείκελὸν καὶ ἀπατηλὸν ὅτως, ἐν ποιήμασι, μεμιγμένον πιθανότητι φεῦδος ἐκπλήττει, καὶ ἀγαπᾶται, μᾶλλον τῆς ἀμύδης, καὶ ἀπλάσης, τερὶ μέτρου καὶ λέξης καλασκευῆς. οὐδεν, δὲ Σωκράτης, ἐκ τινῶν ἐν πνίων ποιητικῆς ἀφάμενος, αὐτὸς μὲν, ἀτε δῆγεγονώς ἀληθείας ἀγωνιστὸν ἀπανταία βίον, ὃ πιθανὸς ἦν οὐδὲ εὔφυης φεῦδωρ δημιουρός· τὸς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἐπεσι μύδης ἐνόμιζεν, ὡς ποίησιν ὃ καὶ ὅσαν ἡ φεῦδος μὴ πρόσεστι. Θυσίας μὲν, γάρ, ἀχόργης καὶ ἀναύλης ἴσμεν, ὃ καὶ ἴσμεν δὲ ἀμυδὸν ὃδὲ ἀφευδῆ ποίησιν. τὰ δὲ Εμπεδοκλέας· Εἴπηκαὶ Παρμενίδης, καὶ Θηριακὰ Νικάνδρης, καὶ Γνωμολογίας Θεόγνιδος, λόγοι εἰσὶ, κεχρημένοι ταράποιητικῆς, τῶσσεροῦ χημα, τὸν ὅκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσιν.

ζ. Οταν, διυν, ἀτοπόν τι, καὶ δυσχερὲς, ἐν τοῖς ποιήμασι λέγηται, περὶ θεῶν, ἡ

δαιμόνων, ^τη ἀρετῆς, ὃς ἀνδρὸς ἐλλογίμος καὶ δόξαν ἔχοντος ὁ μὲν ὡς ἀληθῆ προσδεξάμενος λόγον, οἵχεται φερόμενος, καὶ διέφθαρται τὴν δόξαν· ὁ δὲ μεμνημένος ἀεὶ, καὶ κατέχων ἐναργῶς, τῆς ποιητικῆς τὴν περὶ τὸ φεῦδος γοητείαν, καὶ δυνάμενος λέγειν ἐκάστοτε πρὸς αὐτὴν,

Ω μηχάνημα, ^τξφιγὸς αἰολώτερον,
τὶ παίζεσσα τὰς ὄφρυς συνάγεις; τὶ δὲ ἐξαπατῶσα προσποιῆδιδάσκειν; γδὲν τείσεται δεινὸν, οὐδὲ πισεύσῃ Φάωλον· ἀλλ’ ἐπιλήψεται μὲν, ^ι αὐτῷ φοβημένη τὸν Ποσειδῶνα, καὶ ταρβοῦντος μὴ τὴν γῆν ἀναρρήξῃ, καὶ ἀπογυμνώσῃ τὸν ἄδην. ^τέπιλήψεται δὲ τῷ Απόλλωνος χαλεπάνοντιος ὑπέρ τῷ πρώτῳ τῷ² Αχαιῶν,

Οὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν δαμτῇ παρὼν,
Αὐτὸς ταδὲ εἰπὼν, αὐτὸς ἐσιν ὁ κτανὼν.

παύσεται δὲ, τὸν φθιτὸν Αχιλλέα, καὶ τὰ
Αγαμέμνονα, τὸν καθ’ ἄδε, δακρύων, ἀ-

1. *Ieg. aū, τῷ*

2 *distinguend. Αχαιῶν, τῷ*

— κύτος ὑμνῶν, &c.

δυνάτυς καὶ ἀδενεῖς χεῖρας ἐπιθυμίᾳ τῷ
ζῆν ὄρεγοντας. ἀν δέ πτυ συνταράττεται
τοῖς πάθεσι, καὶ πρατῆται φαρμασόμενος,
καὶ ὄκνησε τρός ἑαυτὸν εἰπεῖν,

Αλλὰ φόωσδε τάχισα λιλαίεο. ταῦτα δὲ πάντα
Ιαδί, ἵνα καὶ μετόπισθε τεῦ ἐπηδα γυναικί.

καὶ γὰρ τῦτο χαριέρτως Ὁμηρος εἰς τὴν
νεκύαν εἶπεν, ὡς γυναικὸς ἀκρόασιν οὖσαν·
τδιὰ, δὴ, τὸ μυθῶδες.

η'. Τοιαῦτα, γάρ, ἐσιν ἃ πλάτιγσι
ἔκόντες δι ποιηταί πλείονα δὲ, ἃ μὴ
πλάτιοντες, ἀλλ' οἰόμενοι καὶ δοξάζοντες
αὐτοὶ, προσαναχρώνυνται τὸ φεῦδος ή-
μῖν. οἶον, ἐπὶ τῷ Διὸς εἰρηκότος Ὁμήρος,

Ἐτ δέ τιθι δύο κῆρε ταπιλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν Αχιλλῆος, τὴν δέ Εὐλόρος ισποδάμοιο,
τούτη δὲ μεσατα λαβών· βέπε δέ Εὐλόρος αἴσιμον
ἥμαρ.

Ωχετο δέ εἰς αἰδαο, λίπεν δέ εἰς Φοῖβος Απόλλων,
τραγωδίαν δέ Αἰχιλος ὅλην τῷ μύθῳ πε-
ριέθηκεν, ἐπιγράψας Ψυχοσασταν, καὶ
παρατήσας ταῖς πλάσιγξι τῷ Διός, ἔγ-

Θεν μὲν τὴν Θέτιν, ἐνθεν δὲ τὴν Ήώ, δε-
ομένας ὑπὲρ τῶν οἵων μαχομένων. τῦτο
δὲ παντὶ δῆλον, ὅτι, μιθοποίημα καὶ πλάσ-
μα, ωρὸς ηὔοντὸν ή ἔκπληξιν ἀκροατῶν, γέ-
γονε. τὸ δὲ,

Ζεὺς ὡς ἀιθρώπων ταμίης πολέμοιο τίτυκταρ
καὶ τὸ,

— Θεὸς μὲν αὐτίσιν φύει βροτοῖς
Οταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ταῦτα δὲ ἥδη κατὰ δόξαν εἴρηται καὶ πι-
στιν αὐτῶν, ἣν ἔχεσσιν ἀπάτην, τερὶ Θεῶν,
καὶ ἄγνοιαν, εἰς ήμᾶς ἐκφερόντων, καὶ μετα-
διδόντων.

θ'. Πάλιν· αἱ τερα-
τεργίαι καὶ διαθέσεις, ὄνόμασι φοβεροῖς ἐν-
δημιεργύσαται φάσματα καὶ εἴδωλα πο-
ταμῶν φλεγομένων, καὶ τόπων ἀγρίων, καὶ
κολασμάτων σκυθρώπων, ἢ πάνυ πολ-
λὰς διαλανθάνουσιν· ὅτι, τὸ μιθῶδες αὐτοῖς
πολὺ, καὶ τὸ φεῦδος, ὥσπερ τροφαῖς τὸ
φαρμακῶδες, ἐλέκραται. καὶ γέτε Ομηρος,

ἢ τε Πίνδαρος, ἢ τε Σοφοκλῆς, πεπεισμένοι ταῦτα ἔχειν ὅτις, ἔγραψαν,

Ἐγένετο τὸν ἄπειρον ἐρεύγοντα σκότον

Βλιχροὶ δυοφερᾶς νυκτὸς ποταμοῖ.

καὶ,

Πάρ δ' ἵσται Ωκεανος τερροῖς καὶ Λευκάδα πέλρην.

καὶ,

Στεγωπὸς φύδει καὶ παλίρροια βυθοῦ.

ὅσοι, μέντοι, τὸν Θάνατον ὡς οἴκτρὸν, ἢ τὴν ἀταφίαν ὡς δεινὸν, ὅλοφυρόμενοι καὶ δειότες, φωνὰς ἐξενηνόχασι,

Μή μ' ἀκλαυτον ἄθαπτον ίών ὅπιθεντκαταλείπης,

καὶ,

τψυχὴ δὲ ἐκ ρεθέων πλαμμύη ἀιδός δὲ εεεήκει,

Οὐ πότμον γοώσα, λιπήστος ἀδροτῆτα καὶ ἔπιν,

καὶ,

Μή μ' ἀπολέσης ἀωρον οὐδὲν γένετο τὸ φῶς

Λεύσειν τὰ δὲ υπὸ γῆν μή μ' ιδεῖν ἀγαλκάσης.

αὗται πεπονθότων εἰσὶ, καὶ τροσεαλωκάτων υπὸ δόξης καὶ ἀπάτης. διὸ, μᾶλλον ἀπίονται, καὶ διαταράτθοσιν ήμᾶς, ἀναπιμπλαμένες τὴν πάθους, καὶ τῆς ἀδενείας, ἀφ' ἧς λέγονται.

ι. Πρὸς ταῦτα, δὴ, πάλιν, παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔχοντες ἔναυλον, τότι, ποιητικὴ μὲν ὁ πάνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας· ή δὲ τερὶ ταῦτα ἀληθεία, καὶ τοῖς μηθὲν ἄλλοι πεποιημένοις ἔργον ή γνῶσιν καὶ μάθησιν τῷ ὄντος, εὖ μάλα δυσθήρατός ἐστι, καὶ δύσληπτος, ὡς ὁμολογήσιν αὐτοὶ· τῷ τὰ Εμπεδοκλέος ἐπη ἐσώ τρόχειρα ταυτὶ θέτως,

Οὕτ' ἐπιδερκήτα ταῦτα ἀδράσιν, οὐτ' ἐπακυτά,
Οὕτε γάρ τεριληπτά.

καὶ τὰ Ξενοφάνες,

Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς ὅτις ἀνὴρ γένεται οὐδέ τις ἔσαι
Εἰδὼς αὐτὸν θεῶν τετκύ ὅσα λέγω τερὶ πάντων·

καὶ, νὴ Δία, τὰ Σωκράτους ἔξομνυμένα,
παρὰ Πλάτωνι, τὴν τερὶ τότων γνῶσιν.
ἡτίον, γάρ, ὡς εἰδόσιτι τερὶ τότων, προ-
σεξόσι τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τοὺς φιλοσό-
φους ἰλιγμῶντας δρῶσιν.

ια. Ετι, δὲ, μᾶλλον ἐπισήσωμεν αὐ-
τὸν, τῷ προσάγοντες τοῖς ποιήμασιν,

τύπου γράφοντες τὴν ποιητικὴν, ὅτι, μιμητικὴ τέχνη, καὶ δύναμις ἐστιν ἀντίστροφος τῇ ζωγραφίᾳ. καὶ μὴ μόνον ἔχειν τὸ θρυλλάζμενον ἀκηκοώς ἔστω, ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σηγῶσαν τὴν ζωγραφίαν· ἀλλὰ, πρὸς τύπῳ, διδάσκωμεν αὐτὸν, ὅτι, γεγραμμένην σαῦραν, ἢ πίθηκον, ἢ Θερσίτης πρόσωπον, ἰδόντες, ἥδομεθα, καὶ θαυμάζομεν, ως καλὸν, ἀλλ’ ως ὄμοιον. ωσίᾳ μὲν, γάρ, ως δύναται καλὸν γενέσθαι τὸ αὐχρόν. ἢ δὲ μίμησις, ἀν τε τετερὶ φαῦλον ἀν τε τετερὶ χρηστὸν ἐφίκηται τῆς ὁμοιότητος, ἐπανεῖται. καὶ, τούναντίον, ἀν αὐχρῷ σώματος εἰκόνα καλὴν παράχῃ, τὸ πρέπον καὶ τὸ εἰκὸς ωκεὶ ἀπέδωκεν. γράφεις δὲ καὶ πράξεις ἀτόπους ἔνιοι καθάπερ, Τιμόμαχος τὴν Μηδείας τεκνοκλονίαν, καὶ Θέων τὴν Ορές της μητροκλονίαν, ταῦτη Παρράσιος τὴν Οδυσσέως προσποίητον μαρίαν, καὶ Χαροφάνης ἀκολάσους ὅμιλίας γυναικῶν πρὸς

ἄνδρας, ἐν οἷς, μάλιστα, δεῖ τὸν νέον ἐθίζεσθαι, διδασκόμενον; ὅτι, τὴν πρᾶξιν όχι ἐπαινῶμεν ἡς γέγονεν ἡ μίμησις ἀλλὰ τὴν τέχνην, εἰ μεμίμηται προσηκόντως τὸ ὑποκείμενον.

β'. Επεὶ, τοίνυν, καὶ ποιητικὴ, πολλάκις, ἔργα φαῦλα, καὶ πάθη μοχθηρά καὶ ἥθη, μιμητικῶς ἀπαγγέλλει· δεῖ, τὸ θαυμάζομενον ἐν τύτοις, καὶ κατορθύμενον, μήτε ἀποδέχεσθαι τὸν νέον, ὡς ἀληθὲς, μήτε δοκιμάζειν, ὡς καλὸν· τάλλα, ἐπαινεῖν μόνον ὡς ἐναρμότοιν τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ καὶ οἰκεῖον. ὥσπερ, γάρ, ὑὸς βοὴν, καὶ φόρον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοΐζον, καὶ θαλάτης κτύπον, ἀκόντες, ἐνοχλεύμεθα, καὶ δυσχεραίνομεν· τὸν δέ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται, καθάπερ, Παρμένων τὴν ὥν, καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας, ἥδομεθα· καὶ, νοσώδη μὲν ἀνθρώποιν καὶ ὑπόλοιν, ὡς ἀτερπές θέαμα, φεύγομεν· τὸν δὲ Αριστοφῶνος Φιλοκτήτην, καὶ τὴν Σιλανίωνος Ιοκάστην, δ-

μοίως φθίνοις καὶ ἀποθνήσκεσι πεποιημένοις, δρῶντες, χαίρομεν.

τούτῳ. Οὐτως, ὁ νέος, ἀναγινώσκων ἄθερον οἰτης διγελωτοποιὸς, ἢ Σίσυφος διφθορεὺς, ἢ Βάτραχος διπορνοβοσκὸς, λέγων, ἢ πράττων πεποίηται, διδασκέσθω, τὴν μημένην ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπανεῖν, τὰς δὲ μημέτται διαθέσεις καὶ πρᾶξεις, προβάλλεσθαι καὶ κακίζειν.

οὐ. Οὐ, γάρ, ἔστι ταῦτὸ τὸ καλὸν καὶ καλῶς τι μημεῖσθαι. καλῶς γάρ ἔστι τὸ πρεπόντως καὶ οἰκείως οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αὐχροῖς τὰ αὐχρά. καὶ, γάρ, αἱ Δημονίδου τῷ χωλῇ κρηπίδες, αἱ ἀπόλεσαστεύχετο τοῖς τῷ κλέφαντος ἐναρμόσας ποσὶν, φαῦλαι μὲν ἥσταν, ἐκείνων δὲ ἥρμοτζον. καὶ τὸ,

Εἶπερ γέ αδικεῖτε χρὴ, τυραννίδος πέρι
Καλλίσον αδικεῖτε
καὶ τὸ,
Τοῦ μὲν δικαίη τὴν δόκησιν τῷρυσσον

Τὰ δὲ ἔργα τὸν πᾶν δρῶντος, ἔνθα κερδαντῆς·
καὶ,

Τάλαντον ἡ πτοιξί, μὴ λαβῶ; Καὶ δὲ ἐσί μοι
Τάλαντον ὑπεριδόντι; τευχομαχ δὲ ὑπνο
Προέρμνος; ὁ δώσω δὲ καὶ τὸ δῶν δίκην
Ως ἡσεβηκάς εἰς τάλαντον ἀργυροῦ.

μοχθηροὶ μέν εἰσι λόγοι καὶ θευδεῖς, Ετε-
οκλεῖ δὲ, καὶ Ιερίοι, καὶ τοκοβλύφω πρεσβύ-
τη, πρέποντες.

Ιε. Αν, οὖν, ὑπομιμήσκωμεν τὸν παῖ-
δας, ὅτι, ταῦτα, ωκείας ἐπαινοῦντες ωδὲ δοκι-
μάζοντες, ἀλλὰ, ὡς αἴσιοπα καὶ φαῦλα φαύ-
λοις καὶ ἀτόπαις ἥθεσι καὶ προσώποις τερ-
τιθέντες, γράφεσιν· ωκεῖν ὑπὸ τῆς δόξης
Βλάπτοντο τῶν ποιητῶν. ἀλλὰ, τούναν-
τίον, ἡ πρὸς τὸ πρόσωπον ὑποψία δια-
βάλλει καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν λόγον, ὡς
Φαῦλον ὑπὸ φαῦλος καὶ λεγόμενον καὶ πρα-
γόμενον. οἵον ἐσι καὶ τὸ τῆς συμβούλου
τὸ Πάριδος ἐκ τῆς μάχης ἀποδράντος.
ωδένα γάρ ἀλλων ἀνθρώπων ἡμέρας συμ-
βούλουμενον γυναικὶ ποιήσας, ἡ τὸν ἀκό-

1. forte ἀλλον ετ supra, p. 10. l. 5. a fine, praeternissum
erat, legendum videri dicitur, ετ p. 13. l. 3. pro δι forte δη.

λαζον κῆμοιχικὸν, ἐν αὐχύνῃ δῆλός ἐστι
καὶ φόγῳ τιθέμενος τὴν τοιαύτην ἀκρα-
σίαν.

15'. Εν δὲ τύτοις, εὖ μάλα προσεκτέ-
ον, εἴ τινας ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἐμφάσες δι-
δωσι κατὰ τῶν λεγομένων, ως δυσχερανο-
μένων ὑπ' αὐτῷ καθάπερ, ὁ Μένανδρος,
ἐν τῷ ἀρολόγῳ τῆς Θαιδός, πεποίηκεν·

Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔτειδε τοιαύτην, τίθεα·

Θρασεῖαν, ὥραβαν δὲ, καὶ πιθανὴν ἄμα·

Αδικεῖαν, ἀποκλείεται, ἀγτύσαι πυκρά·

τὸ Μηθεὸς ἐρῶσαι, ἀροστοινμέτην δ' αἴσι·

ἄριστα δὲ τὸ Ομηρος τῷ γένει τύτων κέχρη-
ται. καὶ, γάρ, ἀροδιαβάλλει τὰ φαῦλα, καὶ
προσυνίσησι τὰ χρηστά, τῶν λεγομένων.
προσυνίσησι μὲν, τύτως·

Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῆθον.
καὶ,

Τόρδ ἀγαροῖς ἐπέεστιν ἐρητύσασκε ταρασάς.

ἐν δὲ τῷ προδιαβάλλειν, μονονοὺν μαρτύ-
ρεται, καὶ διαγορεύει, μήτε χρῆσθαι, μήτε
προσέχειν· ως τὸσιν ἀτόποιστον καύλοις.

οῖον τόν τε Αγαμέμνονα μέλλων διηγεῖ-
θαι τῷ Ἱερέϊ χρώμενον ἀφειδῶς, προεί-
ρηκεν,

Αλλ' ὡκ Ατρεῖδη Αγαμέμνονι ἥδατε θυμῷ,

Αλλὰ κακῶς ἀφίει.

τουτέσιν, ἀγρίως, καὶ αὐθαδῶς, καὶ παρὰ τὸ
προσῆκον. τῷ τε Αχιλλεῖ τοὺς Νεα-
στῆς λόγυς περιτίθησιν,

Οιοθαρέες, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δὲ λάφοιο,
τὴν αὐτὴν κρίσιν ὑπειπὼν,

Πηλεῖδης δὲ ἔξαντις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ατρεῖδην προσέειπε, καὶ ὥπω λῆγε χόλοιο.

καλὸν, γάρ, εἴκος, οὐδὲν εἶναι, μετ' ὄργης
καὶ αὐστηρῶς λεγόμενον. ὅμοιως καὶ ἐπὶ τῷ
πράξεων,

Η δαὶ καὶ Ἐκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα,

Πρηνέα πάρ λεχέεσι Μενοιτιάδας τατύσας.

εὖ δὲ καὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι χρῆται· καθά-
περ τινὰ φῆφον ἴδιαν ἐπιφέρων τοῖς πρα-
τομένοις ἡ λεγομένοις. ἐπὶ μὲν τῆς μοιχεί-
ας τῷ Αρεως, τοὺς Νεοὺς ποιῶν λέγοντας,

Οὐκ ἀρετὴ πακάσσργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὥκύρ·
ἐπὶ δὲ τῆς τῆς Ἐκτορος ὑπερφροσύνης καὶ
μεγαλαυχίας,

Ως ἔφατ' εὐχόμενος· γεμέσποε δὲ πότνια· Ήρη·
ἐπὶ δὲ τῆς Πανδάρου τοξείας,
· οὐ φάτ' Αθηναίη, τῷ δὲ φρίγας ἄρρεν· πεῖθε·
αῦται μὲν, δύν, αἱ τῶν λόγων ἀποφάσεις,
καὶ δόξαι, παντός εἰσι κατιδεῖν τῆς προσέ-
χοντος. ·

Ι. Ετέρας δὲ, ἐκ τῶν πραγμάτων
αὐτῶν, παρέχυστι μαθήσεις. ὥσπερ, οἱ Εὐ-
ριπωΐδης εἰπεῖν λέγεται, πρὸς τοὺς τὸν Ι-
λίου λαοδορύντας, ως ἀσεβῆ καὶ μιαρὸν·
· δὲ, μέντοι, πρότερον[†] αὐτὸν ἐκ
τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τρο-
χῷ προσηλώσαν.

τῇ. Παρὰ δὲ Ομήρω, σιωπώμένον ἔστι
τὸ τοῦτον γένος τῆς διδασκαλίας.[†] ἐχει δὲ
ἀναδεώρησιν ὠφέλιμον, ἐπὶ τῶν διαβεβη-
μένων μάλιστα μύθων· δις, ταῖς, πάλαι

μὲν ὑπονοίας, ἀλληγορίας δὲ τοῦ, λεγο-
μένας, παραβολῆς μενονάκι διασρέφοντες ἐν
νοι, μορχευομένην, φασί, Αφροδίτην ὑπὸ
Αρεως[†] μηνύειν τὸν Ἡλιον, ὅτι, τῷ τῆς Α-
φροδίτης ἀσέρι συνελθῶν ὁ τῆς Αρεως, μορ-
χηὰς ἀποτελεῖ γενέσθε τὸν δὲ ἐπανα-
φερομένην, καταλαμβάνοντος, ὁ λαυθά-
νυσιν. τὸν δὲ τῆς Ἡρας καλλωπισμὸν ἐπὶ
τὸν Δία, κατὰ τὴν τερπί τὸν Κεστὸν γοντείαν,
ἀέρος τῶν κάλαρσιν εἶναι βέλοντας, τῷ
πυρώδει πλησιάζοντος. ὥσπερ οὐκ αὐτῇ
τὰς λύσθες τῆς πομπῆς διδόντος. εὐ μὲν, γάρ,
τοῖς περὶ τῆς Αφροδίτης, διδάσκει τοὺς
προσέχοντας, ὅτι, μεσικὴ φαύλη, καὶ ἀσ-
ματα πονηρά, καὶ λόγοι μοχθηράς ὑπαδέ-
σθε λαμβάνοντες, ἀκόλαστα ποιῶσιν ἥδη,
καὶ βίους ἀνάδρες, καὶ ἀνθρώπους τρυφήν καὶ
μαλακίαν καὶ γυναικοκρασταν ἀγαπῶντας,

Εἶματά τούτη μοιβά, λογτρά τε θερμά καὶ εὐτάρ.
διὸ, καὶ τὸν Οδυσσέα τῷ καθαρώδῳ προσάτ-
λοντα πεποίηκεν,

πΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

· Άλλα γε δὲ μετάβλητι, καὶ ἕπεται κόσμον ἀετον,·
καλῶστι φηγύμενος τὸ παρὰ τῶν σωφρόν-
ων καὶ νοῦν ἔχόντων, χρῆναι λαμβάνειν
τοὺς μυστικοὺς καὶ πομπικοὺς τὰς ὑποδέ-
σεις.

ιθ'. Εν δὲ τοῖς πέρι τῆς Ἡρας ἀριστα,
τὴν, ἀπὸ τῶν φαρμάκων καὶ γοντείας, καὶ
μετὰ δόλου, πρὸς τὰς ἄνδρας ὄμιλιαν καὶ
χάρην, ἔδειξεν ψυχόνοντος, καὶ αὐτίκο-
ρον, καὶ αἰσέβαλον, οὐσαν ἀλλὰ, καὶ μετα-
βάλλοντας εἰς ἔχθραν καὶ ὄργην, ὅταν τὰ
τῆς ηδονῆς ἀπομαρανθῇ. τοιαῦτα, γάρ, ὁ
Ζεὺς ἀπειλεῖ· καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν,

Οφρα ἴδης ἦν τοι χραισμη φιλότης τε καὶ εὐτῆ,
· Ή μιγης ἐλθεῖσα θεῶν ἄπο, καὶ μὲν απάτησας·
η, γάρ, τῶν φαύλων διάθεσις ἔργων, καὶ μί-
μησις, ἀν προσαποδῷ τὴν συμβαίνονταν
αἰχύνην καὶ βλάβην τοῖς ἔργασταμένοις, ὡ-
φέλησεν, ψκ ἔβλαψε, τὸν ἀκροώμενον.

κ'. Οἱ, γοῦν, φιλόσοφοι παραδείγμασι
χρῶνται, νυνέτοῦντες καὶ παιδεύοντες ἐξ

ὑποκειμένων· ὁ δὲ ποιηταὶ τῶν πολι-
σι, πλάτιοντες αὐτοὶ πράγματα, καὶ μι-
θολογῶντες. ὁ μὲν, οὖν, Μελάνθιος, εἴτε
παῖς¹ αὐτοῦ, εἴτε σπουδάζων, ἐλεγε,

διασώζεσθαι τὸν Αθηναῖον πόλιν
ὑπὸ τῆς τῶν ῥητόρων διχοσασί-
ας καὶ ταραχῆς. οὐδὲν, γάρ, ἀποκλί-
νειν ἀπαντας εἰς τὸν τοῖχον·
ἀλλὰ, γίνεσθαι τινα τὸν βλάπτ-
τοντος ἀνθολκὴν, ἐν τῇ διαφο-
ρᾷ τῶν πολιτευομένων.

αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεκαντιώσας[†] πρὸς
αὐτοὺς, ἀνταναφέρεται τὴν πίσιν, ὃς ἐ-
ῶσιν ἰχυρὰν ἁρπὴν γενέσθαι πρὸς τὸ
βλάπτον· ὅπερ μὲν, οὖν, [†] αὐτοῖς, τὸ τιθέ-
ναι σύνεγγυς, ἐκφανεῖται ποιεῖ τὰς ἀντιλο-
γίας, δεῖ τῷ βελτίονι συνηγορεῖν. Ὅσπερ,
ἐν τοῖς

¹ forte ταῦτα

Πόλλος δὲ τέκιον σφιλλυσιν ἀνθρώπους θεού.

Τὸ δὲ πάτερ ἀπατεῖ, αὐτισταδαῖ θεούς.

καὶ πάλιν,

Χρυσοῦ σε πλήθι, τοῖσδε δὲ οὐ χαίρειν χρεών.

Σκαμέν γε πλυτεῖν καὶ ἄλλο μιδέν εἰδένει.

καὶ,

Τί δέ τοι θεούς σέβειν σε κατθαυμένον;

Αρειος. οὐδεὶς καύματος εὖ σέβειν θεύς.

τοί γάρ τοιωτατὰς λύσθες ἔχει προχειρεί-
γους, εἴσα, ὥστερ εἰρηται, πρὸς τὰ βελ-
τίονα, τῇ κρίσῃ, τοὺς νέους κατευθύνω-
μεν: ὅσα δὲ, εἰρηται μὲν ἀτόπως, εὐθὺς
δὲ γέλεται, ταῦτα δέ, τοῖστα ἀλλα-
χοῦ; πρὸς τούτωντον εἰρημένοις ὑπ' αὐ-
τῶν, ἀνταναρεῖν μη ἀχθούντους τῷ
ωοιτῇ, μηδὲ χαλεπαίνοντας τάλλα,
τοῖς, ἐν τῷδε, καὶ μετά παιδιᾶς, λεγομένοις.
εὖθὺς, εἰ βέλει, πρὸς τὰς Ὀμηροκάς τῶν
θεῶν ρίψεις οὐ πάλλιλας, καὶ τρώσθες οὐ πά-
λινθρώπων, καὶ διαφορὰς, καὶ χαλεπότητας,
Οιαδαὶ καὶ ἄλλοι μῆνοι ἀμένοντα τέλει τοῦτον.

καὶ νοεῖς, νὴ Δία, καὶ λέγεις, κρεῖττον, ἀλλαχόντι, καὶ βέλτιον, τὰ τοιαῦτα,

— Θεοὶ ρεῖα γάρ τε.

καὶ,

Τῷ ἦν τέρποντα μάκαρες θεοὶ ἡματα πάντα.
καὶ,

Ως γάρ ἐπεκλώσατο θεοὶ δειλοῖς βρετοῖς
Ζώεις αχιμένοις, αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.

ταῦται, γάρ, εἰσιν ὑγιαίνσαι τερὶ θεῶν
δόξαι, καὶ ἀληθεῖς ἐκεῖνα δὲ πέπλασαι
πρὸς ἔκπληξιν ἀνθρώπων. πάλιν. Εύρι-
πίδου λέγοντος,

Πολλὰγει μορφᾶς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
Σφάλλυσιν ἡμᾶς κρίοντες τεφυκότις,

ἢ χειρόν ἐσιν ὑπενεγκεῖν τὸ,

Εἰ θεοὶ τι δρῶσι φαῦλοι, καὶ εἰσὶ θεοὶ,
βέλτιον εἰρημένον ὑπ' αὐτῷ. καὶ, τῷ Πίνα-
δάρῃ σφόδρα πικρῶς καὶ παροξυντικῶς εἰ-
ρηκότος,

Χρὺ δὲ πᾶν ἔρδειτ' ἀμαυρῶσμα τῷ ἐχθρῷ.
τἀλλ' αὐτός γε σὺ λέγεις, ὅτι,

Τῷ πάρ δίκαιν γλυκεῖ πικροτάτα μέντος
τελευτά.

τού, τῷ Σοφοκλέους,

Τὸ κέρδος ήδυ, καὶ ἀπὸ φευδῶν εἰη·
καὶ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν, ὡς,

Οὐκ ἔξαγεται καρπὸν ὁ φευδεῖς λόγοι.
πρὸς δὲ ἔκεινα τὰ περὶ πλάτυ,

Δέοντος γένερπεν πλάτος τε τάξατα
τοιαὶ πρὸς τὰ βατάρα· καὶ πότε ἀν πέντε ἀντίρο
τοῦδε εύτυχῶν δύναμται ἀν ὡς ἐρῆται τυχεῖν.

Καὶ γένερπος σῶμα καὶ δυσώρυμον,

Γλώσση σοφὸν τίθησιν εὔμορφόν τι ιδεῖν.

ἀντιπαραδήσει πολλὰ τῶν Σοφοκλέας·
ῶν καὶ ταῦτα ἔστι.

Γένοιτο καὶ ἀπαντος ἐν τιμᾶς αἵρετος.
καὶ,

Οὐδὲν κακίων πλωχὸς, εἰ καλῶς τροφοκοῦ.
καὶ,

— ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τοῖς χάρισ, εἰ κακόβουλος φροντίς
ἐκτρέφει τὸν εὐάγκειον πλάτον;

οἱ δὲ Μένανδρος, ἐπῆρε μὲν, ἀμέλι, τὴν

φιληδονίαν, καὶ ὑπεχαμνωσε, τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις,

Ἄπανθ' ὅσα ζῆται τὸν ἥλιον βλέπε
Τὸν κοινὸν ἡμῖν, δύναται ταῦτ' ἐδίκτην.

†πάλιν δὲ, ἐπέστρεψε, καὶ περιέσωσε πρὸς τὸ καλὸν, ἡμᾶς καὶ τὴν Θρασύτητα τῆς ἀκολασίας ἐξέκοψεν· εἰπών,

†Ονείδος αὐχρὸς βίος ὅμως, καὶ τὸν ἡδὺς οὐταῖς, γάρ, ἐκείνοις μὲν ἐστιν ὑπεναντία· †βελτίω δὲ, ὅμως, καὶ χρησιμώτερα. δυῆν, οὖν, Θάτερον η τοιαύτη τῶν ἐναντίων ποτέσδε παράδεσις καὶ κατανόησις· η παράξει πρὸς τὸ βέλτιον, η καὶ τοῦ χείρονος ἀποσήσδε τὴν πίσιν.

κα. Αν δὲ αὐτοὶ μὲν μὴ διδῶσι τῶν ἀπίστως εἰρημένων λύσις· οὐ χεῖρόν ἐστιν, ἐτέρων ἐνδόξων ἀποφάσις ἀντιτάτιοντας, †ώσπερ ἐπὶ ζυγοῦ, βέπειν πρὸς τὸ βέλτιον. οἶον, τῷν Αλέξιδος κινοῦντος ἐνίους, ὅταν λέγη,

Τὰς ἡδονὰς δῆται συλλέγειν τὸν σώφρονα.

Τρέπε δέ πειραί γε τὴν δύναμιν κεκλημένας
Τὸν ὡς ἀληθῶς συγτελῦσαι τῷ βίῳ.

Τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Αφροδίτης τυγχάνειν.
Τὰ δέ ἄλλα προδίκαστα πάπατα χρὶ καλεῖν,

ὑπομνησέον, ὅτι, Σωκράτης, τούμαντίον,
ἔλεγε· τὸς μὲν Φαύλους ζῆν τῷ ἔαδίεν καὶ
πίνειν ἔνεκεν· τοὺς δὲ ἀγανθοὺς ἔαδίεν καὶ
πίνειν ἔνεκεν τοῦ ζῆν. Πρὸς δὲ τὸν γρά-
φαντα, ποτὶ τὸν πονηρὸν γάρ ἀχρηστον
ὄπλον ἀ πονηρά, τρόπον τινὰ συνέσομαι
βαθας κελεύοντα τοὺς πονηροῖς, τὰ τοῦ
Διογένους παραβαλεῖν ἔστι. ἐρωτηθεὶς,
γάρ, ὅπως ἀκ τις αἰμάντο τὸν ἔχθρον.

Αὐτὸς, ἔφη, καλός καὶ γαθός γε-
νόμενος.

τὸ δέ, τῷ Διαγένῃ, καὶ πρὸς τὸν Σαφο-
χλέα, χρήσασθαι. πολλὰς, γάρ, ἀνθρώ-
πων μυριάδας ἐμπέπληκεν ἀνθυμίας, πε-
ρὶ τῶν μυστηρίων ταῦτα γράψας.

I forte versus sunt trochaici

Οὐκ ἀχρηστὸν δολον ἀ πονηρόν.

— ποτὶ τὸν πονηρὸν

τῶς τρισσόντας

Κεῖναι βροτῶν οἱ τῶντα δερχθέντες τέλι,
Μόλις δὲ ἀδού· Τούτοις δὲ μάνοις ἔχει
Ζῆν ἐσι, τοις δὲ λαλούσι πάντες ἔκει κακά.

Διογένης δὲ, ἀπόστος τὶς τοῦτον,
Τί λέγεις; ἐφη· χρέπτονα μοῖραν
ἔχει Πλαταύχιών ὁ χλέπης από-
θανὼν, η Ἐπαμινῶνδας, ὅτε
μερμύττον;

Τιμωρέω μὲν, γάρ, αἰδοκτί τὴν Αρτεμίη,
ἐν τῷ Θεάτρῳ, μαινάδας, θυσία, φοβάδας,
λυσανάδας· Κανοῖς εὐθὺς ἀντεφώνησε,
Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο.
χάριεν δὲ καὶ τὸ τῷ Βίωνος, πρὸς τὸν Θέ-
ογυνιν λέγοντα,

Πᾶς γένηρ πενήν δεδμημένος, οὐτε τι εἰπεῖν

Ουδέ τέρξας δύναται· γλώσσα δέ εἰ δεδεται.

Πῶς, οὖν, σὺ, πένης ὁν, Φλυ-
άρεις τοσαῦτα, καὶ καταδολεσ-
χεῖς ἡμῶν;

¹ Versus est dactylicus.

κβ'. Δεῖ δὲ, μηδὲ τὰς, ἐκ τῶν παρα-
κειμένων, ἢ συμφραζομένων, παραλίπειν
ἀφορμὰς πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν. ἀλλὰ,
ώστερος διὰ ιατροῦ, τῆς κανθαρίδος ^ἢ σῆς θα-
νατίμας, τοὺς πόδας, ὅμως, καὶ τὰ πλερά,
βοηθεῖν οἴονται, καὶ ἀναλύειν τὴν δύνα-
μιν ^ἢ τως, ἐν τοῖς ποιήμασι, καὶ ὄνομα,
καὶ ῥῆμα, παρακείμενον, ἀμβλυτέραν
ποιῆτὴν πρὸς τὸ χεῖρον ἀπαγωγὴν, ἐπι-
λαμβάνειν καὶ προσδιασαφεῖν. ὡς, ἐπὶ
τόπων ^ἢ οἰοι ποιήσοι.

Τὸ τονύ πν γέρας ἐτὶν ὁιζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρεῖντο-
καί,

Ως, γέρας ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι
Ζώεν ἀχνυμένοις.

ἢ, γάρ, ἀπλῶς εἶπε, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις,
ὑπὸ θεῶν ἐπικεκλωθαί λυπηρὸν βίον
ἀλλὰ, τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις ^{τό}ς, δειλαί-
ους καὶ οἰκτροὺς διὰ μοχθηρίαν ὄντας, εἴ-
ωθε δειλαίους καὶ ὁιζυροὺς προσαγορεύειν.

χγ'. Άλλος, τοίνυν, τρόπος ἐστι, τὰς
ἐν τοῖς ποιήμασιν ὑποψίας, ωρὸς τὸ βέλ-
τιον, ἐκ τῆς χείρονος, μεθισάς ὁ, διὰ τῶν
ὄνομάτων τῆς συνηθείας. περὶ ὧν χρή τὸν
νέον γεγυμνάσθαι, μᾶλλον, ἦ, περὶ τὰς
λεγομένας γλώττας. ἐκεῖνο μὲν, γάρ, Φι-
λολόγον, καὶ ωκεανόδες, τὸτε 'ΡΙΓΕΔΑ-
ΝΗ', ΚΑΚΟΘΑ'ΝΑΤΟ'Σ ἐστιν,
εἰδένας τὸ ΔΑ'ΝΟΝ, γάρ, Μακεδόνες τὸν
ΘΑ'ΝΑΤΟΝ καλῶσι. ΚΑΜΜΟ-
ΝΙ' ΉΝ δὲ ΝΙ'ΚΗΝ Αἰολεῖς, τὴν
ἥξεν ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. Δρύοπες δὲ
ΠΟ'ΠΟΥΣ τοὺς ΔΑΙ'ΜΟΝΑΣ.

χδ. Τατὶ δὲ ἀναγκῶν, καὶ χρήσιμον,
εἰ μέλλοιμεν ἐκ τῶν ποιημάτων ὡφελη-
θῆσεσθαι, καὶ μὴ βλαβήσεσθαι. τὸ γινώσ-
κυν, πῶς τοῖς τῶν θεῶν δικόμασιν δι ποι-
ηταὶ χρῶνται· καὶ, πάλιν, τοῖς τῶν κα-
κῶν καὶ ἀγαθῶν· καὶ, τί, τὴν ΨΥΧΗΝ,
καὶ τὴν ΜΟΙΡΑΝ, νοῦντες, ὄνομάζοσι·
καὶ, πότερον, ταῦτα, τῶν ἀπλῶς, ἦ, τῶν

πολλαχῶς, λεγομένων, ἐσὶ, παρ' αὐτοῖς,
ῶσπερ ἄλλα πολλά. καὶ, γὰρ, ΟΙΚΟΝ,
ποτὲ μὲν, τὴν οἰκίαν καλύπτων

τοῖς εἰς υψηλοφορού
ποτὲ δὲ, τὴν οὐσίαν

— Εἰδίσται μοι οἶκος.

καὶ, τὸν ΒΙΟΝ, ποτὲ μὲν, τὸ ζῆν

— τὰ μεγάλως δέ οἱ αὐχμῆν
Κνευχῆτα Ποσειδάνιον βιώτοιο μεγύπρας
ποτὲ δὲ, τὰ χρήματα.

— βίοτος δέ μοι ἄλλος ἔδωσε.
τοὶ, τῷ ΑΛΤΕΙΝ, ποτὲ μὲν, αὐτὶ τῷ
δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρητας.

— Ως ἕραδ· οὐδὲ ἀλιντὸς ἀπεβίησετο, τείρετο δὲ αὖτας
ποτὲ δὲ, αὐτὶ τῷ γαλερίσαι καὶ χαέρειν.

— Ή αὖτις ὅτι Ιποτείκηστας τὸν ἀλάτην;
τοὶ, τῷ ΘΟΑΖΕΙΝ, οὐ, τὸ κινεῖσθαι
σημαίνειν· ως Εὔρηπον;

— Κῆτος θυάζον οὐδὲ Απλαντίστης αἴλος
τοῦ, τὸ κατέζευσθαι καὶ θαάσασθν· ως Σε
φοκλῆς.

- Τίνας πόδ' ὅδρας τάσσε μοι θοάζετε
Τίκληροις κλαδοῖσιν ἔξειμένοι;

κέ. Χάριεν δὲ, καὶ τὸ τὴν χρείαν τῶν
ὄνομάτων συνοικεῖν τοῖς ὑποκειμένοις
πράγμασιν, ^{τῶς} ὡς γραμματικοὶ διδάσκ-
σιν, ἄλλην πρὸς ἄλλα δύναμιν λαμβανό-
των. οἵσιν ἐστι,

ΤΝῆ ὄντυνο αγρῶν, μεγάλη δέντι φορτία θέματι
τῷ μὲν, γάρ, ΑΙ'ΝΕΙΝ, σημαίνεται
τὸ ἐπανεῖν αὐτῷ δὲ τῷ ἐπανεῖν, αὐτὶ¹
τῷ παραστεῖσθαι, νῦν κέχρυται καλά-
περ, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ΚΑΛΩΣ, φα-
μὲν, ἘΧΕΙΝ· καὶ, ΧΑΙΡΕΙΝ καλεύ-
ομεν. Υπὸ δὲ, καὶ, τὴν Ε'ΠΑΙΝΗΝ,
Περιστέφονται, ἔνοι φασὶν, ὡς παραπτη-
τὸν, εἰρῆσθαι. Ταύτην, δὲ, τὴν διαιρεσιν,
καὶ τὴν διάκρισιν, τῶν ὄνομάτων, ἐν τοῖς
μείζοσι καὶ συνδαιτέροις παραφυλάττον-
τες, ἀπὸ τῶν θεῶν ἀρχώμενα διδάσκειν
τὰς νέας, ὅτι, χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν

διόμασιν ὃν πατταὶ, ποτὲ μὲν, αὐτῶν ἐ-
κείνων ἐφιπλόμενοι τῇ ἐποίᾳ· ποτὲ δὲ, δι-
τάμεις τινὰς, ὃν οἱ θεοὶ δωτῆρες εἰσι κα-
θηγεμόνες, διμετύμιας προσαγορεύοντες.
οἵσι, εὐάνθις, δι Αρχιλοχος ὅταν μὲν ἐν-
χόμενος λέγῃ,

†Κλῦθ' ἄναξ Ἡφαῖτε, καὶ μοι σύ μητραχος γνωμένῳ
Ιλακες γενῶ, χαρίδε δοία περ χαρίζεας
αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλύμμενος δῆλός ἐστιν·
ὅταν δὲ, τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς, ἡφαντ-
μένοντέν θαλάτῃ, καὶ μὴ τυχόντα νομί-
μοταφῆς, λέγῃ, θρηνῶν, μετριώτερον ἄν
τὴν συμφορὰν ἐνεγκένιν,

†Εἰ καί τι κεφαλὴν ὡς χαρίεντα μέλει
“Ἡφαῖτος καθαροῖσιν ἔιμασιν ἀμφεπολάθη·
τὸ πῦρ, οὐτως, ό τὸν θεὸν, προστυόρευσε.
πάλιν δέ· δι μὲν Εὐριπίδης εἰπών ἐν ὄρκῳ,

Μα τὸν μετ' ἄγρων Σῦντα δη τε φοίνιον·
αὐτοὺς τύς θεοὺς ὀνόμασε, τῷ δὲ Σοφοτ-
κλέος λέγοντος,

Τυφλὸς γέ, δι γνωμάκες, γέ οἵτινες

Σὺ δε προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά,
τὸν πόλεμόν ἐσιν ὑπακχύσαι· τηλάπερ,
αὖ, τὸν χαλκὸν, Ομῆρός λέγοντος,

Τῶν γὰρ αἵμα κελαγητὸν ἐνέβρισον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Εσκέδαστ' ὁξὺς Αἴρης.

καὶ'. Πολλῶν, οὖν, ὅτῳ λεγομένων,
εἰδέναι δεῖ, καὶ μητιμονεύειν, ὅτι, καὶ, τῷ τῷ
ΔΙΟΣ καὶ ΖΗΝΟΣ ὄνοματι, ποτὲ
μὲν, τὸν Θεὸν, ποτὲ δὲ, τὴν τύχην, πολ-
λάκις δὲ, τὴν είμαρμένην, προσαγορεύσιν.
ὅταν μὲν, γάρ, λέγωσι·

τΖεῦ πάτερ, Ιδίωτεν μεδέωρ
καὶ,

Ω Ζεῦ, τίς εἴραί φησι σοῦ σοφώτερος;
τὸν Θεὸν αὐτὸν λέγυσιν. ὅταν δὲ, ταῖς
αἰτίαις τῶν γιγνομένων πάντων ἐπονο-
μάζωσι τὸν Δία, καὶ λέγωσι,

τΠολλάς διφθίμους ψυχὰς αἴδει προταψεύ-
-- διὸς δ ἐτελείστο βυλὴ,
τὴν είμαρμένην. τούτη, γάρ, τὸν Θεὸν, ὁ πο-
ντῆς οἴεται, κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀν-

Θρώποις ἀλλά, τὴν τῶν πραγμάτων ἀ-
κάλην ὁρθῶς ὑποδείκνυσιν. ὅτι, καὶ πόλε-
σι, καὶ στρατοπέδοις, καὶ ἡγεμόσιν, ἀν μὲν σω-
φρονῶσιν, εὖ πράττειν πέπρωλαι, καὶ κρα-
τεῖν τῶν πολεμίων ἀν δὲ, εἰς πάντη καὶ
ἀμαρτίας ἐμπεσάντες, ὥσπερ ἔτοι, δια-
φέρωνται πρὸς ἄλλήλας, καὶ σασιάζωσιν,
αὐχημονεῖν, καὶ ἐκταράττεσθαι, καὶ κακῶς
ἀκαλλάττειν.

Τοιμαρμένον, γάρ, τὸν κακῶν βαλευμάτων
Κακάς ἀμοιβάς, ἐτι, καρπωδαί, βροτοῖς.

καὶ μὴν, δέ Ήσιόδος, τὸν Προμηθέα ποιῶν
τῷ Επιμηθεῖ παρακελευόμενον,

---τοῦ ποτε δῶρον

Φέξαδακ παρὰ Ζητὸς ὄλυμπίν, ἀλλ' ἀποπέμπειν,
ἐπὶ τῇ τῆς τύχης δυνάμει τῷ Διὸς ὄνδ-
ματι κέχρυπται· τὰ, γάρ, τυχηρὰ τῶν
ἀγαθῶν, Διὸς δῶρα κέκληκε· πλάτους,
καὶ γάμους, καὶ ἀρχαῖς, καὶ πάντα, ὅλως, τὰ
ἄκτος· ὡν οὐκτῆσις ἀγόμητός ἐστι τοῖς χρῆ-
θαις καλῶς μὴ δυναμέσθαι. διὸ, καὶ, τῷ

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΤΕΙΝ. 39

Ἐπικηφέα, φαῦλοι ὄντα, καὶ ἀνόητοι,
οἱεται δεῖν Φυλάττεαται, καὶ δεδιέναι τὰς
εὔτυχίας ὡς βλαβησόμενον, καὶ διαφερη-
ρησόμενον, ὑπ' αὐτῶν. καὶ, πάλιν ὄταν
λέγη,

Μηδέποτ' ὑλομένην τι περίην, θυμοφθόροις ἄνδρι,
τέτελαθ' ὄνειδίσει, μακάρων δόσην αἵτινες ἔοιται,
Θεόσδοτον, νῦν, τὸ τυχηρὸν εἴρηταινεν ὡς,
οὐκ ἄξιον ἐκαλεῖν τοῖς διά τὴν τύχην πε-
νομένοις ἀλλά, τὴν, μετ' ἀργίας, καὶ ἀ-
δυμίας, καὶ μαλακίας, καὶ πολυτελείας,
ἀπορίαν, αὐχέρων καὶ ἐπονείδεις θεαν. οὐ-
πω, γάρ, αὐτὸν τοῦνομα τῆς ΤΤΧΗΣ
λέγοντες, εἰδότες δὲ τὴν τῆς ἀτάκτως καὶ
αὐρίσως περιφερομένης αὐτίας δύναμιν ἴσ-
χυρὰν, καὶ ἀφύλακτον, θεαν, ἀνθρωπίνων
λογισμῶν, τοῖς τῶν Θεῶν ὄνόμασιν ἐξέ-
φραζον· ὥσπερ, ημεῖς, καὶ πράγματα, καὶ
ηὐθη, καὶ νὴ Δία, λόγους, καὶ ἄνδρας, εἰώ-
θαμεν δαιμονίους καὶ θείους προσαγορεύ-
ειν.

40 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

κζ. Τάτω, δη, τὰ πολλά τῶν ἀτό-
πως περὶ τῷ Διὸς λέγεσθαι δοκούντων
τεπανορθωτέον. Ὡν ἐσὶ καὶ ταῦτα.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείσταντες ἐν Διὸς ἄρδε-
κηρῶν ἐμπλεον, οὐ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ οὐ δειλῶν.
καὶ,

Ορκία μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος ὡς ἐτέλεστε,
Αλλὰ, κακὰ φρονέων, τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι.
καὶ,

—τότε γέρα κυλίσθετο πῆματος ἀρχῆ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλες διὰ βύλας·
ως, περὶ τῆς τύχης, ἡ τῆς εἰμαρμένης, λε-
γομένων· τὸν αὖτις τὸ ἀσυλλόγισον ἡμῖν τῆς
αὐτίας, καὶ ὅλως ψευδόν τοιούτοις. Οὐ πάντες δὲ τὸ
προσῆκον, καὶ καταλόγον καὶ εἰκός, ἐστιν, ἐν-
ταῦθα κυρίως ὄνοματεςθαι τὸν θεὸν νοε-
μίζομεν. Ὅσπερ, ἐν ταῖς οι-

Λυτάρος ὁ τῶν ἄλλων ἐπειποτεῖχας ἀνδρῶν,
Διαιτος δὲ ἀλέστη μάχην Τελαμωνιάδαο,
τΖεὺς γέρας οὐ τεμέστα ἀμένοντι φωτὶ μάχοιστο.
καὶ,

Ζεὺς γέρας μὲν τοιωτα φροτίζει βροτῶν.

Τὰ μικρὰ δὲ ἄλλοις δαιμονίοις παρεῖσται.

κήντροφόδρα, δέ, δεῦτε καὶ τοῖς ἄλλοις ὄνοις
μασι προσέχειν, κατὰ πολλὰ πράγματα
κινητρένοις καὶ μετασαμένοις, ὅπο τῶν πομη-
τῶν. οἵον εἴσι καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς. ἐπειδή, γάρ,
δὲ μόνον, ἐμφρονας παρέχεται, καὶ δικαιό-
εις, καὶ ἀγαθοὺς, ἐν πρᾶξεσι καὶ λόγοις ἀλ-
λαῖς, καὶ δόξας, ἐπιεικῶς, καὶ δυνάμεις, πε-
ριποιεῖ. ταραχὴ τῷτο ποιοῦνται· καὶ τὴν
εὔδοξίαν, ἀρετὴν, καὶ δύναμιν, ὄνομαζον-
τες· ὥσπερ, ἐλαίαν, τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας,
καὶ φηγὸν, τὸν ἀπὸ τῆς Φηγοῦ, καρπὸν,
διμωνύμωστοῖς φέρουσιν. ψκοῦν, ὀνέος, ἡμῖν,
ὅταν μὲν λέγωσι,

Τὰς δὲ ἀρετῆς ιδρῶτα θεοὺς προπάροις εἴδηκαν·
καὶ,

τῇμός σφιν Δαναοὶ ἀρετῆς βίξαντο φάλαγγα·
καὶ,

Εἰ δὲ Σαρῆτε θέμις, ὡδὲ Σαρῆτε καλὸν
Εἰς ἀρετὴν καταδυσαμένης βίον·

1 leg. τὴν δύναμιν, ut mox p. 43. l. 16.

εύθυνος διέδω, λέγεσθαι ταῦτα τερὶ τῆς
ἀρίστης καὶ θειοτάτης ἔξεως ἐν ἡμῖν. οὐ,
ἀρνότητα λόγῳ, καὶ ἀκρότητα λογικῆς φύ-
σεως, καὶ διάνθεσιν ὁμολογημένην τυχῆς
κορόντειν.

πάκτῳ. Ὅταν δὲ ἀγαγινώσκῃ, πάλιν,
τάξε, τοῦτο τελετή.

Ζεὺς δὲ ἀρετὴν ἀδροστικόφέλλει τε μηνύθει τε
καὶ τὸ,

πλάτω δὲ ἀρετὴν καὶ κῦδος ὀπῆδει
καὶ καθίσθω, τοὺς πλαστίους ἐκπεπληγ-
μένος, καὶ τεθηπώς, καθάπερ, ὡμον, εὔ-
θυνος, ἀργυρίου, τὴν ἀρετὴν ἔχοντας· μη-
δὲ, ἐπὶ τῇ τύχῃ κεῖσθαι, τὴν αὐτὴν φρό-
νησιν αὔξειν, η κολέσειν, νομίζων· ἀλλὰ,
ἀντὶ δόξης, η δυνάμεως, η εὔτυχίας, η τι-
νος ὅμοιας, τῇ ἀρετῇ κεχρῆσθαι τὸν ποιη-
τὴν ἡγείαθω. καὶ, γάρ, τῇ κακότητι, πο-
τὲ μὲν, ἴδιας σημαίνεσθαι κακίαν καὶ μοχ-
θηρίαν τυχῆς· ὡς Ἡσίοδος,

Τίς μὲν γέ κακότητα καὶ οἰνού ἐστιν εἰλέσθαι·

ποτὲ δὲ, ἄλλην τινὰ κάκωσιν, ή δυσυχί-
αν ὡς Οὐρος,

Αἴφα γένεν κακότητι βροτοί καταγιράσκειν.
ἐπειδή, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐξαπατηθείη
τις ἄν, τῷτούς ποιητὰς οἰόμενος λέγειν;
ώς οἱ φιλόσοφοι λέγειν τὴν παντελῆ τῶν
ἀγαθῶν ἐξιντή κτῆσιν, ή καὶ τελείωτητα
βίου κατὰ φύσιν εὐραίνετος: ἀλλὰ, γάρ,
καταχρωμένους πολλάκις, τὸν πλάστον
εὐδαιμονία καλεῖν ή μακάριον, καὶ τὴν δύ-
ναμιν ή τὴν δέξαν, εὐδαιμονίαν. Οὐρος
μὲν, γάρ, ὄρθως κέχρηται τοῖς ὄνομα-
σικ,

Ως, οὐτοις χαίρων τοῖσδε κλεάτεσσι, αράσσω.
καὶ Μένανδρος,

Ἐχω δὲ πολλὴν ὑστερησίαν, η πλάστος
τικαλεμένη πάντων, μακάριος δὲ οὐ πάντερός.
Εὐριπίδης δὲ πολλὴν ἀπεργάζεται ταρα-
χὴν καὶ σύγχυσιν, ὅταν λέγη,

Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαιμων βίος.
καὶ,

Τί τὸν τυραννίδ' αδικίαν εὐδαιμονία
Τίμας;

ἄν. μή, τις, ὥσπερ εἴρηται, ταῖς μεταφοραῖς καὶ καταχρήσεσι τῶν ὀνομάτων ἐπηγόρου. ταῦτα μὲν οὐκ ἴκανῶς τερμήτων.

λ'. Εκεῖνο δὲ, οὐχ ἄπαξ, ἀλλὰ πολλάκις ὑπομνήσεων ἐσὶ τὰς νέους ἐκδεικνύμενον αὐτοῖς, τάτι, μιμητικὴν ἢ ποίησιν ὑπόθεσιν ἔχεσσα, κάσμω μὲν καὶ λαμπρότερη τητι χρῆται, περὶ τὰς ὑποκειμένας πράξεις, καὶ τὰ ἥπτη τὴν δὲ ὁμοιότητα τῆς ἀληθείας ἢ προλείπει τῆς μιμήσεως ἐν τῷ πιθανῷ τὸ ἀγωγὸν ἔχεσσης. διὸ, καὶ κακίας, καὶ ἀρετᾶς, σημεῖα, μεμιγμένα ταῖς πράξεσιν, ἢ μὴ παντάπασι τῆς ἀληθείας ὀλγωρῆσα μίμησις συνεχφέρει. ὥσπερ, οὐκέτι πολλὰ πάνυ τοῖς στωϊκοῖς χαρεῖν φράζεσσα· μήτε τι φαῦλον ἀρετὴ προσεῖναι, μήτε κακίᾳ χρησθν, αἰσθέσω, ἀλλὰ πάντως μὲν, ἐν πᾶσιν, ἀμαρτωλὸν εἶναι τὸν ἀμαθῆ, περὶ πάντα δὲ, αὖτις κα-

τορθοῦν τὸν αἵεῖον. ταῦτα, γάρ, ἐν ταῖς
χολαῖς ἀκάομεν. ἐν δὲ τοῖς πράγμασι, καὶ
τῷ βίῳ, τῶν πελλῶν, ταῦτα Ἐύριπίδην,

Οὐκ ἀντί γένοντο χωρὶς ἐνθαῦτῃ κακά,
Αλλά ἔστι τὰς φύγοντας.

† Αὖν, δέ, τὰς ἀληθίας, μάλιστα μὲν, ὡς
ποιητικὴ τῷ ποικίλῳ χρῆται καὶ πολυτροπω. τὸ γάρ, ἐμπαθὲς, καὶ παράλογον,
καὶ ἀπροσδόκητον, ὡς, πλείση μὲν ἐκπληξις ἔπειται, πλείση δὲ χάρις, αἱ μεταβολαὶ παρέχοσι τοῖς μύθοις. † Τὸ δὲ ἀπλοῦν, ἀπαθὲς, καὶ ἀμυθον. ὅθεν δέ τοις, νικῶντας αἱ πάντα ποιῶσι τὰς αὐτὰς δύτε,
εὐημερῶντας δύτε, κατορθοῦντας. ἀλλὰ, δὲ τοῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνας τέμπεσωσι πράξεις, ἀπαθέσι χρῶνται, καὶ ἀναμαρτήτοις ἵνα, μηδαμοῦ, τό, τε ταράτην, καὶ τὸ ἐκπλῆτην, ἀργῆ, τῆς ποιήσεως ἀκίνδυνον, καὶ ἀναιλαγώνισον, γινόμενον.

λά. Οὕτως, οὖν, τύτων ἔχόντων ἐπάγωμεν τοῖς ποιήμασι τὸν νέον, μὴ τα-

46 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

αύτας ἔχοντα τὰς δόξας, τερὶ τῶν κα-
λῶν ἐκείνων καὶ μεγάλων ὄνομάτων, ὡς,
ἄρα, σοφοὶ καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἦσαν, ἄκροι τε
βασιλεῖς, καὶ κανόνες ἀρετῆς ἀπάσης καὶ ὄρ-
θότυπος ἐπεὶ, βλαβήσεται μεγάλα, τὸ δο-
κιμάζων ταῦτα, καὶ τεθῆπως· ταῦτα δὲ
νεών, μηδὲ ἀκούων μηδὲ ἀποδεχόμενος τῷ
φέγοντος αὐτοὺς, τοιαῦτα πράτιοντας,
καὶ λέγοντας,

Αἱ, ἦ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Αθηναῖν, καὶ Απολλον·
Μήτε τις, οὖρ, Τρώων θάνατον φύγοι, οὔσοις ἔσοι·
Μήτε τις Αργείων τρῶιν δὲ ἐκδῦμεν ὅλεθρον·
Οφρέοις Τροίης ιερὰ κρήδεματα λύσωμεν.

καὶ,

Οικτροτάτην δὲ ἦκνοντα ὅπατ Πριάμοιο Συγατρὸς
Καστάνδρης· τὴν κλεῖνε Κλυταγμήτρη δολόμητις
Αμφέμοι.

καὶ,

Παλλακίδε προμιγῆται, οὐδὲ ἔχθρες γέροντας·
Τὴν πιθόμην, καὶ ἔρεξα.

καὶ,

¹ leg. ut vulgo, μὴ δυσχ-

² glossematis speciem habere videntur duas voces μηδὲ

ἀποδεχόμενος.

Ζεῦ πάτερ, ὅτις σεῖο θεῶν διοώτερος ἄλλος.
 ἅμηδὲν ἐπαινεῖν ἐθίζεσθαι τοιῶτον ὁ νέος.
 μηδὲ, προφάσεις λέγων, μηδὲ, παραγω-
 γὰς τὰς εὐπρεπεῖς ἐπὶ πράγμασι φαύ-
 λοις[†] μηχανώμενος, πιθανὸς ἔστω, καὶ πα-
 νηργος. ἀλλὰ, ἐκεῖνο, μᾶλλον, οἰεσθω·
 μίμησιν ἔιναι τὴν ποίησιν ήθῶν, καὶ βίων·
 καὶ ἀνθρώπων, καὶ τελείων, καὶ δὲ καθαρῶν, καὶ
 ἀνεπιλήπτων παντάπασιν. ἀλλὰ, μεμβ-
 μένων[†] πάθεσι, καὶ δόξαις φευδέσι, καὶ ἀγνοί-
 ασι. [†]διὰ, δὲ, εὐφυίαν, αὐτοὺς πολλάκις
 μετατιθέντων πρὸς τὸ κρεῖττον. ἦ, γάρ,
 τοιάτη παρασκευὴ τοῦ νέου, καὶ διάνοια,
 τοῖς μὲν εὖ λεγομένοις καὶ πρατίομένοις ἐ-
 παιρομέναις, καὶ συνενθυσιῶντος, τὰ δὲ φαῦ-
 λα μὴ προσιεμέναις, καὶ δυσχεραίνοντος, ἀ-
 θλαβῆ παρέξει τὴν ἀκρόασιν.

λβ'. [†]Ο, δὲ, πάντα θαυμάζων, καὶ πᾶ-
 σιν ἔξοικειόμενος, καὶ καταδεδουλωμένος τῇ
 δόξῃ τὴν κρίσιν ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ὄνομα-

των ὥσπερ οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμύ-
μενοι χυρτότητα, καὶ τὴν Αριστοτέλους
τραυλότητα· λήσεται πρὸς πολλὰ τῶν
φαύλων εὐχερῆς γενόμενος. δεῖ, δὲ, μηδε-
λῶς, μηδὲ ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν
ἰερῷ, φρίτλειν ἀπαντα, καὶ προσκυνεῖν· αλ-
λα, Βαρσαλέως, ἐθίζομενον, ἐπιφωνεῖν,
μηδὲν ἥτιον τῷ ΟΡΘΩΣ καὶ ΠΡΕ-
ΠΟΝΤΩΣ, τὸ δὲ ΤΚ ΟΡΘΩΣ
τῷ ΟΤ ΠΡΟΣΗΚΟΝ.

Οἶον· οἱ Αχιλλεὺς ἐκκλησίαν συάγει,
τῶν σρατιωτῶν νοσούντων· αὐχάλλων,
μὲν, ἀργοῦντι τῷ πολέμῳ· τῷ μάλιστα
πάστων, διὰ τὴν τοῦ σρατείας ἐπι-
φάνειαν αὐτῷ καὶ δόξαν· ιατρικὸς δὲ ἐν, καὶ,
μετὰ ήμέραν ἐνάτην, ἡ Ιατρα κρίνεσθαι
πέφυκεν, αἰσθόμενος ψήσαν συνήθη τὴν
νόσον, ψήδε συνεσῶσαν ἀπὸ κοινῶν αἰτιῶν·
ἀναστὰς, ψηδημαγωγεῖ πρὸς τὸν ὄχλον·
αλλα, Τῷ βασιλεῖ γίνεται σύμβολος.

Αγρείδη, οὗ ἄμμι πανίμπλαγχθέντας οἴσι

Αψ ἀπονοσίστη.

οὐθῶς, ταῦτα, καὶ μετρίως, καὶ πρεπόντως.
 τὸ δὲ μάντεως δεδιέναι τοῖς σαντος τὴν οὐρ-
 γὴν τὴν δυνατωτάτην τῶν Ἑλλήνων· γάρ,
 ἔτι, οὐθῶς, γάρ δὲ μετρίως, ἐπομόσας, μηδέ-
 να προσοίσθιν χεῖρας αὐτῷ, ζῶντος αὐτῆς,
 προσιδηποτικόν

--- οὐδὲν Αγαμέμνονα ἔπης·

ἐνδεικνύμενος ὀλυμωρίαντος καὶ περιφρόνησιν
 τὴν ἀρχούτος. ἐκ δὲ τότε μᾶλλον παρο-
 ξυνθεῖσις, ἐπὶ τὸ ξίφος φέρεται, σφάτλειν
 διανούμενος· γάρ τε, πρὸς τὸ καλὸν, οὐθῶς,
 οὐτεπρὸς συμφέρον. εἶτα, αὖθις, μετα-
 νοήσας,

Αψ ἐς κυλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδὲν ἀπίθησε
 Μύθῳ Αθηναίης·

οὐθῶς, πάλιν, καὶ καλῶς ὅτι, τὸν Συμόν
 ἐκκόψας παντάπασι μὴ δυνηθεῖσι, οὐμως,
 πρὶν αὐγήσεόν τι δρᾶσαι, μετέσησε, καὶ κα-
 τέσχεν, εὐπεινῆ τῷ λογισμῷ γενόμενον.

i forte αὐτῷ

G

λγ'. Πάλιν, ὁ Αγαμέμνων ἐν, μὲν,
τοῖς, περὶ τὴν ἐκκλησίαν, γενομένοις, καὶ
λεγομένοις, ὑπ' αὐτῷ, καταγέλασός ἐσιν.
Ἐν, δὲ, τοῖς, περὶ Χρυσηΐδα, σεμνότερος, καὶ
βασιλικώτερος. ὁ μὲν, γάρ, Αχιλλεὺς,
αἴγομένης τῆς Βριστηΐδος,

Δακρύσας, ἐτάρων ἄφερ ἔζετο, νόσφι λασθεῖς.
Ἵτος δὲ, αὐτὸς εἰς τὴν ναῦν ἐμβιβάζων, καὶ
παραδίδοντος, καὶ ἀποπέμπων, τὴν ἄνθρω-
πουν δὲ, ὀλίγῳ πρόσθεν, ἐίρηκε, τῆς γα-
μετῆς, τῇ εὐνοίᾳ, προχρίνειν τούθεν αὐσ-
χρόν, ψδὲ ἔρωτικὸν, ἐποίησε. καὶ, μὴν, ὁ
Φοίνιξ, διὰ τὴν παλλακίδα κατάρατος
ὑπὸ τῷ πατρὸς γενόμενος,

Τὸν μὲν ἔγω, φησί, βίλευσος κατακτάμεν ὁζεῖ
χαλκῷ.

Αλρά τις ἀδανάτων παῖσεν χόχον, ὃς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
δῆμος θῆκε φάτιν, καὶ ὄντες πόλλ' αἰθρώπων,
Ως μὴ πατροφόρος μητέ Αχαιοῖσι καλεοίμην.
οὗτοις, οὖν, Αρίστερχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ
ἔπη φοβηθείσις ἔχει, δὲ, πρὸς τὸν καιρὸν ὄρ-
θως τῷ Φοίνικος τὸν Αχιλλέα διδάσκον-

τος οἵον ἐστιν ὄργη· καὶ, ὅσα, διὰ Θύμὸν,
ἄνθρωποι τολμῶσι, μὴ χρώμεναι λογισ-
μῶ, μηδὲ πειθόμενοι τοῖς παρηγορῶσι. καὶ
γάρ, τὸν Μελέαγρον ἐπεισάγει τοῖς πο-
λίταις ὄργιζόμενον, ἕτα πραῦνόμενον·
ὅρθως τὰ πάθη φέγγων· τὸ δὲ μὴ συνα-
χολεύθειν, ἀλλὰ, ἀντιτάτιεσθαι, καὶ κρα-
τεῖν, καὶ μετανοεῖν, ἐπαινῶν, ὡς χαλὸν,
καὶ συμφέρον. ἐνταῦθα, μὲν, οὖν, ηδιαφο-
ρά, πρόσδηλος.

λδ'. Όπου, δὲ, ἀσάφεια τῆς γιώμης·
διορισέον, γὰρ πως, ἐφισάντας τὸν νέον,
εἰ, μὲν, Ναυσικά, ξένον ἄνδρα τὸν Ο-
δυασέα Θεασαρένη, καὶ παθῶσα τὸ τῆς
Καλυψῶν πάθος πρὸς αὐτὸν, ἀτε, δὴ,
τρυφῶσα, καὶ γάμων ὥραν ἔχυσα, τοιᾶ-
τα μωράνει πρὸς τὰς θεραπανίδας,

Αι, γέ, ἐμεῦ τοιόσδε πόσις κεκλημένος ἔη,
Ἐνθάδε γαετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνει,

Φεκλέον τὸ Θράσος αὐτῆς, καὶ τὴν ἀκολα-
σίαν. εἰ, δὲ, τοῖς λόγοις τῷ ἀνδρὸς τὸ ή-

θος ἐνιδῆσα, καὶ Θαυμάσασα τὴν ἔντευξιν
αὐτῷ, πολὺν νοῦν ἔχοντας, εὗχεται τοι-
στῷ συνοικεῖν, μᾶλλον, ἢ, πλωτικῷ τινι
καὶ ὁρχητικῷ τῶν πολιτῶν ἀξιον ἄγασ-
θαι. ^{παλιν} τῆς Πηνελόπης τοῖς μνησῆρ-
σι προσδιαλεγομένης ὡς ἀπαυθρώπως ἐ-
κείνων, δὲ, αὐτῇ ^{χαριζομένων} ἴματια, καὶ
κόσμον ἄλλον ἡδόμενος Οδυσσεὺς,

Οὐεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν,
εἰ, μὲν, ἐπὶ τῇ δωροδοκίᾳ, καὶ πλεονεξίᾳ,
χαίρει, ^{τὸν} κωμωδούμενον ὑπερβάλλει,
μαρροπείᾳ, Πολίαγρον.

Ευδάίμων Πολίαγρος, ψράγιον
ἄγα πλωτοφόρον, τρέφων.

εἰ, δὲ, μᾶλλον οἰόμενος ὑποχειρίους ἔξειν,
διὰ τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ μέλλον ὡς προσδα-
κῶντας λόγον ἔχει τὸ ἡδόμενον αὐτῷ, καὶ
Θαρροῦν. ὅμοιως, ἐπὶ τῇ διαριθμήσῃ τῶν
χρημάτων, ἀσυνεξέθηκαν δι Φαίακες αὐ-
τῷ, καὶ ἀπέπλευσαν ^{τεί}, μὲν, ἀληθῶς, ἐν
ἔρημοις τοσαύτῃ, καὶ τῶν καθ' αὐτὸν ἀσα-

Φεία καὶ ἀδηλότητι, γεγονώς, περὶ τῶν
χρημάτων φοβεῖται,

Μήτι ὁιοῖχωντα τκοίλης ἐκ της ἔχοντες,
οἰκτείρειν, ἀξιον, ^{τὴν} βδελύτιεσθαι, τὴν Δία,
τὴν Φιλοπλατίαν. εἰ, δὲ, ὥσπερ ἔνιοι λέ-
γονται, περὶ τῆς Ιθάκης ἀμφιδοξῶν, οἴεται,
τὴν τῶν χρημάτων σωτηρίαν ἀπόδειξαι
εἶναι τῆς τῶν Φαιάκων δσιότηλος· ύπ, γάρ,
ἄν, ἀκερδῶς φέροντας αὐτὸν εἰς ἄλλο-
τρίαν ἐκβάλλειν χώραν, καὶ καταλιπεῖν,
ἀποχομένυς τῶν χρημάτων· γάτε φαύλω
τεκμηρίω χρῆται, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀξιον ἐ-
παυνεῖν. ἔνιοι, δὲ, καὶ τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν, εἰ,
μὲν, ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, φέγγοι·
καὶ, Τυρρηνὸς ισορίαν τινά, φασι, διαφυλά-
τειν· ως, ὑπνώδης, φύσι, τῷ Οδυσσέως γε-
νομένης, ^{καὶ} δυσεντεύχης, διὰ τότε, πολλοῖς
ὄντος. εἰ, δὲ, γάτην ἀληθῆς ὁ ὑπνος, ἀλλά,
αἴδούμενος, μὲν, ἀποπέμψαι τοὺς Φαιά-
κας, ἄνευ ξενίων, καὶ φιλοφροσύνης· μὴ δυ-
νάμενος, δὲ, τοὺς ἐχθροὺς λαθεῖν, ἐκείνων

συμπαρόντων. ἔχρησατο τῆς ἀπορίας παρακαλύμματι, καιμωμένω ποιήσας ὅμοιον ἑαυτὸν ἀποδέχονται.

λέ. Καὶ ταῦτα, δὴ, τοῖς νέοις ὑπόδεικ-
νύοντες, ^τόκιον ἔσωμεν, φοράν, πρὸς τὰ φαῦ-
λα, γίνεσθαι τῶν ἡθῶν ἀλλα, τῶν βελ-
τίονων ζῆλον, καὶ προάρεσιν εὐθὺς, τοῖς μὲν,
τὸ φέγγιν, ^τοῖς δὲ, τὸ ἐπανεῖν, ἀποδιδόν-
τες. μάλιστα, δὲ, τῷτο ποιεῖν δεῖ ἐν ταῖς
τραγῳδίαις ὅσαι λόγους ἔχοσι πιθανοὺς,
καὶ πανέργους, ^τεν πράξεσιν ἀδόξοις, καὶ πονη-
ροῖς. ὃ πάνυ, γάρ, ἀληθὲς τὸ τῷ Σοφο-
κλέους, λέγοντος,

Οὐκ ἔει ἀπὸ ἔργων μὴ καλῶν ἐπη καλά.
καὶ, γάρ, ὃ τοιεῖσθεν, ἥθεσι φαύλοις, καὶ ἀτό-
ποις πράγμασι, λόγος ἐπιγελῶντας, καὶ φι-
λανθρώπους αἰτίας, πορίζειν. καὶ, ὁ σύσκη-
νος αὐτῷ, πάλιν, ὅρᾶς, ὅλη, τήν τε Φαιδραν
καὶ προσεκαλῶσαν τῷ Θησεῖ πεποίηκεν:
ώς, διὰ τὰς ἐκείνης παρανομίας, ἐρασθεῖσαν
τῷ Ἰωπολύτῳ. τοιαύτην, δὲ, καὶ τῇ Ελένῃ

παρρησίαν, κατὰ τῆς Ἐκάβης, ἐν ταῖς Τρωάσι, διδώσιν· τοίομένη, δεῖν ἐκείνην καλέσειται μᾶλλον, ὅτι, μορχὸν αὐτῆς ἔτεκε. μηδὲν, διν, τάτων, κομφὸν ἡγεῖται, καὶ πανθρυον, ὁ νέος ἐθιζέας· μηδὲ προσμειδιάτω ταῖς τοιαύταις εὑρεσιλογίαις· ἀλλὰ, τοδελυτέας τοὺς λόγους, μᾶλλον, ἦ, τὰ ἔργα, τῆς ἀκολασίας.

λς'. Επὶ πᾶσι, τοίνυν, καὶ τὸ, τὴν αὐτι-
αν ἐκάστη τῶν λεγομένων ἐπιζητεῖν, χρή-
σιμόν ἐσιν. ὁ, μὲν, γάρ, Κάλων, ἐτί παιδά-
ριον ὄν, τὸ πρατήε, μὲν, ὁ προσάξειν ὁ παι-
δαγωγὸς αὐτίαν, δὲ, καὶ λόγον, ἀπήτθ, τῷ
προσάγματος. τοῖς, δὲ, ποιηταῖς τὸ πεισέον,
ώσπερ παιδαγωγοῖς, ἦ, νομοθέταις· ἀν μὴ
λόγον ἔχη τὸ ὑποκείμενον ἔξει, δὲ, ἀν
περ χρησὸν ἦ· ἀν, δὲ, μορχθηρὸν, ὁ φθήσε-
ται κενὸν καὶ μάλιστα. ἀλλὰ, δι πολλοὶ, τῶν
μὲν τοιάτων τὰς αὐτίας πικρῶς ἀπατύ-
σι· καὶ διαπυνθάνονται πῶς λέλεκται,

· τΜηδέποτ' οιοχόνη τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθει,

Ππότων·

καὶ,

Ος δέ καὶ ἀπὸ ὅτι ὁχέων ἔτερός ἀρμάτῳ ἵκηται,
Εἶχει ὄρεάδαν·

τῶν δὲ μειζόνων, ἀβασανίσως παραδέχονται τὴν πίστιν. οἵα καὶ ταῦτα ἔστιν·

Δυλοῖ γένονται μηδέραι καὶ θρασύσπλαγχνός τις ἄλλος,
Οταν ευτείδη μητρὸς οὐ πατρὸς κακά.

καὶ,

Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα.

τκαί τοι, ταῦτα τῶν ήθῶν ἄπλεται, καὶ τὸν
βίους διαταράττειν χρίσεις ἐμποιοῦντα
φαύλας, καὶ δόξας ἀγεννεῖς ἀν μὴ, πρὸς
ἔκαστον αὐτῶν, εἰθισμένοι, λέγωμεν. Διὰ
τί, σμικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πε-
πραχότα; καὶ μὴ, μᾶλλον, ἀνταίρειν τὴν
τύχην, τὴν ποιεῖν ὑψηλὸν ἑαυτὸν, καὶ ἀτα-
πείνωλον; διὰ τί, δὲ, ἐάν, ἐκ πατρὸς φαύ-
λας, καὶ ἀνοήτου, γεγονώσ, αὐτὸς ὁν χρησός,
καὶ φρόνιμος, τὸν προσήκει μοι, διὰ τὴν ἐμὴν
ἀρετὴν, μέγα φρονεῖν. ἀλλὰ, καταπε-

πλῆχθαι, καὶ ταπεικὸν εἶναι, διὰ τὴν τὴν πατρὸς ἀμαθίαν; οὐ, γάρ, ὅτως ἀπαντῶν, καὶ ἀντερείδων· καὶ μὴ, παντὶ λόγῳ, πλάγιον, ὥσπερ πνεύματι, παραδίδοντες ἐαυτὸν· ἀλλὰ, ὅρθῶς ἔχειν νομίζων τὸ,

Βλαχὸν θρωπὸς ἐπὶ παντὶ λόγῳ, φιλεῖ ἐπιστολαῖς,
πολλὰ, διακρύσεται, τῶν, όντες ἀληθῶς,
ἢ δὲ ὡφελίμως, λεγομένων.

λέξ. Ταῦτα, μὲν, οὖν, ἀβλαβῆ παρέχει τὴν τῶν ποιημάτων ἀκρόασιν. ἐπειδὴ δὲ ὥσπερ ἐν ἀμπέλῳ φύλλοις, καὶ κλήμασιν, εὐθαλῆσι, πολλάκις δὲ καρπὸς ἀποκρύπτεται, καὶ λανθάνει κατασκιαζόμενος· ὅτως, ἐν ποιητικῇ λέξει, καὶ μυθεύμασι περικεχυμένοις, πολλὰ διαφεύγει τὸν κέον ὡφέλιμα, καὶ χρήσιμα· δέ, δὲ, τῷτο μὴ πάχειν· μηδὲ ἀποπλανᾶσθαι τῶν πραγμάτων· ἀλλὰ, ἐμφύεσθαι, μάλιστα, τοῖς πρὸς ἀρετὴν φέροσι, καὶ δυναμένοις πλάτ-

Ιεν τὸ ήθος· τὸ χεῖρὸν ἔσι, καὶ περὶ τόπτων
διελθεῖν, ἐν βραχέσιν· αὐτάμενον, τύπῳ,
τῶν πραγμάτων· μήκη, δὲ, καὶ κατασ-
κευαῖς, καὶ παραδειγμάτων ὅχλον, ἐῶντα
τοῖς ἐπιδεικνύστερον γράφεσι.

λη'. Πρῶτον, μὲν, οὖν, τὰ χρηστά, καὶ
τὰ φαῦλα, γινώσκων ὁ νέος, ήθη, καὶ πρόσ-
ωπα· τοῖς λόγοις προσεχέτω, καὶ ταῖς
πράξεσιν, ἃς ὁ παιητὴς ἐκατέρῳ προση-
κόντως ἀποδίδωσιν. οἶον· ὁ Αχιλλεὺς
πρὸς τὸν Αγαμέμνονα λέγει, καίπερ λέ-
γων μετ' ὄργης·

ΦΟΥ, Νῦ, ΣΟΙ, ΠΩΤΕ, ΙΟΥ ΕΧΩ ΓΕΡΑΣ· θΕΑΠΟΤ' ΑΧΑΙΟΙ
ΤΡΩΑΝ ΕΧΠΕΡΤΩΣ· ΤΕῦ ΓΑΦΟΜΕΝΟΝ ΠΙΟΛΙΕΘΡΟΥ.

ὅ, δὲ, Θερσίτης, τῷ αὐτῷ λοιδορόμενος,
λέγει·

Πλεῖσμός τοι χαλκοῦ κλισία, πολλαὶ δὲ γυναικεῖς
Εἰσιν ἐνὶ κλισίῃ ἐξαρέτοι, τὰς τοι Αχαῖοι
Πρωτίσω δίδομεν, εὗτ' αὖτις οὐλοίενδρον ἐλωμεν.

καὶ, πάλιν, ὁ Αχιλλεὺς·

--- οὐκέ, ποδί, Ζεὺς

†Δῶσις πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξα. ὁ, δὲ, Θερσίτης.

Οὐ κερέγω δίσας ἀγάγω, οὐδὲνς Αχαιῶν πάλιν. τὸν Αγαμέμνονος, τὸν τῇ ἐπιπωλήσῃ, τὸν Διομήδην λοιδορήσαντος ὁ, μὲν, γένεντα πεντεπέμπτης.

Αιδεωδεῖς βασιλῆος ἐνεπήν αἰδοίοιο. ὁ, δὲ, Σθένελος, γένεις λόγος,

Ατρεῖδη, Φησίτη μὴ φεύδε, ἐπισάμενος σάφα εἰπεῖν. Ἡμῶν, τοι, πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμενοι ἔντασις, τῇ, γάρ, τοιαύτη διαφορά, μὴ παρορωμένη, διδάξει τὸν νέον, ἀστεῖον ἡγεῖσθαι τὴν ἀτυφίαν καὶ μετριότητα. τὴν, δὲ, μεγαλωχίαν, καὶ περιαυτολογίαν, ὡς φαῦλον εὐλαβεῖσθαι.

Χρήσιμον, δὲ, καὶ, τὸ τὸν Αγαμέμνονος κατανοεῖν, ἐνταῦθα. τὸν, μὲν, γάρ, Σθένελον ἀπροσαύδητον παρῆλθε. τὸν, δὲ, Οδυσσέως τόκον ἡμέλησεν δηχθέντος ἀλλα, ἥμειψατο, καὶ προσηγόρευσεν.

Ως γεννημένοιο πάλιν δηγεταίστο μῆνα.

τὸ, μὲν, γὰρ, πᾶσιν ἀπολογεῖσθαι, θε-
ραπευτικὸν, καὶ ύποκαταστικόν· τὸ, δὲ,
πάντων καταφρονεῖν, ὑπερήφανον, καὶ ἀ-
νόητον. ἀριστα, δὲ, ὁ Διομήδης, ἐν μὲν τῇ
μάχῃ, σιωπᾶ, κακῶς ἀκάπτων ὑπὸ τῷ βα-
σιλέως· μετὰ δὲ τὴν μάχην, παρόποια
χρῆται πρὸς αὐτὸν

Αλλὰν μέν μοι πρῶτον διεῖδος εἰς Διονασίου.

†Εὖ, δὲ, ἔχει, καὶ, φρονίμος ἀνδρὸς, καὶ μάν-
τεως διαφορὰν πανηγυρικῆ, μὴ καταλι-
πεῖν. ὁ, μὲν, γὰρ, Κάλχας ψυχεῖδε τὸν
καιρὸν· ἀλλα, ἐν πλήθει, παρ' ὕδεν ἐποιή-
σατο κατηγορῆσαι τῷ βασιλέως, ὡς τὸν
λοιμὸν αὐτοῖς ἐπάγοντος· ὁ, δὲ, Νέσωρ
βιβλόμενος ἐμβαλεῖν λόγον, ὑπὲρ τῶν
πρὸς τὸν Αχιλλέα διαλλαγῶν· ἵνα μὴ
διαβάλλειν δοκῇ τὸν Αγαμέμνονα, πρὸς
τὸ πλῆθος, ὡς ἀμαρτόντα, καὶ χρησάμε-
νον ὄργη,

Δαιρίου δῆμα γέρνυσιν· ἔοικέ τοι, ὅτοι ἀεικές·

Πελλῶν δὲ ἀχρομένων, τῷ πέντεν τοῖς καὶ αἴρεσιν

Βιβλίον βιβλεύον.

καὶ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἔξαποσέλλας τοὺς πρέσβεις. τῦτο, γάρ, ἦν ἐπανόρθωσις ἀμαρτίας ἐκεῖνῳ, δέ, κατηγορίᾳ, καὶ προπηλακισμός.

λθ'. Ετι, δέ, καὶ τὰς, ἐν τοῖς γένεσι, διαφορὰς σκεπτέον· ὥη τοιώτος ἐστιν ὁ τρόπος. οἱ, μὲν, Τρῶες ἐπίασι, μετὰ κραυγῆς, καὶ Νεράσσες· οἱ, δέ, Αχαιοί,

Σιγῇ, δειδίότες σημάντορας.

τὸ, γάρ, ἐν χερσὶ τῶν πολεμίων ὄντων, φοβεῖσθαι τοὺς ἀρχοντας, τάνδρείας, ἀμα, καὶ πενθαρχίας σημεῖον. ὅθεν· δ, μὲν, Πλάτων ἔθιζει, τὰς φύγους φοβεῖσθαι, καὶ τὰ αἰχρά, μᾶλλον, ἢ, τοὺς πόνους, καὶ τοὺς κινδύνους· δ, δέ, Κάτων ἐλεγε, τοὺς ὡχρῶντας.

"Εῖτι, δέ, καὶ τῶν ἐπαγγελιῶν ἴδιος χαρακτήρ. δ, μὲν, γάρ, Δόλων ἐπαγγέλλεται,

Τόφρα, δέ εἰς σρατὸν ἔμι διαμπερὲς, δφρ' ἄν ἵκωμα
Νῆ Διαμεμονέντη.

ό, δὲ, Διομήδης, ἐπαγγέλλεται, μὲν, ύδεν·
ἵπτιον, δὲ, αὖ, φησι, φοβηθῆναι, μεθ' ἐτέρου
πειπόμενος. Ἐλληνικὸν, οὖν, καὶ ἀστεῖον,
ἢ πρόνοια· βαρβαρικὸν, δὲ, καὶ φαῦλον, η
Ἀρασύτης.^τ καὶ, δεῖ, τὸ, μὲν, ζηλοῦν· τὸ,
δὲ, δυχεράνειν.

μ. Εχεται, δέ, τίνος ώκ αὐχρήστης θε-
ωρίαστκατό, περὶ τούς Τρῶας, καὶ τὸν Ἐκ-
τορα, πάθος· τῷ Αιαντος αὐτῷ μονομα-
χεῖν μέλλοντος. ο, μὲν, γάρ, Αιχύλος·
Ιαδμοῖ, πύκις πληγέντος εἰς τὸ πρόσω-
πον, καὶ κραυγῆς γενομένης· οἰον, εἶπεν,
η ἀσκησίς ἐσιν· οἱ θεώμενοι βο-
ῶσιν, ο δέ πληγεῖς σιωπᾶ.

τῷ, δὲ, ποιητῷ λέγοντος,^τ ὅτι, τὸν Αιαν-
τα, μετὰ τῶν ὅπλων φανέντα λαμπρὸν,
οἱ μὲν Ἐλληνες ἔχασρον, δρῶντες·

^τ Τρῶας δὲ τρόμος αὐτὸς ἐπήλυθε γῆς ἔκαστον,

Ἐκτορί τ' αὐτῷ Συμὸς ἐν σῆθεσι πάτασεν,
τίς γ' ἀν ἀγάσαιτο τὴν διαφοράν; τῷ,
μὲν, χιρδυνέοντος ή καρδία πηδᾷ μόνη
ῶσπερ, παλαίειν, τῇ Δία, ἡ, σαδιοδρο-
μεῖν, μέλλοντος τῶν, δὲ, θεωμένων, τρέ-
μει καὶ πάλλεται τὸ σῶμα· δι' εὔνοιαν, καὶ
φόβον, ὑπὲρ τῷ βασιλέως.

μά. Εὐταῦθα, δὲ, καὶ, τὴν τῷ κρατίσῃ,
πρὸς τὸν κάκισον, διαφορὰν ἀποθεωρητέ-
ον. ὁ, μὲν, γὰρ, Θερσίτης·

Ἐχθίσεις¹ δ' Αχιλῆι μάλιστῇ, οὐδὲ Οδυσσῆι
δ, δὲ, Αἰας, αἰεί τε τῷ Αχιλλεῖ προσφι-
λῆς, καὶ πρὸς τὸν² Εκτορά λέγει, περὶ αὐ-
τῷ,

--- νῦν μὲν σάφα εἴσεαγ, τοιόθεν οἶος,
τοῖοις καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆς μετίασι,
Καὶ μετ' Αχιλλῆα ρηξίγορα Συμολέοντα.

καὶ, τῷτο, μὲν, Αχιλλέως τὸ ἔγκωμιόν ἐ-
σι. τὰ, δὲ, ἔχῆς, ὑπὲρ ἀπάντων εἴρηται
χρησίμως·

¹ forte τ' Αχιλῆι, ut sit parodia.

† Ήμεῖς δὲ εἴμεν τοῖοι οἱ ἄντες ἀντιάσαμεν
Καὶ πολέες·

ἄπειρον, ὃ τε ἄριστον, ἀποφαίνων ἐσειτόν·
ἄλλα, μετὰ πολλῶν, τόμοίως δυναμένων
ἀμύνασθαι.

Ταῦτα, μὲν, οὖν, ίκανα, περὶ διαφο-
ρᾶς· ἄν, μὴ, κάκεῖκα βολώμενα προ-
λαβεῖν, ὅτι, τῶν Τρώων, ἑαλώκαστι καὶ
πολλοὶ, ζῶντες ὑδεῖς, δὲ, τῶν Αχαι-
ῶν. καὶ τῶν, μὲν, ὑποπεπλώκασιν ἔνοι τοῖς
πολεμίοις ὥσπερ, ὁ Αδρασος· οἱ Αντι-
μάχοι παῖδες· ὁ Λυκάων· αὐτὸς ὁ Εκ-
τωρ, δεόμενος, περὶ ταφῆς, τῷ Αχιλλέως
ἐκείνων, δὲ, γόδεῖς. ὡς, βαρβαρικῶν, τῷ ίκε-
τεύειν, καὶ ὑποπίπτειν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν,
ὄντος· Ελληνικῶν, δὲ, τῷ, νικᾶν μαχόμε-
νον, ή, ἀποθνήσκειν.

ΜΒ'. Επεὶ, δὲ· ὥσπερ, ἐν ταῖς νομαῖς,
ἢ μὲν μέλιτια διώκει τὸ ἄνθος, ή δὲ αὖτε τὸν
θαλλὸν, ή δὲ ὑσ τὴν ρίζαν, ἄλλα δὲ ζῶα
τὸ σπέρμα καὶ τὸν καρπὸν· ὃτως, ἐν ταῖς

ἀναγνώσεσι τῶν ποιημάτων, διὸ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἴσορίαν, διὸ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλῳ καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὄνομάτων, καθάπερ ὁ Αριστοφάνης τερὶ τῷ Ευριπίδῃ φησι,

Χρῶμαι γὰρ αὐτῷ τῷ σόμαῖος τῷ σρογγύλῳ·
διὸ δὲ, τῶν, πρὸς τὸ ἥδος εἰρημένων τῷ φελίμως, ἔχονται, πρὸς ὃς, δὴ, νῦν, ήμῖν διλόγος ἐσὶν τὸ ποθμιμήσκωμεν αὐτοῖς, ὅτι, δεινόν ἐστι, τὸν, μὲν, φιλόμυθον μὴ λανθάνειν τὰ κενῶς ἴσορθμενα, καὶ περιττῶς· μηδὲ, τὸν φιλόλογον ἐκφεύγειν τὰ καθαρῶς πεφρασμένα, καὶ ἥπτορικῶς· τὸν, δὲ, φιλότιμον, καὶ φιλόκαλον, καὶ, μὴ, παγγίας, ἀλλὰ, παιδείας, ἔνεκα, ποιημάτων ἀπίλομενον, τάργως καὶ ἀμελῶς ἀκύειν τῶν, πρὸς ἀνδρίαν, ἥ σωφροσύνην, ἥ δικαιοσύνην, ἀναπεφωνημένων. οἵα καὶ ταῦτα ἐστι;

Τυδεῖδη, τί παθόντε λελάσμεθα δύριδος ἀλκῆς;
Αλλά γε δεῦρο πέπον παρέμμετος δὲ γέλεγχος

τεσσαράκη κερατίας ἔλη κορυθαιόλος Ἐκτι^{τό}, γάρ ἐν κινδύνῳ τῷ διαφθαρῆναι
πολέμα, μετά πάντων, ὅντα τὸ^ν ημώταλον ὅραν τὸ αὐχρόν, δεδοικότο^ν
τὸ ἐποιείδισον, ἀλλὰ μὴ θάνατοι
παθῆ ποιήσει προσάρετὴν τὸν νέον.

Χάρε δὲ Αθηναίη πεπτυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ
τοιῶτον ἐπιλογισμὸν δίδωσι· μήτε,
σιώ τινι, μήτε, καλῷ τὸ σῶμα,
ἴσχυρῷ, τὴν θεὸν χαίρουσαν, ἀλλὰ
νίμω, καὶ δικαίω, ποιήσας καὶ πάλι
Οδυσσέα φάσκεσσα μὴ περιορᾶν,
προλείπειν.

Οὐνέκ ἐπήτης ἐσί, καὶ ἀλχίσος, καὶ ἔχεφρω^ν
ἐνδείκνυται, μόνον εἶναι τῶν ήμε^ν
θεοφίλες, καὶ θεῖον, ἀρετὴν· εἴ, γ
τὰ ὄμοια χαίρειν τοῖς ὄμοιοις πέφει
μγ'. Επει, δὲ, μεγάλω δοκοῦν^{ται}, καὶ ὄντος, τῷ κρατεῖν ὄργης, ι
έσιν ή Φυλακὴ, καὶ ή πρόνοια, τῷ ρ
ρυπεσεῖν ὄργη, μηδὲ ἀλῶνται· καὶ τ

δεῖ, τοῖς ἀναγνώσκουσιν ὑποδεικνύειν, μὴ παρέργωστοῖς, τὸν Πρίαμον, ὁ Αχιλλεὺς, ωκέανος ἀναχετικὸς ὅν, ύδε πρᾶος, προ-χίαν ἄγειν κελεύθ, καὶ μὴ παροξύνειν αὐτὸν· οὕτως·

Μηκέτι τῦν μὲν ἐρέθικε γέρων· γεών δὲ καὶ αὐτὸς·
Ἐκτορὰ τοι λυσαγ· Διόδερ δέ μοι ἄγελος ἦλθε.
ΤΜὴ σε γέρων οὐδὲν αὐτὸν ἐνὶ κλισίησιν ἐάσω,
Καὶ ικέτην περ ἑόντα, Διὸς δὲ ἀλίτωμα τοι εφέμας.
καὶ, τὸν Ἐκτορα λαύσας, καὶ περιστείλας, αὐτὸς, ἐπὶ τὴν ἀπήνην τιθησιν, πρὶν, ηγιεί-
μένουν, τύπο τῷ πατρὸς ὀφθῆναι·

ΤΜὴ ὁ μὲν ἀχιμούμενη κραδίη χόλοις ωκέανος αγαπτο,
Παῦδα ιδών· Αχιλῆς δὲ ὀριθείη φίλον ἦτορ,
Καὶ εἰ κατακλίνειε, Διὸς δὲ ἀλίτηται εφέμας.

Τὸν, γάρ, ἐπισφαλῶς προσ ὄργην ἔχοντα,
καὶ φύσι τραχὺν ὄντα, καὶ θυμοειδῆ, μὴ λανθάνειν ἑαυτὸν· ἀλλὰ, ἐξευλαβεῖσθαι,
καὶ φυλάττεσθαι, τὰς αἰτίας, καὶ προκατα-
λαμβάνειν, τῷ λογισμῷ, πόρρωθεν· ό-
πως, ύδε ἄκων τῷ πάθει περιπεσεῖται·
Θαυμαστῆς ἐσι προνοίας. οὕτω, δέ, δεῖ, καὶ

πρὸς μέντην, τὸν φίλοινον ἔχειν· καὶ
ἔρωτα, τὸν ἔρωτικόν· ὥσπερ, οὐτε
λαος οὐχ ὑπέμεινεν ὑπὸ τῷ καλῇ
Θῆναι προσιόντος· οὐδὲ Κῦρος ὃδε
τὴν Πάνθειαν ἔτολμησε· τῶν ἀπό^τ
των, τούναντίον, ὑπεκκαύματα τε
θεσι συλλεγόντων, καὶ, πρὸς αὐτούς, μα
κακῶς, καὶ ὀλισθητῶς, ἔχεσσιν, ε
προϊεμένων. οὐδὲ, Οδυσσεὺς ὃ μ
αυτὸν ἀνέχει θυμόμενον· ἀλλὰ·
Τηλέμαχον, ἐκ τῷ λόγῳ συνιδὼν·
πὸν ὄντα, καὶ μισοπόνηρον, ἀμβλύ
παρασκευάζει, πόρρωθεν· ἡσυχί^α
γεν, καὶ ἀνέχεσθαι, κελεύων·

τει, δέ, μὲν ἀτιμήσνοι, δόμον κάτα, σὸν
κῆρ

Τετλάτω ἐν σύθεσι, κακῶς πάχοντος ἐμ
ή, περ, καὶ, διὰ δῶμα, ποδῶν, ἐλκωσι θύ
Η βέλεσιν βάλλωσι, σὺ δὲ εἰσορόων ἀνέχει
ώσπερ, γάρ, τοὺς ἵππους, καὶ, ἐν το
μοις, χαλινόσιν· ἀλλὰ, πρὸ τῶν δι
ῆτω, τρὺς δυσκαλέκτυς, πρὸς τὰ

χὶ θυμοειδεῖς, προκαλαλαμβάνοντες, τοῖς λογισμοῖς, καὶ προκαταρτύοντες, ἐπὶ τὸς ἀγῶνας ἄγγοις.

μδ'. Δεῖ, δὲ, μηδὲ τῶν ὀνομάτων ἀμελῶς ἀκέσειν. ἀλλὰ, τὴν, μὲν, Κλεάνθους παύδιὰν παρατεῖσθαι· κατεργανεύεται, γὰρ, ἐσὶν ὅτε, προσποιούμενος ἐξηγεῖσθαι τὸ

Ζεῦ, πάτερ, Ιδηθερ μεδέωρ τὴν τὸ,

Ζεῦ, ἄτα Δωδωταῖς,

χελεύων ἀναγινώσκειν ὑφὲν· ὡς, τὸν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιώμενον ἀέρα, διὰ τὴν ἀγάδοσιν Αναδωδωναῖον ὄντα. καὶ Χρύσιππος, δὲ, πολλαχῷ γλίχρος ἐσὶν· ὃ πάντων, ἀλλὰ εὐρεσιλογῶν ἀπιθάνως τὴν παραβιαζόμενος ΕΤΡΥΟΠΑ ΚΡΟΝΙΔΗΝ εἶναι τὸν, δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμῃ τῷ λόγῳ.

Βέλτιον, δὲ, ταῦτα τοῖς γραμμα-

τικοῖς παρέντας, ἔκεīνα μᾶλλον πιέζειν,
οīs, ἀμα, τὸ χρήσιμον, καὶ πιθανὸν, ἐσιν.

Ουδέ με θυμὸς ἄγωγε, ἐπεὶ μάθον ἔμμενα ἐδλός.
καὶ,

--- πᾶσιν γὰρ ἐπίσατο μείλιχος ἔπαι.
τὴν τε, γάρ, ἀνδρείαν ἀποφαίνων μά-
θημα· καὶ, τὸ, προσφιλῶς, ἀμα, καὶ κε-
χαρισμένως, ἀνθρώποις ὄμιλοῖς, ἀπὸ ἐ-
πισήμης, καὶ κατὰ λόγον, γίνεσθαι νομί-
ζων· προτρέπει, μὴ ἀμελεῖν ἐαυτῶν· ἀλ-
λὰ, μανθάνειν τὰ καλὰ, καὶ προσέχειν
τοῖς διδάσκοντος ὡς, καὶ τὴν σκαιότητα, καὶ
τὴν δειλίαν, τάμαθλαν οὖσαν, καὶ ἄγνοιαν.

Σφόδρα, δὲ, τύτοις κάκεīνα σύμφωνά
ἐσιν, ἀλλέγει, περὶ τύπῳ Διὸς, καὶ τύπῳ Πο-
σφδῶνος.

Η μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, τῷδε ἡσα πάτρη·
ταλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει, τῷδε πλείονα ἥδει.

Θειόταλον, γάρ, ἀποφαίνει τὴν φρόνησιν,
καὶ βασιλικόταλον· ἐν ᾧ τίθεται τὴν με-
γίσην ὑπεροχὴν τύπῳ Διὸς· τάτε, δὴ, καὶ τὰς

ἄλλας ἀρετὰς ἔπειθαι ταύτη νομίζων:
μέ. Εθισέον, ἅμα, καὶ τότων ἐγρη-
γορότως τὸν νέον ἀκούειν.

Ψεῦδος δὲ οὐκ ἔρειν μάλα γέ πεπνυμένος ἐστι.

καὶ,

† Αντίλοχε, πρόδειν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ηχυτας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι θεπούς.

καὶ,

Γλαῦκε, τίν δὲ σὺ τοῖος ἐών ὑπέροπλον ἔειπας;
Ω πέποι, οὐτέ ἐφάμπινσε περὶ φρένας ἐμμεναὶ ἄλλων.

ώς, γάτε φευδομένων τῶν φρονίμων, γάτε
κακομαχάντων; ἐν τοῖς ἀγῶσιν, γάτε,
παρ' αξίαν, ἐτέροις ἐκαλάντων. καὶ τὸν
Πάνδαρον, δέ, πειθῶναι λέγων, διὰ τὴν
ἀφροσύνην, τὰ ὄρκια συγχέας· δῆλος ἐστιν,
γάτην ἀδικῆσαι τὸν φρόνιμον, ηγεμενος.

“Ομοία, δέ, ἐστι καὶ περὶ σωφροσύνης
ὑποδεικνύειν, ἐφισάντα τοῖς γάτω λεγο-
μένοις.”

Τῷδε γυρὶ Προίτυτέπεμήνατο δι' Αντεια
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγάμεναὶ ἀλλὰ τὸν γάτο

Πεῖθ' αγαθὰ φρονέοντα δαιφρονα Βελλεροφόντην.
καὶ,

‘Ηδ', ὦ τοι, τὸ πρὶν μὲν, ἀγαγέτε ἔργον αἰτητὲς
†Δῖα Κλυταγμήσρη· φρεσὶ γέ κέχρητ' αγαθῆσιν.
τέν, μὲν, οὖν, τύτοις, τῇ Φρονήσι τὴν τῷ
σωφρονεῖν αὐτίαν ἀποδίδωσιν. τέν, δὲ, ταῖς
παρὰ τὰς μάχας κελεύσεσιν, ἐκάστοτε
λέγων,

Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐσέ.
καὶ,

— ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέαθε, ἔκαστος,
Αἰδῶ καὶ νέμεστι· τὸν γέ μέγα νεῖκος ὄρωρεν,
ἀνδρείσς ἔοικε ποιεῖν τοὺς σώφρονας, διὰ
τὸ αἰδεῖαται τὰ αὐχρά· καὶ τὰς γέδονάς
δυναμένους ὑπερβαίνειν, καὶ τύς κινδύνους
ὑφίσασθαι. ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὅρμηθείσ,
ἢ κακῶς, ἐν τοῖς Πέρσαις, τύς “Ελληνας
παρεκάλδ,

Σέβεαθ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχοις.
† Αἰχύλος, δὲ, καὶ, τὸ πρὸς δόξαν ἔχον
ἀτύφως, καὶ μὴ διασοθεῖαται, μηδὲ ἐπαί-

ρεωθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίγοις,
· ἐν τῷ φρονεῖν τιθέται· περὶ τῆς Αμφια-
ράς γράφων,

Οὐ γέ δοκεῖν ἄρισος, ἀλλ' ἔτια γέλει,
†Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρεγὸς καρπύμενος,
Αφ' ἧς τὰ κεδρὰ βλασάρει βιλεύμαλα.

τὸ, γάρ, ἐφ' ἐαυτῷ, καὶ τῇ διαθέσῃ, τῇ
περὶ αὐτὸν ӯσῃ κρατίσῃ, μέγα φρονεῖν,
νοῦν ἔχοντος ἀνδρός ἐστι.

μῆ. Πάντων, οὖν, ἀναγομένων εἰς τὴν
Φρόνησιν, ἀποδείκνυται πᾶν ἔιδος ἀρετῆς
τέπιγιγνόμενον ἐκ σπεδῆς καὶ διδασκαλί-
ας. Ἡ, μὲν, γάρ, μέλιτία, φυσικῶς, ἐν τοῖς
δριμυτάτοις ἀνθεσι, καὶ ταῖς τραχυλάταις
ἀκόνθαις, τέξανευρίσκει τὸ λειόταλον μέλι,
καὶ χρησικώταλον· οἱ, δὲ, παιδεῖς, ἀν δρῶς
ἐκτρέφωνται τοῖς ποιήμασιν, καὶ ἀπὸ τῶν
φαύλων καὶ ἀτόπους ὑποψίας ἔχόντων,
ἔλκειν τὶ χρήσιμον, ἀμωσγέπτως, μαδή-
σονται, καὶ ὠφέλιμον.

ι ἐκ σπεδῆς γε . . . ita Grotius ex conjectura. vulgo ἐκάρυ
γ. Vulc. M. S. ixāγρ γε. forte leg. ἐκάργ ἐκ.

Αὐλίκα, γῆν, ὑποπλός ἐστιν ὁ Αγαμέμνων· τῶς, διὰ δωροδοκίαν, ἀφεῖς τῆς στρατείας τὸν πλάσιον, ἐκεῖνον, καὶ τὴν Αἴθην χαρισάμενον αὐτῷ·

τὸ Δῶρον, ἵνα μὴ οἱ ἐποιθεῖται οὐ πόλεις Ιλιον πίνεμόνεσσεν,
Αλλ' αὐτὸν τέρποιτο μέντοι· μέγας δὲ οἱ ἐδωκεν
Ζεὺς ἄρρενος.

οὐρανῷς, δέ, γε, ἐποίησεν, ως Αριστοτέλης
Φησιν, ἵσπον ἀγαθὴν ἀνθρώπῳ τοιότῳ
προτιμήσας. οὐδὲ, γάρ, κυνὸς ἀνταξίος, οὐδὲ
οὐνος, ματὶ Δία, δειλὸς αὐγῆρ, καὶ ἄναλκις, οὐ πόλεις
πλάστης καὶ μαλάκιαστος θεός τοιούτως.

Πάλιν· αὐχισά, δοκεῖ, τὸν γόνον, ή Θέτις, ἐφ' ηδονὰς παρακαλεῖν, καὶ ἀναμιμνήσκειν αὐθορδισίων. ἀλλὰ, καὶ ἐνταῦθα,
δεῖ παραθεωρεῖν τὴν τῷ Αχιλλέως ἐγκράτειαν· ὅτι, τῆς Βριτηνίδος ἐρῶν, ηκούσης πρὸς αὐτὸν, όστι σπεύδει τῶν ηδονῶν
πρὸς ἀπόλαυσιν· οὐδὲ, ὥσπερ οἱ πολλοὶ,
πειναθεῖν τὸν φίλον, ἀπραξία, καὶ παρα-

λείψει τῶν καθηκόντων· ἀλλὰ, τῶν, μὲν,
ἡδονῶν, διὰ τὴν λύπην, ἀπέχεται· ταῖς,
δὲ, πράξεσι, καὶ ταῖς σρατηγίαις, ἐνεργός
ἔστι.

Πάλιν ὁ Αρχίλοχος όχι ἐπαινεῖται·
λυπούμενος, μὲν, ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελ-
φῆς διεφθαρμένω κατὰ Νάλασσαν· οἴνῳ,
δὲ, καὶ παδιᾷ, πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι
διανούμενος. αὐτίαν, μέν τοι, λόγον ἔχε-
σαν εἴρηκεν,

τοῦτε τι, γέ, κλείων ἴσορμα· τοτε κάκια
· Θήσω, τερπωλάς καὶ θαλίας τέφεπων.

εῖ, γαρ, ἐκεῖνος, ύδεν ἐνόμιζεν παιήσθν κά-
κιον, τερπωλάς καὶ θαλίας ἐφέπων πῶς,
τίμιν, τὰ παρόντα χεῖροι εῖσει, φιλοσοφή-
σι, καὶ πολιτευομένοις, καὶ προϊόσιν εἰς ἀγο-
ρὰν, καὶ καταβάντοις εἰς Ακαδημίαν, καὶ
γεωργίαν ἐφέπωσιν; .

μζ. Ὁδεν, ύδε αἱ παραδιορθώσεις
φαύλως ἔχοσιν, αἱς καὶ Κλεάνθης ἐχρή-
σατο καὶ Αντιαδένης· ὁ μὲν, εῦ μάλα τῷ

Αθηναίς, ίδων, θορυβόσατας, ἐν τῷ θεάτρῳ,

Τί δ' αἰχρὸν, τὸν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ; παραβάλλων εὐθὺς,

Λιχρὸν, τὸ γ' αἰχρὸν, κἄν δοκῆ, κἄν μὴ δοκῆ. ὁ δὲ Κλέανθης, περὶ τῆς πλάτης,

Φίλοις τε δοῦται, σῦμά τ' εἰς τόσους πεσὼν ταπάναις ἐπιτρίψαι.

μεταγράφων ὅτω,

Πόργαις τε δοῦται, σῦμά τ' εἰς τόσους πεσὼν δαπάναις ἐπιτρίψαι.

καὶ, ὁ Ζήνων, ἐπανορθώμενος τὸ τῆς Σοφοκλέους,

Οσὶς δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, .
Κείνος δὲ δοῦτος, τιχάντης ἐλεύθερος μόλῃ,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔτι δύλος, ἀντὶ ἐλεύθερος μόλῃ,
τῷ ἐλευθέρῳ γῦν συνεχφαίνων τὸν ἀδεῆ,
καὶ μεγαλόφρονα, καὶ ἀταπείνωτον.

μη. Τί, δὴ, κωλύθ, καὶ ήμᾶς, ταῖς τοι
αὐταῖς ὑποφωνήσει, τοὺς νέους ἀποκα-

λεῖν, πρὸς τὸ βέλτιον[†] γέτω, πως, χρω-
μένους τοῖς λεγομένοις,

Τόδ^ο ἐσὶ τὸ ζηλωτὸν ἀθρώποις, ὅτῳ
Τόξον μερίμνης εἰς δι βέλετα πέσῃ.

ἢ καὶ ἀλλὰ,

—^{δτω}
Τόξον μερίμνης εἰς δι συμφέρει πέσῃ.

τὸ, γαρ. ἂ μὴ δεῖ, [†] βγλόμενον λαβεῖν, καὶ
τυγχάνειν, οἰκτρόν ἐστι καὶ ἄζηλον. καὶ,

τούκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
ταγαμέμνον, Ατρεύς.
Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι.

μά Δία, φήσομεν. ἀλλὰ, δεῖ, σε χαίρειν,
μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μέτρων.

τούς γέντες πᾶσί σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς
Αγαμέμνον, Ατρεύς.

Αἴ, Αἴ τοδ^ο ἦδη θεῖον ἀθρώποις κακὸν,
τοῦτο τοι εἰδῆ ταγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Θηριώδεις, μὲν, οὖν, καὶ ἄλογον, καὶ οἰκτρόν,
εἰδότα τὸ βέλτιον, ὑπὸ τοῦ χείρονος, ἐξ
ἀκρασίας καὶ μαλακίας, ἄγεσθαι.

Αθηναίς, ἴδων, θορυβόσαντας, ἐν τῷ Νεάπολε,

Τί δ' αἰχρὸν, τὸν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ; παραβάλλων εὐθὺς,

Αἰχρὸν, τὸ γ' αἰχρὸν, καὶν δοκῆ, καὶν μὴ δοκῆ; δὸς δὲ Κλέανθης, περὶ τῆς πλάτης,

Φίλοις τε δοῦναί, σῶμά τ' εἰς τόσους πεσὸν ταπαίγασι ἀωσαί,

μεταγράφων ἔτω,

Πόρναίς τε δοῦναί, σῶμά τ' εἰς τόσους πεσὸν ταπαίγασι ἐπιτρίψαι.

καὶ, ὁ Ζήνων, ἐπανορθόμενος τὸ τῆς Σοφοκλέης,

Οσις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,

Κείνοις δὲ δοῦλοις, ταῦταν ἐλεύθερος μόλη,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔστι δῆλος, ἀταπείνωτος μόλη,

τῷ ἐλευθέρῳ νῦν συνεκφαίνων τὸν αἰδεῖ καὶ μεγαλόφρονα, καὶ ἀταπείνωτον.

μη. Τι, δὴ, κωλύδ, καὶ ημᾶς, ταῦτα αύτας ὑποφωνήσει, τοὺς νέους ἀποκα

λεῖν, πρὸς τὸ βέλτιον[†] γέτω, πως, χρω-
μένους τοῖς λεγομένοις,

Τόδι[‡] ἐσὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ
Τόξον μερίμνης εἰς δι βύλεται πέσῃ.

ἢ καὶ ἀλλὰ,

Τόξον μερίμνης εἰς δι συμφέρει πέσῃ.
τὸ, γάρ· ἀ μὴ δεῖ,[†] βγλόμενον λαβεῖν, καὶ
τυγχάνειν, οἰκτρόν[‡] ἐσι καὶ ἄζηλον. καὶ,

τΟύκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
τΑγαμέμνον, Ατρεύς.
Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι.

μά Δία, φήσομεν. ἀλλὰ, δεῖ, σε χαίρειν,
μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μέτρων.

τΟύρ γέ[‡] ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς
Αγαμέμνον, Ατρεύς.

Αἴ, Αἴ τοδι[‡] δην θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
τΟῦτος τις εἰδῆ τάγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Ωηριώδεις, μὲν, οὖν, καὶ ἄλογον, καὶ οἰκτρόν,
εἰδότα τὸ βέλτιον, ὑπὸ τοῦ χείρονος, ἐξ
ἀκρασίας καὶ μαλακίας, ἄγεσθαι.

ΤΡΟΠΟΣ ἐδ' ὁ πάντα τεττέλευτος, ω̄ λόγος,
 καὶ τρόπος, μὲν, οὖν, καὶ λόγος: ἦ, τρόπος, διὰ
 λόγου ταθάπερ, ἵστατε, διὰ χαλινῆς, καὶ,
 πηδαλίου, κυβερνήτης τούτος, οὗτως φιλάν-
 θρωπον, γένεται συγγενὲς, ἐχθρὸς τῆς ἀρετῆς
 ὄργανον, ω̄ς τὸν λόγον.

ΠΡΟΣ θῆλα τεύει μᾶλλον ἢ πάντα ταῦτα;
 Οὐ προσῆτε κάλλος, ἀμφιδέξιος.
 ἦν, δέ, βέλτιον, εἰπεῖν,
 Οὐ προσῆτε σωφρον, τάμφιδέξιος,
 ω̄ς αληθῶς, καὶ ἴσορροπος ὁ δέ, οὐφ' ἥδονῆς
 καὶ ὥρας, ω̄δε καὶ ἔκει μετακίνομενος, ἐπα-
 γίσερος, καὶ ἀβέβαιος.

ΦΟΒΟΣ τὰ θῆλα τοῖς σώφροσι βροτῶν.
 καὶ, μὴν, γέδαιμως ἀλλά,
 Θάρσος τὰ θῆλα τοῖς σώφροσι βροτῶν,
 τόφεος, δέ, τοῖς ἀφροσι, καὶ ἀχαρίσοις, καὶ
 ἀνοήτοις ὅτι, καὶ, τὴν, παντὸς αὐτίαν ἀγα-
 θεῖ, δύναμιν, καὶ ἀρχὴν, ω̄ς βλάπτισαν οὐ-
 φορῶνται, καὶ δεδίασι. τὸ, μὲν, οὖν, τῆς ἐ-
 πανορθώσεως γένος τοῦτον ἔστι.

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΛΑΚΟΥΤΕΙΝ. 79

μθ'. Τὴν, δὲ, ἐπὶ πλεῖον, τῶν λεγόμενων χρῆσιν ὑπέδειξεν ὁρθῶς ὁ Χρύσιππος. ὅτι, δεῖ μελάγθι, καὶ διαβιβάζειν, ἐπὶ τὰ δύο ειδῆ, τὸ χρήσιμον. ὅτε, γάρ, Ἡσίοδος, εἰπὼν,

Οὐδὲ ἄν βῆς ἀπόλοιτ', τέ μη γείτων κακὸς ἔη,
τὴν περὶ κυρὸς, αὐτὸ, καὶ περὶ ὄντος, λέγει, καὶ περὶ πάγτων, δύοιων, τῶν ἀπολέθαι δυναμένων. καὶ, πάλιν· τῷ Εὐριπίδῃ λέγοντος,

Τίς δέ τι δοῦλος τῷ θαρεῖν ἀφροντις ὦν;
ὑπακυσέον, ὅτι, καὶ, περὶ πόνους, καὶ νόσου, τὰ αὐτὰ εἴρηκεν. ὡς, γάρ, Φαρμάκων, πρὸς ἐν αἱρμόσαστος νόσημα, τὴν δυνάμιν καλαμαθόντες οἰαῖροι, μετάγγσι, καὶ χρῶνται, πρὸς πᾶν τὸ παραπλήσιον. ὃ τω, καὶ λόγον, κοινὸν, καὶ δημοσιεύειν, τὴν χρείαν, δυνάμενον, ὃ χρὴ περιορᾶν, ἐνίπαράγματι συνηρ τημένον. ἀλλὰ, κινεῖν ἐπὶ πάντα τὰ δύοια. καὶ, τοὺς νέας ἐθίζειν, τὴν κοινότητα συνορᾶν, καὶ μεταφέρειν ὅξεως τὸ οἰκεῖον,

80 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ἐν πολλοῖς παραδείγμασι παντερούς με-
λέτην καὶ ἀσκησῶν ἀξυπροκαίαν ἵνα, τῷ Με-
τάποδος λέγοντος,

Μακέρως ὅτες ἡώνεις δὲ τοῦτο εἶχε.

τῦτο, καὶ περὶ δόξης, καὶ περὶ πήγεμονίας, καὶ
περὶ λόγης δυνάμεως, εἰρηθαί τοι μίζωσι.
τὴν, δὲ, πρὸς τὸν Αχιλλέα, τὸν ἐν Σκύ-
ρῳ, καθήμενον ἐν τῷ παρθενῶν, γεγενημέ-
νην ἐπίπλακτον ὑπὸ τῷ Οδυσσέως,

τούτην δὲ τὸν λαμπτήρον φῶς ἀποσβετούς γένους
Ξαύρικα, ἀρίστη πατρὸς Ἑλλάνων γεγόνει;

καὶ, πρὸς τὸν ἄσωτον, οἵον τε λέγεσθαι, καὶ
πρὸς τὸν αἰχροκερδῆ, καὶ πρὸς τὸν ἀμε-
λῆ καὶ ἀπαΐδευτον,

τίτιεις, ἀρίστη πατρὸς Ἑλλάνων γεγόνει;

ἢ, κυβεύεις; ἢ, ὄρτυγοκοπεῖς; ἢ, καπη-
λεύεις; ἢ, τοκογυλυφεῖς; μηδὲν μέγα φρο-
νῶν, μηδὲ ἀξιον τῆς εὐγενείας.

Μὴ πλύτον ἔπης ὡχὶ θαυμάζω θεὸν,

τὸν καὶ ὁ κάκιος ἥρδιος ἐκτήσατο.

ὔχοῦν, μηδὲ δόξαν εἴπης· μηδὲ σώματος

εὔμορφίαν· μηδὲ σρατηγικὴν χλαμύδα·
μὴ ιερατικὸν σέφανον· ὃν καὶ τοὺς κακίσ-
τους ὀρῶμεν τυγχάνοντας.

ΤΗΣ δειλίας, γέ, αἰχρά γίνεται τέκνα.
καὶ, ναὶ μὰ Δία, τῆς ἀκολασίας, καὶ τῆς δει-
σιδαιμονίας, καὶ τῆς φθόνου, καὶ τῶν ἄλλων
νοσημάτων ἀπάντων.

ν'. Αριστα, δὲ, εἰρηκότος Ὁμήρος τοῦ
Διοσπόρου, εἶδος ἄριστον
καὶ, τὸ,

Ἐκτερ, εἶδος ἄριστον
Φόγος, γάρ, ἀποφαίνεται, καὶ λοιδορίας, ἀξι-
ον, ὃ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν εὔμορφίας καλ-
λιον· ἐφαρμοσέοντα τῷτο καὶ τοῖς ὄμοιοις·
κολάζοντα τοὺς μέγα φρονοῦντας, ἐπὶ τοῖς
μηδενὸς ἀξιοῖς· καὶ, διδάσκοντα τοὺς νέους,
ὄνειδος ἡγεῖσθαι, καὶ λοιδορίαν, τὸ, Χρή-
μασιν Αριστε· καὶ, Δείπνοις Αριστε· καὶ,
Παισὶν, ἦ, Τπολυγοῖς, Αριστε· καὶ, νὴ
δία, Τῷ Λέγῳ Εφεξῆς Αριστε. δεῖ, γάρ,
ἐκ τῶν καλῶν, διώκειν τὴν ὑπεροχὴν· καὶ,

περὶ τὰ πρῶτα, πρῶτον εἶναι· καὶ, μέγαν, ἐν τοῖς μεγίστοις. ἦ, δὲ, ἀπὸ μικρῶν, δόξα, καὶ φαύλων, ἀδοξός ἐστι, καὶ ἀφιλότιμος. τῷτο, δὲ, ημῖς, εὐπάθης ὑπομιμήσ-
κε τὸ παράδειγμα, τὸ τοὺς φόγους ἀπο-
θεωρεῖν, καὶ τοὺς ἐπαίνους, ἐν τοῖς Ὀμή-
ρο, μάλιστα, ποιήμασιν. ἔμφασις, γάρ,
γίνεται μεγάλη, τοῦ, τὰ σωματικά, καὶ
τυχηρά, μὴ μεγάλης ἀξια σπουδῆς νο-
μίζειν. πρῶτον, μὲν, γάρ, ἐν ταῖς δε-
ξιώσεσι, καὶ ἀνακλήσεσιν ό, καλοὺς, όδε,
πλεσίους, όδε, ιχυροὺς, προσαγορεύ-
σιν ἀλλά, τοιαύταις εὐφημίαις χρῶν-
ται.

Διογενὲς Λαερτιαδή, πολυμῆχαν' Οδυσσεῦ.

καὶ,

Ἐκτορ, ψὲ Πριάμοιο, οὐτὶ μῆτιν ἀτάλαντε.

καὶ,

Ω Αχιλεῦ, Πηλέως ψὲ, μέγα κῦδος Αχαϊῶν.

καὶ,

Δῆ Μενοιτιαδή, τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ.

Ἐπειτα, λοιδορῶσιν, ύδεκ ἐΦαπλόμενοι
τῶν σωματικῶν ἀλλὰ, τοῖς ἀμάρτημασι
τοὺς φόγους ἐπιφέροντες·

Οιονδαρίς, χυτὸς ὅμιματ' ἔχων, χραδίην δὲ λάφοιο·
καὶ,

Διὰ τοῦτο ἀριστερή, κακοφραδές.
καὶ,

Τίδομενεῦ, τί πάρος λαθεύεο; ύδε τί σε χρὴ
λαθαργόρην ἔμεταγ.

καὶ,

Διὰ τοῦτο ἀμαρτοεπὲς, βηγαῖς.

καὶ, τέλος, ὁ Θερσίτης, ὑπὸ τῆς Οδυσσέως,
ἢ χωλὸς, ἢ φαλακρὸς, ἢ κυρτὸς, ἀλλὰ
ἀκριτόμυνθος λοιδορεῖται. τὸν δὲ, Ἡ-
φαιστον, τὴν τεκοῦσα, καὶ φιλοφρονουμένην,
προστηγόρευσεν ἀπὸ τῆς χωλότητος,

Ορσεο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος.

ὕτως, Ὁμηρος καταγελᾶ τῶν αὐχυνο-
μένων ἐπὶ χωλότητοιν, ἦ, τυφλότητοιν
ὕτε, φεκτὸν ἡγύθμενος, τὸν μὴ αὐχρόν.

τὸν, μὴ δι' ἡμᾶς, τάλλ' ἀπὸ τύχης, γνόμενον.

νά. Δύο, δὴ, περγύνεται μεγάλα, τοῖς τῶν πομπῶν ἐνίζομένοις ἀκούειν. τὸ, μὲν, εἰς μετριότητα. τὸ· αὐτοὺς, κατὰ βίον, εὐροῦντας, μηδενὶ τύχην, ἐπαχθῶς, καὶ ἀνοήτως, ὄνειδιζειν. τὸ, δὲ, τοῖς μεγαλοφροσύνῃ, αὖ. τοὺς χρησαμένας τύχας μὴ ταπεινῶδαι, μηδὲ ταράττειν, φέρειν, δὲ, πράως, καὶ σκώμματα, καὶ λοιδορίας, καὶ γέλωτας· μάλιστα, μὲν, τὸ τῷ Φιλήμορος ἔχοντας πρόχθρον.

· Ήδιον ὅδων, οὐδὲ μυστικώτερον
Εε', οὐδέ ταῦτα λοιδορύμενος φέρειν.

αὖ, δὲ, φαίνεται τις ἐπιλήψεως δεόμενος· τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν παθῶν, τ' ἐπιλαμβάνει. ὥσπερ, οὐ τραγικὸς Αδρασος, τῷ Αλκμαίωρος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,

Αἰδροκτίνη γυναικὸς ὁμογενῆς ἔρις,
ἀπεκρίνατο,

Σὺ δ' αὐτόχθες γε μητρὸς ἡ σ' ἴγενατο.

χαθάπερ, γάρ, οἱ τὰ ἴμάτια μαστιγοῦντες
ἢχ ἀπίσταται τῇ σώματος ὅτως, οἱ, δυ-
τυχίας τηὸς, ἡ δυσγενείας, ὄνειδίζοντες,
εἰς τὰ ἔκτὸς ἐντείνονται, κενῶς, καὶ ἀνοή-
τως τῆς φυχῆς, δὲ, ἡ Θηγάνεσσιν ὅδε,
τῶν, ἀληθῶς, [†]ἐπανορθώσεως δεομένων,
καὶ δῆξεως.

νβ'. Καὶ, μὴν ὥσπερ, ἐπάνω, πρὸς
τὰ φαιλα καὶ βλαβερὰ ποιήματα, λόγις
καὶ γνώμας ἀντιτάσσοντες ἐνδόξων καὶ πο-
λιτικῶν ἀνδρῶν, ἐδοκῆμεν αὐτιστάναι, καὶ
ἀνακράτειν, τὴν πίσιν ὅτως, ὅτι ἀν αὐτοῖς
εὑρωμεν, παρ' αὐτοῖς, καὶ χρησὸν, [†]ἐκ-
τρέφειν χρὴ, καὶ αὐτοῖς, αὐτοῖς εστι καὶ μαρ-
τυρίας φιλοσόφοις, αὐτοῖς ἀποδίδοντας τὴν εὑ-
ρεσιν ἐκείνας. καὶ, γάρ, δίκαιοις καὶ ὀφέλι-
μοι. οἰχὸν, τῆς πίσεως, καὶ αὐτοῖς, προ-
λαμβανόντος, ὅταν, [†]τοῖς ἀπὸ σκηνῆς λε-
γομένοις, καὶ πρὸς λύραν αὐδομένοις, καὶ με-

λετωμένοις ἐν διδασκαλείω, τὰ, Πυθα-
γόρας δόγματα, τῷ Πλάτωνος, διμολογη-
κῇ, τὰ Χίλων παραγέλματα, καὶ τὰ
Βιάντος, ἐπὶ τὰς αὐτὰς τὰς γνώμας, ἐ-
κείνοις τοῖς παιδιοῖς ἀναγνώσμασιν.

νυ. τὸ Οδεν, ὃ παρέργως ὑποδεικτέον,
ὅτι τὸ, μὲν,

τέχνην ἐμὸν, τοι δέδοται πολεμῆσαι ἔργα.
Αλλὰ, εὐ γέ μερόεντα μετέρχεσι ἔργα γάμουο-
κῇ, τὸ,

τελεῖς τοι μεμάτη ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχριο-
υδὲν διαφέρει τῷ,

Γνῶθι σαυτόν,

ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔχει διάνοιαν ἔχείνω.
το, δὲ,

Νίπιος ωδὴ ἵσασιν ὅσῳ πλέον ἡμιου παντός
καὶ, τὸ,

· Ή δὲ κακὴ βυλὴ τῷ βυλεύσαντι κακίση.
ταῦτόν ἐσι τοῖς Πλάτωνος, ἐν Γοργίᾳ,

καὶ Πολιτεία, δόγμασι περὶ τὴν τὸ ἀδίκειν κάκιον εἶναι τὴν ἀδικεῖσθαι. ταῦτα, τὴν κακῶς πάχειν, τὸ ποιεῖν κακᾶς, βλαβερώτερον. ἐπιρρηπτέον, δέ, καὶ τῷ Αἰχύλῳ,

Θάρσος πότεν γένεται ἀκρον ὥκτενος χρόνος,
ὅτι, τὴν τοῦτο εἶναι τὸ, παρ' Επικάρω, Θρυλλάθμενον, ἀεὶ, καὶ θαυμαζόμενον· ὡς, δι μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγυστιν· δι, δέ,
χρόνοι μέγενδος γένεται ἐχθρός. ὥν, τὸ, μὲν,
εἴρηκεν δι Αἰχύλος ἐναργῶς· τὸ, δὲ, τῷ
εἰρημένῳ παρακείμενόν εἶναι. εἰ, γάρ, δι μέγας, καὶ σύντονος, γένεται πόνος,
τούτος εἶναι μέγας δι παραμένων, γένεται δυσκαρτέρητος. τὰ, δέ, τὴν Θέσπιδος ταυτὶ,

Ορᾶς, ὅτι Σεύς, τῷδε, πρωτεύει θεῶν,
Οὐ φεῦδος, τῷδε κόμπον, ὃ μάρον γέλων
Ασκῶν. τοῦδε δὲν μόνος ὥκτενος επίσαται,

ταῦτα διαφέρει τὴν,

Πόρρω, γάρ, ἡδονῆς, καὶ λύπης,
γέρυτα τὸ θεῖον·

ώς Πλάτων ἔλεγε·

νῦν. Τὸν, δέ,

τράσσωμεν, πιεσόν κῦδεστέχιν ἀρετάν·
Πλύτος, δέ, γέ δειλοτον αὐθρώπων ὁμιλεῖ,

λεγόμενον ὑπὸ τῆς Βακχυλίδος καὶ, πάλιν, ὑπὸ τῆς Εὐριπίδος, παραπλησίως,

Εγώ, δέ, οὐδὲν πρεσβύτερον γομίζω τὰς εωφροσύνας,
Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ εύνει·

καὶ τὸ,

Τίμαν τε πεπᾶνθαι,
Πλύτων διάτεταν κατεργάσανται
Δοκεῖται, ἐν ἐδλοῖς δὲ ταδίσεις ἄνολβοι·

τάρα, γέ καὶ ἀπόδειξιν ἔχει ὁν οἱ φιλόσοφοι
λέγουσι, περὶ πλάτους, καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν·
ώς, χωρὶς ἀρετῆς, ἀνωφελῶν ὄντων, καὶ ἀνονήτων, τοῖς ἔχουσι; τὸ, γάρ,
ὅτω, συνάπτειν, καὶ συνοικεῖοῦν, τοῖς δόγμασιν, ἔξαγει τὰ ποιήματα τῆς μύθου, καὶ,
τῆς προσωπείας καὶ, σπουδὴν περιτίθησι
τοῖς χρησίμως λεγομένοις. Τέτι, δέ, προσανοίγει, καὶ προσκλίνει, τὴν τῆς νέας θυ-

χὴν, τοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ λόγοις. ἔρχεται,
γάρ, όχι ἄγευστος αὐτῶν, παντάπασιν,
χούς ἀνήκοος όδε, ἀκρίτως ἀνάπλεως ὡν
ηκουε τῆς μητρὸς, αἱ, καὶ τίτλης, καὶ, νὴ
Δία, τῷ πατρὸς, καὶ τῷ παιδαδωγοῦ·
τοὺς πλευσίους εὐδαιμονιζόντων, καὶ σεβο-
μένων φριτίζοντων, δέ, τὸν θάνατον, καὶ,
τὸν πόνον· ἄγηλον, δέ, καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ,
τὸ μηδὲν, ἀνευ χρημάτων καὶ δόξης, ἀγόν-
των. οἵς ἀντίφωνα τῶν φιλοσόφων ἀκύ-
οντας αὐτοὺς, τοπρῶτον, ἐκπληξις ἴχθ,
καὶ ταραχὴ, καὶ θάμβος· ό προσιεμένους,
χούς ὑπομένοντας· ἀν μὴ, καθάπερ, ἐκ σκό-
τες πολλῷ, μέλλοντες ἥλιου ὄρατην, ἐθισ-
θῶσι, καθάπερ, ἐν νόθῳ Φωτὶ, καὶ τηνερ-
μένοις μύθοις, ἀληθείας αὐγὴν ἔχοντες
μαλθακὴν, ἀλύπως διαβλέπειν τὰ το-
αῦτα, καὶ μὴ φεύγειν. προακηκοότες, γάρ,
ἐν τοῖς ποιήμασι, καὶ προανεγγυωκότες,

Τὸς φύτα θρησκείας, εἰς ὃστε ἔρχεται κακά·

Τὸς δὲ αὖ θανόντα, ύπ πότων πεπάνωμένος,

Χαίροντας, εὐφημούντας, θατέμπτον δέρμα.

καὶ,

Ἐπεὶ, τί δέι βροτοῖσι πλὴν δυῆν μόρον;

Δῆμητρος ἀκτᾶς, πάρματός θ' ὑδροχόος;

καὶ,

Ιώ, τυραννί, βαρβάρων ἀσθρῶν φέκη;

καὶ,

---· ή βροτῶν τ' εὐπραξία
Τῶν τὰ ἐλάχιστα, γίνεται, λυπημένων
ἡτίον ταράττονται, καὶ, δυσκολαίνεσθαι, πα-
ρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἀκούοντες, ως, ὁ Θά-
νατος ὕδεν πρὸς ἡμᾶς καὶ, 'Ο τῆς φύσε-
ως πλῆτος ὥρισται· καὶ, Τὸ εὐδαιμονίης καὶ
μεκάριον, όχι χρημάτων πλῆθος, ύδε
πραγμάτων ὅγκος, ύδε ἀρχαὶ τινες, ἔχγ-
σιν, ύδε δυνάμεις ἀλλα, ἀλυπία, καὶ
πραότης παθῶν, καὶ διάθεσις φυχῆς τὸ
κατὰ φύσιν ὅριζεσσα.

νέ'. Διο· καὶ, τότων ἔνεκα, καὶ, τῶν
προειρημένων ἀπάντων ἀγαθῆς, δεῖ, τῷ
νέῳ, κινέργησεως, περὶ τὴν ἀνάγνωσιν. ί-

να, μὴ προδιαβληθεὶς, ἀλλὰ, μᾶλλον,
προπαιδευθεὶς, εὔμενής, καὶ φίλος, καὶ οἰ-
κεῖος, ὑπὸ ποιητικῆς, ἐπὶ φιλοσοφίαν,
προπέμπηται.



ARIANTES LECTIONES

E T

N O T A E

A D

PLUTARCHI LIBELLUM

De Audiendis Poetis.

NOTANDUM est Libellum hunc hodie secundum locum inter Morales Plutarchi commentarios inere: erat vero $\iota\varsigma$ in τῷ παλαιῷ. *Vulcobius.*

Pagina tertia.

Lin. 3. Χαιρανίας βιβλίον.) Haec duo vocabula Lili hujus titulo inferuit Grotius, cuius editionem se- us sum.

lin. 6. Εἰ μὲν, ὃς Φιλόξενος ὁ ποιητὴς ἐλεγεν.) οὐ μὲν, ὃς ποιητὴς φυσι Φιλόξενος. *Vulcob.* ὅτι μὲν, ὃς Φιλόξενος &c. *tion. Aldi et Basil.*

lin. 7. Σήδατε.) ita legit cod. *Basil.* at Luscinius, i olim Libellum hunc civitate donavit, habet *Sedatus* videatur legisse Σήδατε quam lectionem habent tiones pleraque, et *Xylandri* cod. MS. Ego edit. s. sequutus sum cum Grotio, cui *Sedapus* non virur esse nomen Romanum.

ibid. Τῶν κριῶν τὰ μὲν κρία ἥδιστα ἴστι, γε τῶν ἵχθύων οἱ μὲν τύσι.) Aenigmatis hujus mentionem fecit Erasmus *Apophtheg.* nullam tamen ejus explicationem attu-

N

fit; lectori igitur liberum erit sua vel hac (si placet) conjectura uti. *Suaviores* nempe *eas carnes* dicit, *quae ad piscium naturam proprius accedunt, qualem habent volucres quaedam flumineae: pisces autem illos esse suavissimos, qui carnem firmitate et sapore maxime referunt; quales sunt sturiones, Ford.*

lin. 14. μηδὲ ἀπὸ σκυδῆς ἀγιοθαῖ.) pro ἀγιοθαῖ ha-
bent λιγιοθαῖ *Turnebus, Vulcobius, Bongarsius, et Xy-
landri* cod. MS. et haec lectio optima videtur.

lin. 18. ὑποθίσεις, ὃ τὸν Λαριν.) ὑποθίσεις, ἀλλὰ ὃ τὸν Λαριν. editt. *Ald. Basil.*

Pag. 4.

Lin. 10. Διερχόμενοι, ἀλλὰ ὃ τὰ περὶ τῶν φυχῶν.) διερ-
χόμενοι τὰ περὶ τῶν φυχῶν. *Ald. Basil.*

lin. 12. σάζωσιν, ἀν γε.) σάζωσιν ἀν τι. *Ald. Basil.*

lin. 15. ἀπλεται, τοσῦτον μᾶλλον ἀμεληθῆσα βλάστην ὃ
διαφέρει το.) ἀπλεται, μᾶλλον ἀμεληθῆσα φθάρην ὃ βλάστην το *Vulcob.*

lin. 19. ἄλικος ὁ ὄμος τε νῦν Σάκλαρος.) ἄλικος ὁ ὄμος τε
τοῦν Σάκλαρος. *Vulcob.*

Pag. 5.

Lin. 3. Ἀπει ὅν ἴμοὶ περὶ ποιημάτων ὀπῶν πρών ἐπῆλθε,
νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πίμφαι διενοίζειν. ὃ λαβὼν ταῦτα δίελ-
θει.) hanc lectionem debemus *Xylandri* cod. MS. ἀν
ἴμοὶ. *Turneb. Vulcob.* ἀλλὰ ὅν ἴμοὶ περὶ ποιημάτων ὀπόντι
πρών, ἐπῆλθε νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πίμφαι διελθεῖν. *Ald. Basil.*

lin. 8. πότοις.) vulgo legitur πόνοις. Nostram vero
lectionem confirmant *Xyl.* eod. MS. *Turneb. Vulcob.*
Bongars. et ex sensu etiam constat ita legendum esse.
Dicit enim potentes contra ebrietatem praemunire se
ἀμεθύστοις erat autem αμεθύστος, secundum Hesychium,
πράτην ὃ λίθος. et dicta est, ut ait Aristoteles, ab a priv.

Et *μεδύσκος*, quod multum valere contra ebrietatem putaretur. Caeterum Romani, in compotationibus, amethystorum loco, coronis hederaceis aut myrteis utebantur, iisque capitá cingebant. Plin. 16. cap. 1.

lin. 14. Πυλύκοδος κεφαλῆ ἐν μὲν κακὸν, ἐν δὲ ὃ ἰσθλόν.) *ίτα* legunt *editt.* *Ald.* et *Basil.* Πυλύκοδος κεφαλῆ ἐν μὲν κακὸν, ἐν δὲ ὃ ἰσθλόν. *Stephan.* et *Paris.* *edit.* *aliisque.* Πυρλύκοδος κεφαλῆ ἐν μὲν κακὸν, ἐν δὲ ὃ ἰσθλόν. *Turneb.* *Vulcob.*

lin. 16. ὅπνον ποιεῖ, φαντασίας.) ὅπνον ἴμποιαν ὃ φαντασίας. *Turn.* *Vulc.* *Bongars.*

lin. 20. τὸ ταραχτικὸν ὃ παράφορον.) τὸ παράφορον ὃ ταραχτικόν. *Vulc.*

Pag. 6.

lin. 5. Λυγρά τοῖς χρωμένοις.) *vulgo* legitur λυγρά αὐτοῖς χρωμένοις. Sed nostram lectionem confirmingant *Turn.* *Vulc.* *Salmasius.* paulo post *χομιδήν.* *Ald.* *Vulc.*

lin. 13. Θεισαλάνες.) Θεισαλάνες. *Turn.*

lin. 17. Γοργίας ὃ ὃ τραγῳδίαν ἀπεινάπατν, ἢν δὲ ἀπατήσας, δικαιότερος τὸ μὴ ἀπατήσαντος, ὃ ὃ ἀπατηθεῖς, σοφάτηρος τὸ μὴ ἀπατηθείντος.) Hoc aenigma ita explicandum est, *Tragoedīa fallacia* dicitur, quod ficta argumenta tanto cum artificio trahet, ut vera nobis videantur: poëta vero qui hac fraude, nostrae utilitati consulit, *justior* est: et *sapientior* est auditor ille, qui fabulis deceptus, ex iis quid sit honestum, quid europe; quid utile, quid non, discit. Aenigmatis hujus iterum meminit *Plutarchus Libello*, *Πότερον Αθηναῖοι κατὰ πόλεμον οὐ κατὰ σοφίαν ἴνδοξότεροι*; ubi hanc statim rationem subjungit: 'Ο μὲν γὰρ ἀπατήσας δικαιότερος, δῆτα τῦτο ὄποσχόμενος πεποίκεται' 'Ο δὲ ἀπατηθεὶς σοφώτερος, ἴνδαλωτος γάρ οὐφ' οὐδονῆς λόγων τὸ μὴ ἀπατηθεῖντον. i. e. ' *Justior* est, ' qui decipit, quia hoc prae se tulerat: *sapientior*, qui

‘ decipitur, quia orationis illecebris facile capiuntur,
‘ qui non sunt plane stupidi.’

Pag. 7.

Lin. I. καρῷ τινὶ τὰ ὅτα αἰσίκιῃ κατατάσσοντες ἀνακάζου-
μεν.) καρῷ τοι τὰ ὅτα, ἢ αἰσίκτῳ καρῷ κατατάσσοντες ἀνακά-
ζουμεν. *Vulc.* αἰτία. *Ald.* *Codex Basil.* legit quidem
αἰτία, sed margini ejus annotatum est, aliter legi α-
ιτία. Caeterum hic alludit Plutarchus ad ceram, qua
Ulysses quum Syrenas praeterveheretur, sociorum au-
res obthoravit, ut ipse de se narrat *Odyss.* m. p. 7.

Αυτῷρ ἐγώ καροῖ μέγαν τρόχον ὀξεῖν· χαλκῷ
Τυτθά διατμίξας, χεροὶ σιερποὶ πιέζειν.
Αλφα δ' ιανέτο καρός, ἐπεὶ κάλετο μεγάλα ἴσα,
Ηελίν τ' αὐγὴν Τητερονίδας ἀνακτος,
Ἐξαίς δ' ιταροῖσιν ιπ' ὑπα τάσιν ἀλεφα.

Lin. 4. Επικύρου ἀκάτιον ἀραιμένος.) αἱ αρμένιν. *Turn.*
dictum hoc est proverbiale, quo allusum est ad Ulyssem
Sirenas praeternavigantem. Vocem tamen hanc (ἀ-
κάτιον) videtur Plutarchus ex Epicureorum scriptis ha-
buisse. Nam in libello ‘Οτι οὐδὲ ζῆν εἰς οὐδένας κατ’ Επίκυρον,
cum dixisset Epicureos aversari mathematicos, addit,
·αλλά τοὺς (sc. discipulos) ιταραμάντις τὰ ἀκάτια φύγηται
απ’ αὐτῶν (sc. Mathematicis) κελεύσων. Quod vero poē-
sin omnem repudiavit Epicurus, docet in eodem libel-
lo, Η^η; (i. e. poētiae) οὐ μίτει τύτοις, οὐδὲ φασιν οὐδὲ βύλονται
μετάναι. Adhaec Metrodori Epicurei testimonium ci-
tat ex libro τερπι τοιτῶν ubi ad amicum scribit, ‘Οδιν
μιδέ οὐδίται φάσκων μετὰ ποτέρων οὐδὲ Εκτωρ, οὐ τοὺς πράτυς σί-
χις τῆς Οικέης ποτέρως, οὐ πάλιν τὰ ιν μίσος, μὴ ταρβίσης &c.
idem testatur Heraclides Ponticus de Allegor. Homer.
Οὐδὲ Επικύρη φροντίς ήμιν, ὃς τῆς ασέμνην περὶ τοὺς ιδίους κάκους
οὐδοῦντις γνωργός εἴσιν, ἀκασταν ὅμην ποιητικὴν ὑπέκερ αἰσθίου με-
θον δίλειπτο αραιμένος· et Epicurus, Gassendo teste, sa-

Pientis esse tradidit, ποιήματα ἀγνοεῖν, ὃν ποιῶν. et apud Empiricum Poëtica secundum Epicurum est ών οἰον ἀναφελῆς, ἀλλὰ οὐ βλασφεμώτατη.

lin. 6. λογισμῷ περισάντες.) παρασάντες. *Vulc.*

lin. 7. περαφέρται τῷ τέρποντι.) τὸ τέρπον τῷ. *Tigr.*

lin. 16. Αφαιρεῖ.) ἀφερεῖ. *Ald. Bas.*

lin. 19. τὴν ποιητικὴν μερίδα.) η ποιητικὴν ήμερίδα. *Steph.*

Pag. 8.

lin. 4. κολύωμεν.) κολύωμεν. *Ald. Bas.*

lin. 8. καταμιγνύωμεν.) καταμιγνύωμεν. *Ald. Bas.* lectionem nostram confirming *Xylandr.* MS. et impressi quidam codd. Caeterum noti sunt *Mandragorae* (de qua lin. sequent.) effectus ex *Plin. Hist. l. 15. c. 11.* ubi tradit tam somnificam ipsi vim inesse, ut enecet etiam largiore potu, et ex *Dioscoride* *βιβλ. β'. κεφ. οσ'.* ubi haec verba legas, Ενοι οὐ καθεψόσιν οὐαρ τὰς βίζας (sc. *mandragorae*) ἀχρι τρίτην, οὐ διυλίσαντες ἀπρίθενται. χράμενοι ἐπὶ τῶν ἀγρύπνων οὐ περιοδυνόντων κυάδας ἐν, οὐ ἐφ' ὃν βυλονται ἀναισθησίαν τεμνομένων οὐ καιομένων ποιῆσαι. paulo post aliam tradit esse *mandragorae* speciem, quae *τοριον* dicitur, οὐ φασι πινομένην δοσον Λ α. οὐ μετά ἀλφίτων ισθιομένην ἐν μάζῃ οὐ ὄφῳ ἀπομωροῦν, καθεύδει γάρ οὐ ἀνθρακος ἐν φάγοι σχήματι, αἰσθανόμενος ὑδενός ἐπ' ὄφας γ'. οὐ δ'. ἀφ' ὑπερ ἀν προσενέκηται. χρῶνται οὐ ταύτη οἱ ιατροί. ὅταν τέμνειν οὐ καίσιν μέλλωσι. Unde *Lucian. in Timone.* cuidam καθύπνῳ dicit, ὅπηγε καθάπερ υπὸ μανδραγόρης καθίδεις hinc etiam natum *Adagium*, *Mandragoram bibere*, de quo videatur *Erasmus*.

lin. 17. Αλλ' οὐ ποιήμασι προσφιλοσοφητίον.) ἀλλὰ προσφιλοσοφητίον τοῖς ποιήμασι. *Vulc.*

Pag. 9.

lin. 2. Αρχηται καλῶς.) ἀρχηται κακῶς. *Vulc.*

lin. 3. οὐ τὰς τελευτάς.) οὐ τὰς τελετάς. *Vulc.*

lin. 5. πρότοι δὲ ἀσάγομεν ὃς τὰ τοιάκατα μαδίν ὄντε.)
πρότοι μὲν δὲ ἀσάγειν ὃς τὰ τοιάκατα δᾶν τὸν μαδίν ὄντε.
Vulc.

lin. 7. ὃς τὸ, Πολλάδ.) ὅστι πολλάδ. *Turn. Vulc. Bongars.*

lin. 13. εὖ ἀτερτίς ἔχη τέλος.) τὸ τέλος. *Turn. Vulc.*

lin. 20. Εὖ πεκοιρίνι.) τὸ πεκοιρίνι. *Baf.*

Pag. 10.

lin. 10. τοὺς δὲ Λισάκους &c.) Quod heic de Socrate narrat Plutarchus, est ex Platonis *Phaedone*; ubi cum Socrates se dixisset ex informio musicam exerceret, addit, οὗτοι δὲ πρότοι μὲν τὸς τετράκινος, ὃ δὲ εἰ τετράκινα δυοῖς μετά τὸν τετράκινον, εἰνούσιας δὲ τὸ τετράκινον δύοις, ὅπερ μίλλοι τετράκις ἀνταντα, πολλῶν μάθεις ἀλλά τὸ λόγον, γε αὐτὸς ὃς ἡ μεθολογίας, διὰ ταῦτα, οὐ προχάρης ἔχειν καὶ οὐτισάμενος μόνος τὸ Λισάκου, τύτον ἴταινα οἰς πρότοις ἐπέτυχεν.

lin. 17. Οὐσιερὸν ὄχημα, τὸ σύγκονον τὸ μίτρον.) τὸ μίτρον καὶ τὸ σύγκονον. *Vulc.*

Pag. 11.

lin. 1. οὐ ἀρετῆς, ὃς τὸ ἀνθρόπος.) οὐτὸς ἀνθρόπος. *Turn.*

lin. 7. Σφιγγός.) λυγίς. *Ald. Baf. Xylandri cod. MS.* qui tamen ad marginem notatum habuit σφιγγός.

lin. 9. προσποῖ.) προσποῖ. *Vulc.*

lin. 13. Επιλέγεται δὲ τὸ Απόλλωνος χαλεπαίνοντος.)

Grotius reponendum putavit τὸ Απόλλωνος &c. Versus sequentes Thetidis sunt verba, Achillem ab Apolline (qui saelicem fore praedixerat) occisum deplorantis. Integri autem extant apud Platonem, ad finem l. 2. de Repub. Πολλὰ ἄρα οὐκέτι, inquit, ιπατεῖντες, ἀλλὰ τὸν τοῦ ἄρα ιπατεῖσθε, τὸν τοῦ ιπατεῖν πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Αγαμέμνονι ὑδὲ Λισχύλῳ ὅταν φῆ τὸ Απόλλων ἐν τοῖς αὐτῷς γάμοις ἔδοντα,

Εὐδαιτησθει τὰς ιάς εὐταιδίας.

Νόσων τὸν απόρνης γε μακραιώνος βίον,

Ἐνύπαντά τ' ἐπών, θεοφιλοῖς ἐμάς τύχας
 Παιὸν ἐπειράμενον, εὐδημῶν ἴμε,
 Καγὼ τὸ Φαῖν θέσον ἀφευδίς σόμα
 Ηλπίζον ἔνατ, μαντικῆς βρύσον τίχην.
 'Ο δ' αὐτὸς ὑμῶν, αὐτὸς ἐν θάνῃ παρὼν,
 Αὐτὸς ταῦτα ἐπών, αὐτὸς ἴσιν ὁ κτανὼν
 Τὸν παῖδα τὸ ιμόν.

Ubi nota quod pro 'Ον αὐτὸς (ut legit Plutarch.) ibi legitur 'Ο δ' αὐτὸς, et rectius; item pro δαιτη legitur θάνη, at cod. Bas. legit διαιτη. Caeterum cum Achillem dicit ab Apolline occisum fuisse, nihil vult aliud, quam quod Apollo Paridi auxilium tulit. Sic Iliad. x. Hector moriens Achillem ita alloquitur,

ετ Πάρις γε Φαῖνος Αχόλλων

Εοθλὸν ιόντες διλέπωσιν ἵνε Σκαίησι πύλησι.

Et apud Virgil. Aen. 6. 56. Aeneas inducitur his verbis Apollini supplicans,

*Phoebe graves Troiae semper miseratae labores,
 Dardana qui Paridis direxti tela manusque
 Corpus in Aeacidae.*

lin. 18. παύσιτας δὲ τὸ φθιτὸν Αχιλλία γε τὸ Αγαμέμνονα τὸ παδὸν δακρύων.)* Duplicem haec verba sensum praefecerunt; Xylander exp. 'Quin et extincti jam Achil- lis ac Agamemnonis lacrymas compescet,' et huic consentit Anglicus interpres: credebant dictam esse hanc sententiam secundum illas loquendi formulas: πάκεσσον τῆς ὑβρεως ἐπεισαγ. Isocrat. Panegyric. τὸν μὲν γάρ αλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἐπαυτες. Xenoph. Apommē, l. i. Mihi vero magis arridet Grotii versio, ' Parcat etiam lacrymas impendere mortuo Agamemnoni,

* minime, sed unicum Grotii: quia παύσιτας est Med. Vocis, non Act. ceterum δακρύων τινε est Atticismus.

ε aut Achilli apud inferos; ubi παντας δακρύων dici-
tur, ut apud Thucyd. παύμας φοεύειν et ἐπαύσατο τύπων,
apud Basiliūm.

Pag. 12.

lin. 9. Διὰ δὲ τὸ μυθῶδες.) Ald. et Bas. non ag-
noscunt δὲ.

lin. 13. Προσαναχράννυνται.) προσίκατα χράννυνται.
Turn. Vulc.

lin. 17. ἐλκε δὲ μίσσα.) μίσα. Ald. Bas.

Pag. 13.

Lin. 1. οὐ Θίτιν.) τὸ θίτιν. Vulc.

lin. 16. Φάσματα.) φαντάσματα. Bas.

Pag. 14.

Lin. 4. νυκτὸς ποταμοί.) i. e. ἡδὺ ποταμοί, fluvii apud
Inferos; eodem modo Euripides dixit σκότῳ πόλας, i. e.
portas Inferorum; initio Hecubae.

lin. 6. Λευκάδα πέτρην.) πέτραν. Vulc.

lin. 12. καταλάπης.) καταλάπην. Ald. Bas. et apud
Homerum retinetur haec lectio, apud quem etiam non-
nulli legunt ἀκλαυτον.

lin. 14. Ψυχὴ δὲ ἐν φεδίων.) ἐν σπλάγχνων μελῶν. Turn.
Bongars. ubi videtur Scholium in contextum irre-
fuisse.

lin. 19. προσελωκότων) προσελωκότων. Bas.

lin. 21. διατάρατίωσιν.) διατάρατίωσι. Turn.

Pag. 15.

Lin. 2. ἔχειν ἐναυλον.) ἐναυλος metaphorice pro eo
capitur, quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc
personant. Εναυλοι λόγοι οι πρόσφατοι ἢ ταῖς ἀκοαῖς ἔτι ἐ-
ναυλύμενοι. Εναυλον ὑπὸ πολλῶν ἐνηχύμενον ἢ μνημονεύμενον,
αλλ' ἔτι ἐνηχύμενον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ σενὸν ὃ ἐπίμηκες. τοῦτος

* Sed agnosci opportet propter sequens γράφ.

Ἄς δὲ τῶν ὀτῶν τόκος. *Etymologus et Phavorinus.* Quorum hic paulo post addit: οἱ μέντοι μεθ' Ὁμηρον ἔναυλόν φασι τὸν ἔνδον τῆς αὐλῆς· δὲτεν λόγος ἔναυλος ἀκοῇ ὁ ἔτι ἐντὸς ἀν τῆς ἀκοῆς. αὐτὸ δὲ ἵσως ό παρά τὸν μυσικὸν αὐλὸν ἐρέθη. Ήτα δέ λόγος ἔναυλος, δέτει καταυλῶν τὴν ἀκοήν. *Unde Lucianus dixit,* οἱ φωνὴ τῶν ἀκυσθέντων ἔναυλος ἔτι, i. e. *adhuc in auribus personat.* Et *Plato lib. 3. de Repub.* πᾶσι φύσεις ἔναυλος ἐγεγόνει. Et *Pisidas citante Suida,* ἀλλ γάρ, ὡς ἔοικεν, αἱ πτεριστῆς ἵκ τὸν ἔναυλων ἐρεθισμένων πύρων τίκτυσιν ὄρμας κρέτηον βιλευμάτων· *quod exp.* ὡς πρὸ πολλῷ μημονευομένων ἔτι ἐνηχυμένων.

Pag. 15.

- *lin. 3.* ὅτι ποιητικῆ.) ποιητική. *Ald.*
- *lin. 5.* πειοημένοις.) πεκονυμένοις. *Ald. Bas.*
- *lin. 8.* καὶ τὰ Εμπεδοκλέους ἐπη ἔσω.) ἐπη non agnoscunt *Ald. Bas.* *Turn.* qui etiam pro ἔσω legit ἔσι.
- *lin. 14.* καὶ ὅσσα.) όσσα. *Turn. Vulc.*
- *lin. 22.* ἄμα τῷ προσάγεν.) ἄμα τῷ προσάγεν. *Ald.*

Pag. 16.

- *Lin. 1.* ὑπογράφοντες.) ὑπογράφοντο. *Vulc.*
- *ὑπογραφόντα.* *Turn. Bongars.*
- *lin. 18.* τὸν Μηδίας.) τῆς Μηδίας. *Ald. Bas.*
- *lin. 19.* ό παρράσιος τὸν Οδυσσείως προσποίητον μανίαν.) haec absunt a veteri. *Vulc.*

Pag. 17.

- *Lin. 11.* ἀλλ ἵταινην.) ἵταινη. *Turn.*
- *lin. 16.* ἀν δέ τις πιθανῶς ταῦτα.) ἀν δέ τις πιθανῶς ταῦτα. *Bas.*

Pag. 18.

- *Lin. 8.* Άς δὲ μιμᾶται διαδίστης ό πράξης, προσάλλεσθαι ό κακίζειν.) Άς δὲ διαδίστης καὶ πράξης μιμᾶται ό προσάλλεσθαι, ό κακίζειν. *Vulc.*
- *lin. 10.* ταῦτε τὸ καλὸν ό καλὸς μιμῆσθαι.) ταῦτο κα-

γόν τι, καὶ μιμῆσθαι καλῶς *Xyl.* ē MS. ταῦτὸ καλὸν μιμῆσθαι. *Ald. Bas.*

lin. 15. ιὐχετο.) πῦχετο. *Turn.*

lin. ult. Αργυρο.) ἄρυσσο. deinde versu sequente τὸ legit pro τὰ. *Turn.*

Pag. 19.

Lin. 3. Τάλαντον ἡ προὶξ &c.) Hi quatuor versus vulgo ita legebantur, ut vers. esse non apparerent; *Grotius* autem digessit, et pro μὴ λαβὼν γέ ζῆν δ' οὐδὲ μοι· quod prius legebatur; reposuit, μὴ λαβεῖν; ζῆν δ' οὐδὲ μοι· at illud, Τάλαντον ἡ προὶξ pro Τάλαντον ἡ προὶξ à *Salmasio* repositum est. Caeterum deliberat in his versibus se-
nix avarus, an uxorem infamem duceret, sed cui ta-
lentum dos esset?

Pag. 20.

Lin. 1. Μοιχικόν.) μοιχόν. *Turn.*

lin. 9. Σεάδ.) Σεάν. *Turn. Vulc.*

lin. 12. Μηδενός.) μηδενός. *Bas. μηδὲν οὐδὲν. Vulc.*

lin. 13. Ομηρος τῷ γένει τέτων.) τέτρ. *Turn. Vulc. Bongars.*

lin. ult. καὶ φαύλοις.) γέ φαύλαις. *Vulc.* et linea se-
quent. pro ἀριθμῷς *Turn.* et *Bongars.* legunt ἀριθμός.

Pag. 21.

Lin. 5. Αλλὰ κακῶς ἀφίει.) ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατήρος δὲ οὐδὲν ἔτελλεν, τὸν δὲ οὐρανός. *Vulc.*

lin. 10. Φ αὐτῆν.) Φ αὐτῆν. *Vulc.*

Pag. 22.

Lin. 10. Ετίρας δὲ ἐν τῷ πραμάτων αὐτῶν παρέχεται μαθήσεις.) i. e. interprete *Grotio*; *Alia vero ex rebus ipsis praebent disciplinae.* At *Xylander*, cui sicut inter-
pres *Anglicus*, ita vertit; *Alia in rebus ipsis documenta* (Poëtae) *exhibent.*

lin. 1. Κατόπιν.) αὐτῶν. *Parisiens.*

Lin. 18. ἰχν.) ἰχν. Ald. Bas.

Pag. 23.

Lin. 4. Μηνύειν τὸ οὐλιον.) τὸ non agnoscit Vulc.

Lin. 9. τὸ περὶ τὸν κεσὸν γοντάν.) τὰς περὶ τὸν κεσὸν γοντάς. Turn.

Lin. 10. τὸ πυρώδει.) τὸ πυρώδει. Ald. Bas.

ante pen. ἐγένετο.) εὑναι. Steph. Parisiens. &c. nostram vero lectionem habent codd. Ald. Bas.

Pag. 24.

Lin. 2. ὑρηγύμενος τὸ παρὰ τῶν σωφρόνων.) τῶν φρονίμων. Ald. Bas.

Lin. 7. τὴν ἀπὸ τῶν φαρμάκων.) τὸ μετὰ φαρμάκων. Vulc.

Pag. 25.

Lin. 10. Ανδολκίν.) ἀνδολικήν. Turn. idem linea 12 pro ποιητῶν legit πολιτῶν.

Lin. 12. πρὸς αὐτοὺς ἀνταγωφίρυσαι.) ἀνταρέρυσαι. Turn.

Lin. 15. αὐτοῖς τὸ πιθίναι.) αὐτοῖς τῷ πιθίναι. Turn.

Pag. 26.

Lin. 4. Τοῖς δε.) τοῖς δε. Ald. Bas. sed vulgo τοῖς δε. τοῖς δε vero legendum, et sermonem fuisse de literarum studiis, versus sequens oppositam sententiam continens indicio est. Grotius.

Lin. 7. Τί δᾶ δεῖς στίσαι σε κατθανύμενον; Αμενον.) τὶ δῆτα δεῖ σε κατθανύμενον ἀμενον. Vulc. τὶ δῆτα δεῖ σε κατθανῶν ἀμενον. Ald. Bas. τὶ δῆτα δεῖ σε κάμνειν; κατθανῶν ἀμενον. Steph. Paris. quae versu sequente pro τῷ στίσαι habent εὐτισᾶν.

Lin. 9. τὰς λύσεις ἰχει προχέρυς.) προδήλως. Turn. Vulc.

Lin. 13. ἀλλαχόδι πρὸς τοὺν αντίον εἰρημένοις ὑπ' αὐτῶν ἀνταναιρέν.) ἀλλαχόδι πρὸς τούναντίον πρὸς αὐτῶν εἰρημένοις ἀνταναιρέν. Vulc.

Lin. 16. ἀλλαχόδι ἵνα.) Vulc. non agnoscit τοῖς.

penult. χαλεπότητας.) χαλεπότητας is. deest aliquid.
Vulc.

Pag. 27.

Lin. 9. αὐται γαρ εἰσιν ὑγιαινοῦσαι περὶ θεῶν δόξαι.) δόξαι περὶ θεῶν ὑγιαινοῦσαι. Vulc.

lin. ult. ἀλλ' αὐτός γε.) ἀλλ' αὐτόσε. Baf. ἀλλ' αὐτό γε.
Ald.

Pag. 28.

Lin. 3. ἢ τοῦ.) ἢ τοῦ. Vulc.

lin. 7. πρὸς δὲ ικανα τὰ περὶ πλάντου.) πρὸς δὲ τὰ περὶ πλάντου ικανα. Vulc.

lin. 8. ἵς τε τάξατα.) πρὸς τ' ἀμετάτα. Vulc. πρὸς τι τάξατα. Steph. Paris. &c. sed Grotius ex Stobaeo repro-
suit ἵς τε apud ipsum etiam pro διανοὶς perperam scribi-
tur ξίνος.

lin. 9. Καὶ πρὸς τὰ βατάτα ἢ ὑπερ' ἀν πίνης ἀνίπ.) Vulgo contra versum pro ὑπερ' ἀν legebatur ὀπόδει. et ὀπόδει. Vulc. sed quod sequitur rectius cohaeret cum ὑπερι
quam ιτέδιν, quanquam sciām ὀπόδει vim habere ne-
gandi sub interrogationis forma. Grotius.

lin. 10. οὐσι εὐτυχάν.) ita emendavit Grotius, cum
prius legeretur is' εὐτυχάν.

lin. 17. Φρονοῦ. καὶ, ἀλλά.) φρονοὶ ἢ ἀλλα. Ald. Baf.

Pag. 29.

Lin. 5. Πάλιν δ' ιτισπέψε ἢ περίσπαστ.) πάλιν δ' ιτισπέψε
&c. Turn. hanc sententiam Grotius sic exp. Sed rur-
sum revertit hoc &c. atque ita verbum ιτισπέψε referri
vult ad praecedentem Menandri sententiam, quam
dicit ipsum Poëtam alio loco refutasse. At Xylander
ita vertit; At idem nos rursum circumegit &c. atque ita
verbum ιτισπέψε referri vult ad ιμάς. q. d. at idem Po-
ëta alio loco nos circumegit, et errantes in viam re-
duxit; et hunc esse genuinum hujus loci sensum inde

patet, quod alibi etiam Plutarchus eandem significacionem huic dictioni tribuit; ut in Alcib. iñiñ δὲ πάντα τὰ λεχθέντα ἐκτίστε φέν, h. e. ex errore in sanam sententiam reduxit.

Pag. 29.

Lin. 8. Ονεδος αἰχρός.) ὄνεδος δὲ αἰσχρός. Vulc.

lin. 10. βελτίω δὲ δύμας ἢ χρησιμώτερα.) βελτίω ἢ χρησιμώτερα. Ald. Baf.

lin. 15. τῶν ἀπίστων εἰρημένων.) τῶν ἀπόστων εἰρημένων. Turn. τῶν ἀπίστων εἰρημένων. Baf.

lin. 18. ὥστερ ἵππι ζυγῷ, βέπεν.) ὥστερ ἵππι ζυγῷ ποιεῖν. Ald. Baf.

Pag. 30.

Lin. 4. ἀπαντά χρὴ καλῶν.) ἀπαντά δὲ καλῶν. Vulc.

lin. 6. τοὺς μὲν φαύλας &c.) bis in hac sententia Turn. et Vulc. legunt ἵνεκα pro ἵνεκεν.

lin. 12. ἴρωτιθάς.) ἴρωτιθάς. Ald.

lin. 16. δὲ δὲ τῷ Διογένῃ.) τῷ Διογένῃ. Turn. Vulc.

lin. 18. ἐμπίπλοκεν.) ἐμβίβλοκεν. Vulc.

Page. 31.

Lin. 1. ὡς τρισόλβιοι Κάννοι.) ἐκάννοι. Ald. Baf.

Pag. 32.

Lin. 4. Κανθαρίδος.) Cantharis, de qua loquitur Plutarchus, est animalculum venenatum: de quo vide Plin. lib. 29. cap. 4. et Dioscorid. lib. 6. de illa Ovid. in Ibide, v. 308.

. *Cantharidum succos dante parente bibat.*

Lin. 13. Κέρασοθάι τε κόμην.) Graeci olim, sicut etiam apud Hebraeos fieri consuevit, comas in luctu dilacerabant, unde Homer. de Achille Patroclum lugente ait, Il. σ. v. 27.

————— χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαῖτζων.

Imo, ut tradit Sophoclis Scholia festes, ιδει τοὺς κατ' αλι-

Σαντ' Ἀρπάτης πάντα τὸν πλάκαμον πεμπάν' et alio loco moris hujus rationes reddit; 10, ut squalidi moestique viderentur; caesaries enim αἰρότητε ἢ παλλακτισμὸν περίχν. 20, οὐα διὰ τότε ίλεις αὐτοῖς ὁ νεκρὸς ἔ.

ante pen. ὡς δαλαπίνεις.) δολίνεις. *Ald. Baf.*

Pag. 33.

Lin. 4. Περὶ ὁ χρῆ.) στρὶ ὁ δᾶ. *Vulc.*

lin. 7. ὅτι φίγεδανά.) ὅτε γε φίγεδανός. *Vulc.*

lin. 9. δάνον γάρ Μακεδόνες.) οἱ Μακεδόνες. *Turn. Vulc.*

Pag. 34.

Lin. 4. Οἶκον ἵς ὑφόροφον.) εἰς. *Vulc.*

lin. 8. Λαμενίνωσι.) ἀμενίνωσιν. *Paris.* quod rectius est. αἰσθεῖν ἴστοισι. *Turn. Bongarf.* ibi Scholium videtur in contextum esse receptum.

lin. 12. ἢ τῷ ἀλύνιν.) τῷ. *Ald. Baf.*

lin. 16. ἢ ἀλύνις ὅτι Ιπον &c.) *Vulcabis* haec sine interrogatione legit.

lin. 17. καὶ τῷ θοάζειν ἢ τὸ κινητοῦσαι.) καὶ τὸ θοάζειν ἢ τὸ κινητοῦσαι. *Ald. Baf.*

ibid. ὡς Εύρικίδης.) ὡς ὁ Εύρικίδης. *Vulc.*

penult. ἢ τὸ καθίσιοῦσαι.) ἢ τὸ διατριβεῖν. *Turn. Bongarf.*

Pag. 35.

Lin. 2. Ικτηρίοις.) ικτηρίοις. *Turn. Bongarf.*

lin. 5. Ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκωσιν.) ὡς οἱ γραμματικοὶ οἱ διδάσκωσιν. *Vulc.*

lin. 8. Νῦ ὀλίγην αἰνᾶν, μεγάλη δ' ἵν φορτία διστοῖ.) φορτία. *Turn. Vulc.* et τιθεσθαι. *Turn.* Similis autem est hic versus Virgiliano illi Georgic. 2. 412.

— *laudato ingentia rura,*

Exiguum colito —

simulata verborum laudatione non raro id efferimus, quod toto pectore improbamus; quo factum, ut verbum ἵπαινω (quod *laudo* significat) pro *recuso*, *nolo*,

improbo adhibeatur. Sic κάλλις ἵπαινω dixit Aristophan. in Ran. eadem loquendi forma usus est Soph. apud Athen. ex observatione Ursini: τὰ μὲν δὴ γέ ἵπαινη, τὸ δὲ κερδαίνειν ἔχει, i. e. haec quidem lauda, ista vero in lucro pone. Eodem modo Virgilius loquutus esse videatur, nam latifundia improbat, et modicos illis agros praeferit.

lin. 17. ταύτην δὴ τὴν διαιρεσν γέ τὴν.) ταύτην δι. Turn. posterius τὸν non agnoscit Vulc.

lin. ult. τοῖς τὸν θεῶν.) τὸν non agnoscit Vulc.

Pag. 36.

lin. 3. ἀστὶ γέ καθηγεμόνεις.) ἡγεμόνεις. Vulc.

lin. 7. Κλῦδ' ἄναξ.) hoc reposuit Grotius pro κλῦδι ἄναξ, quod vulgo legebatur; idemque Archilochi haec digessit in tetrametros duos, quae prius confusa extabant.

lin. 11. Εὐθαλάτη.) ἐναλλάτη. Vulc.

lin. 12. ταφῆς, λίγη, θρηνῶν.) θρηνῶν non agnoscit Ald.

lin. 14. Εἰ κένειν.) ἐκένειν. Turn. Vulc. Bongars.

lin. 18. Αρη τε φοίνιον, αὐτοὺς τὰς θεὺς ἀνόμακε.) ἀνόμακε. Vulc.

Pag. 37.

Lin. 2. καθάπερ αὖ τὸν χαλκόν.) καθάπερ τοῦ &c. Vulc. καθάπερ αὐτὸν χαλκόν. Ald. Baf.

lin. 12. Ζεῦ πάτερ, Ιδηθει μεδίων.) addit Vulc. κιδίσε, μίγιστε.

lin. 15. ὅτεν δὲ ταῖς αἰτίαις τῶν γιγνομένων πάττων.) παγιῶν τῶν γιγνομένων. Vulc.

lin. 18. πολλάς δὲ ἴρδιμις ψυχάς αἰδί προτάφε.) addit Vulc. duos sequentes versus,

Ηρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλάρια τεῦχε κύνεσσι,

Οἰωνοῖσι τε πᾶσι, Διὸς δὲ ἵτελλέτο βυλή.

lin. 20. ὃ γάρ τὸν θεὸν ὁ ποιητὴς ὀνταί.) αἰσθαν. *B.ij.*
Pag. 38.

lin. 10. Εἰμερμένον.) *vulgo* εἰμερμένον. sed nostram
 lectionem confirmat *Vulc.*

lin. 14. Μή ποτε δέρον.) μέτοτε δέρα. *Ald. B.ij.*

lin. 16. τῷ Διός.) τῷ τῷ Διός. *Vulc.*

Pag. 39.

lin. 6. Πεντέ θυμερόφορον.) θυμερόφορον. *Vulc.*

lin. 7. Τίτλας' ὀνεδίζεν.) τίτλατ' ὀνεδίζεν. *Turn.*
titla. Vulc. Paris. Steph. &c. nostram lectionem Sa-
matio debemus.

lin. 9. Σιδὴ τὸν τύχην.) τίχην. *Vulc.*

lin. 11. πολυτελέας ἀνορίαν.) εὐκορίαν. *Ald. B.ij.*
Pag. 40.

lin. 1. Τὸν ἀτίκας.) ἀτίκαν. *Vulc.*

lin. 3. ἵπανθρωπον ὄντις ἢ ταῦτα.) ἵπανθρωπον ἢ
 ἢ ταῦτα. *Vulc.*

lin. 13. ἵναίς.) ἵναίς. *Vulc.*

lin. 18. Στήχας ἀνδρῶν. Λιαντος δ' ἀλιάντι μάχην Τελε-

μανιάδαν.) στήχας ἀνδρῶν ἡζών, Λιαντος Τελεμανιάδεις. *Vulc.*

lin. 20. Ζεὺς γάρ οἱ νεμίσται ἀν ἀμέντονι φατὶ μάχοιστο.) ita
 versus requirit ratio. *Xylander.* ινεμίστα. *Vulc.* ad si-
 nem hujus libelli hoc modo legitur, Ζεὺς γάρ τοι νεμεστῆ
 ἐτ' ἀμέντονι φατὶ μάχοιστο. ubi *Vulc.* legit Ζεὺς γάρ τοι νεμεστῆ
 χ' ὅτι ἀμέντονι φατὶ μάχοιστο. Aristoteles hunc versum
 citat Rhetic. ad Theod. lib. 2. ibique habet νεμίστα:
 Mihi videtur legendum sic,

Ζεὺς γάρ τοι νεμεστῆ ἀν ἀμέντονι φατὶ μάχοιστο.

vel

Ζεὺς γάρ τοι νεμεστῆ, ἐτ' ἀμέντονι φατὶ μάχοιστο.

Pag. 41.

lin. 2. Σφέρεις δὲ δῆται τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι.) σφέρεις δὲ
 τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι δὲ. *Vulc.*

lin. 8. περικοῦ, παρὰ τῦτο.) ὃν παρὰ. *Vulc.*
 lin. 17. Τῆμός σφιν Δαναοῖ, ἀρετῇ.) τῆμός σφιν ἀρετῇ Δα-
 ναῖ. *Vulc.*

Pag. 42.

Lin. 1. Περὶ τῆς ἀρίστης.) περὶ τῆς ἐρετῆς. *Vulc.*
 lin. 16. ἡ τινος ὁμοίν.) ἡ τινος ἀλλού ὁμοίν. *Turn.*
 lin. 17. ἡ ποιητὴν ἡγεῖσθαι.) ἡγέμενος. *Ald. Bas.*

Pag. 43.

Lin. 5. Οὐτῷ τοὺς ποιητάς.) τοὺς ποιητας. *Vulc.*
 lin. 7. ἡ κτῆσιν.) ἡ κτίσιν. *Vulc.*
 lin. 17. Καλῦμα.) καλῦμαι. *Vulc.*

Pag. 44.

Lin. 1. Τι.) τι. *Vulc.*
 lin. 4. ἵππται.) ἵππται. *Ald. Bas.*
 lin. 5. ταῦτα μὲν ἢν ικανῶς.) ικανή. *Turn. Vulc.*
 lin. 7. ὑπομνησίον ἐσὶ τὸς νέος, ικδεκνύμενον αὐτοῖς.) qui-
 dam leg. τοῖς νέοις ἴνδεκτύμενον αὐτοῖς. at *Vulc.* δικτυμέ-
 νος.

lin. 8. έτι μιμητικὴν ἡ ποίησις.) έτι μιμητὴν ίσθε &c.
Vulc.
 lin. 15. τῆς ἀληθείας ὀλιγορῦσσα.) ὀλιγορῦσσα ἀληθεία.
Vulc.

lin. ult. κατορθοῦν.) κατορθύντα. *Vulc.*

Pag. 45.

Lin. 3. κατ' Εὐριπίδην.) κατά τ' Εὐριπίδην. *Vulc.*
 lin. 6. ἀνιψὶ δὲ τῷ.) τῷ. *Vulc.*
 lin. 11. παρίχωτι.) παρίχωται. *Turn.*
 ibid. τὸ δ' ἀπλοῦν.) τὸ δὲ ἀπόν. *Turn. Vulc. Bongars.*
 lin. 15. ίμπίσωσι πράξης.) τάξις. *Turn.*
 lin. 19. καὶ ἀναταγάντισον.) καὶ ἀκαταγάντισον. *Vulc.*

Pag. 46.

Lin. 2. ὡς ἄρα σοφοί.) ὡς ἄρα καὶ σοφοί. *Vulc.*

lin. 5. δοκιμάζων ταῦτα.) δοκιμάζων πάντα. *Ald. Bas.*

lin. 6. καὶ δυσχεραίνων μηδὲ ἀκένω, μηδὲ ἀποδεχόμενος τὸ φέγγοντος.) *vulgo* μὴ δυσχεραίνων, *sed* καὶ *repositus* *Grotius.* μηδὲ δυσχεραίνων, μηδὲ ἀκένω, μηδὲ ἀποδεχόμενος τὸ φέγγοντας. *Turn. Vulc. Bongars.*

lin. 12. Νῦν.) *vñ. Vulc.*

lin. 15. Πριάμοιο θυγατρός.) *θυγατρῆν. Turn. Vulc.*

Pag. 47.

lin. 2. Μηδίν.) μὴ δέ *Vulc.*

lin. 3. μηδὲ προφθονες λέγων.) λόγων. *Bongars.*

lin. 5. μηχανάμενος.) μηχανόμενος. *Ald. Bas.*

lin. 10. πάθεισ.) πάθαισ. *Vulc.*

lin. 11. διὰ δὲ εὐρύταν αὐτοῦς.) διὰ δὲ εὐφορῆς (ἐν στάδι
ασπειρ ἐντάδε.) *Vulc.* διὰ δὲ εὐρύταν αὐτοῖς. *Turn.*

lin. 18. ὁ δὲ πάττα.) ὁ δὲ ταῦτα. *Turn. Vulc. Bongars.*

Pag. 48.

lin. 10. ὃ δὲ προσῆκον.) προσπόντως. *Vulc.*

lin. 11. ὁ Αχιλλεὺς ἐκκλησίαν συνέδυτ, τὸν γρατιστὸν νο-
σούντων.) *Grotius exp.* *Achilles coetum cogit aegrotan-
tium militum. q. milites morbo pestilenti laborantes
in concionem prodire potuissent: amplector itaque
Xylandri interpretationem, Militibus morbo correptis
Achilles concionem cogit, unde interpungendum sen-
tio, post συνάγειν.*

lin. 13. καὶ μάλιστα πάτταν.) πάτταν non agnoscit
Bas.

lin. 14. ἐν ταῖς γρατέαις.) *gratiae. Ald. Bas.*

lin. 16. κρίνεσθαι.) quid proprie apud medicos
significant haec verba κρίνω, κρίνειος ἡ κρίτη et κρίσις patet
ex Hippocrate, cui κρίτης est, οὐ δεξιόροτος μετασολὴ νοσήμα-
τος: omnem in morbis subitam mutationem ad salutem

vel mortem *χρίσιν* vocavit, lib. 1. Epid. ut ostendit Galenus lib. 3. de Crisi. Hic addit *χρίσιν* esse vocabulum forese, et à foro ad medicos translatum: alii à re militari ductum tradunt, quod magna sit inter *χρίσιν* vites et *χρίσιν* μάχης affinitas, unde sicut *χρίσις* das exp. *prælio decernere*, ut apud Homer. Il. 6'.

τυγιρρ χρινάμεθ' Αρῆς.

ita *χρίσιμος* ἡμίρε est dies *decretorius*, in quo de vita et morte decernitur.

lin. 19. δημαγωγῆ πρὸς τὸν ὄχλον.) πρὸς non agnosc. *Ald. Bas.*

Pag. 49.

lin. 3. φίαντος τὸν δργίν.) τὸν non agnoscit *Vulc.*

lin. 9. ἡ περιφόρησιν.) περιφορεύμην. *Turn. Vulc. Bongars.*

lin. 13. πρὸς συμφέρον.) πρὸς τὸ συμφέρον. *Turn.*

Pag. 50.

lin. 11. οὐδὲν αἰσχρὸν, οὐδὲ ἵρωτικόν.) οὐδὲν ἵρωτικόν, οὐδὲ αἰσχρόν. *Vulc.* Quod sequitur de Phoenice à patre diris devoto, ita se habet: Amyntor Phoenicis pater, eiusdem matre Hippodamia neglecta, Clytiam duxit; quod cum innotuissest Hippodamiae, illa Phoenici persuasit, ut cum Clytia rem haberet; deprehensum vero pater oculis multavit; postea tamen Chironis ope visum recuperavit. Vide de hac fabula Homer. Il. 1. 450. Lycophron. Cassandr. 421.

lin. 16. παῦσιν χόλον.) παῦσε, ὄχλον. *Vulc.* Caeterum hi quatror versus in hodiernis Homeri editionibus non extant, quod ab Aristacho (ut sequitur) sublata sint. Aristarchi autem duo fuere; quorum primus floruit sub Pisistrato Atheniensi, cuius jussu Homeri opera collegit, et in xxiv rhapsodias digessit. Alter

vixit sub Ptolemaeo Philadelpho, circa Olympiad. CLVI. hunc Aelianus tradit tam castigato fuisse iudicio, ut Homeri versus non crederetur, quem ipse non probaret: quo factum est ut scriptorum alienorum censores *Ariostarchi* dicerentur. Ovid. de Ponto.

*Corrigere at res est tanto magis ardua, quanto
Magnus Ariostarcho major Homerus erat.*

Pag. 51.

*Lin. 4. Πολίταις ὄργιζόμενον.) πολίταις πραξόμενον.
(ἄλλ' ἐν σελ. ὁσπερ ἐνθάδε.) Vulc.*

Lin. 14. παθῦσα τὰ τῆς Καλυψῆς πάθεα.) i. e. Ulyssis amore capta, Calypso enim Oceani et Tethyos, vel (ut Homero placet) Atlantis filia, Ogygiae insulac regina, Ulyssem naufragum excepit, et apud se detinuit sex, vel (ut alii) septem annos

*—λιλαξιομένη πόσιν ἀνατε,
inquit Homerus.*

Pag. 52.

*Lin. 5. Πάλιν τῆς Πηνειδόπης.) πάλιν ὡς τῆς Πηνελοπάνης.
Vulc.*

Lin. 7. χαριζομένων ιμάτια γε κόσμον ἄλλον.) χαριζομένων ιμάτια γε χρύσαντα γε κόσμον ἄλλον. Vulc. deinde legit δ' Οδυσσείας.

Lin. 11. τὸν καμρόδημενον.) τὸν καμροδημένον. Ald. Basf. Versus sequentes dicti sunt per allusionem ad fabulam Amaltheae caprae.

penult. εἰ μὲν ἀληθῆς, εἰ μὲν ἐν ἀληθῆς. Basf. Caeterum totam hanc historiam apud Homerum legas, Odyss. v.

Pag. 53.

*Lin. 3. Κοίλης ἐν τηνός.) ἵτι τηνός. Vulc. sed Odyss. v.
216. ita scribitur hic versus,*

Μάτι μοι οίχωνται κοίλης ἐπὶ τοὺς ἄγοντες.

Lin. 4. ἡ βδελυτίσθαι τὴν Δία τὴν φιλοκλυτίαν.) τὰν φελοκλυτίαν τὴν Δία. *Vulc.*

Lin. 17. ό δυσιντιώκτη.) δυσιντάκτην. *Turn.*

Pag. 54.

Lin. 5. Οὐκ ἴσσωμεν.) πάσομεν. *Vulc.*

Lin. 8. τοῖς δὲ, τὸ ἵπαινεν ἀποδιδόντες.) τοῖς δὲ τὸ ἀριθμὸν ἀποδιδόντες. *Vulc.*

Lin. 11. ἐν πρᾶξισιν.) ἐν πράξισι. *Vulc.*

Pag. 55.

Lin. 2. οἰομένη.) οἰομίνεν. *Ald. Baf.*

Lin. 7. βδελυτίσθω τοὺς λόγυς μᾶλλον.) μᾶλλον τοὺς λόγυς. *Vulc.*

Lin. 10. ικάνη τῶν λεγομένων.) τοῖς λεγομένοις. *Vulc.*

Lin. 14. ὁ πεισίον.) ὁ πεισίον. *Ald. Baf.*

Lin. ult. Μαδίκοτ' οἰοχόν.) ita emendabat *Salmassis*, et huic consentiunt editi. *Ald. Baf.* οἰοχόων. *Vulc.* οἰοχόν. *vulgo.* Hanc vocem *Grotius* et *Xylander* sumunt pro vase ex quo vinum in pocula effunditur, q. praeceptum hoc *trullam* *vetaret super oratera poni*, ne quiescente poculo morae inter bibendum fierent: legem hanc compotatores instituere solebant; et huic sensui favet *Plutarchus* in 'Ἐχλα σοφῶν συμποσίῳ' Εὗται τὸ τὰ πολλὰ (inquit) ς οἰοχόν ἀτρίμα καῦσθαι κρυπτὸς ὑπερθεντίον. διειρ ἀπηγόρευσεν 'Ησιόδος' ἐν τοῖς πίναντι μᾶλλον ἡ διαλίγιανθαι δυναμίνοις. Longe alium habet sensum *vulgata* *Hesiodi* *versio*, nam οἰοχόν exp. *patinam libatoriam*, ex fide neoterici *Lexicographi*: et haec esse mens *Hesiodi* videtur, quod hoc praeceptum inter alios ritus superstitiones positum sit, quinetiam disticho praecedente, de solennibus Deorum conviviis loquitur.

Pag. 56.

Lin. 11. Καὶ τοι.) καίτοι. *Paris,*

lin. 17. ἢ ποιῶν ὑψηλὸν ἵεντόν.) ἢ ποιῶν ἵεντὸν ὑψηλόν.
Vulc.

lin. 18. διὰ τί δί, ιάν.) διὰ τίδι ἄν. Vulc.

penult. ἢ προσίκει μοι.) ἢ προσίκει μόνον. Ald. Bas. lecti-
onem vero nostram confirmat Xylandri MS.

Pag. 57.

Lin. 7. φιλῶν ἵππονοσθαι.) φιλῶν πεποιησθαι. Ald. Bas.
πεποιησθαι. Turn. Xylander in MS. super mendosam
istam vocem πεποιησθαι à correctore quodam scriptum
invenit ἵππονοσθαι in libello Φιλίππη τῷ ἀκέντῃ Plutarchus dic-
um hoc ad Heraclitum auctorem refert; ibi autem ab-
surde legitur πεποιησθαι. Nostra lectio Xylandri est, et
retinetur ab edit. Steph. et Paris. tam hoc loco, quam
in altero libello: et hanc lectionem confirmat vocabuli
(πλοιομας) usus; Plutarchus de Virtut. Muliebr. cum E-
ryxonem dixisset concubitum Laarcho obtulisse, ad-
dit, οὐδὲν ταῦτα πρὸς ἡδονὴν τῷ Δαάρχῳ, ἢ παιτάτασιν ἀνα-
γονθάς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην γυναικὸς &c. et Homer. Odyss.

X.

————— τῶν δὲ φρίνες ἵππονοσθαι.

Pag. 58.

Lin. 1. Οὐ χῆρος ἵει καὶ περὶ τύτων διελθῶν ἐν βραχίσιν,
ἀφάμενον τύτῳ τῶν πραγμάτων.) ὡς χῆρος δί ἵει ἢ περὶ διελθῶν
ἐν βραχῖν ἀφάμενον τύτων τῶν πραγμάτων. Vulc. ubi ἀφάμενος
τύτῳ Grotius exp. rudi Minerva. At Xylander, deline-
atis modo rebus: q. omnibus non esset notissimum,
τύτων dici descriptionem minus exactam, quaeque rudiori
fit Minerva: unde τύτῳ exp. crassa Minerva, vel sum-
matim. ὡς ἐν τύτῳ ἢ ἀττάλως ἀπόν, Theophrast. Histor.
Plant. l. 4. παχυλῶς ἢ τύτῳ τάλαντος ἐνδέκτησθαι. Aristot.
Ethic. ad Nicomach. lib. 1. cap. 3. quod tamen Ric-
cobonus pessime vertit, per formam veritatem of-
fendere.

lin. 13. οὐ γάρ σοι.) ἡ μίνσοι, apud Homerum.

lin. 14. εὗ ναιόμενον.) εὐναιόμενον, apud Homer.

lin. 18. ἡς τοι Αχαιοὶ πρωτίστη δίδομεν.) δίδωμεν. *Vulc.*

Pag. 59.

Lin. 1. Δῆσι.) δῆσι. *Steph. Francofurt.* differunt autem δῆσι et δῶσι, illud enim Ionicum est, et ponitur pro δῆ hoc vero est 3. plur. aor. s. subjunct. mod.

lin. 4. ἐν τῷ ἐπικεκλάσαι.) ἐπικεκλάσαι. *Vulc.*

lin. 9. μὴ φεύδε.) μὴ φεύδ. *Ald. Bas.* μὴ φεῦδε ap. Homer.

lin. 11. οὐ γάρ τοιαύτη διαφορά.) τοιαύτη διαφορά. *Vulc.*

lin. 19. οὐκ ἡμέλπειν δηχθίντος.) δηχθίντος non agnoscit *Vulc.*

lin. ult. λάζετο μύθον.) μύθο. *Vulc.*

Pag. 60.

Lin. 9. εὗ ὃ ἔχει φρονίμην ἀνδρὸς δὲ μάντεως διαφοράν.) εὗ ὃ ἔχει καὶ φρονίμην διαφοράν ἀνδρὸς καὶ μάντεως. *Vulc.*

Pag. 61.

Lin. 12. Ανδρέας ἄμα.) vide *Vulcobium* de hac sententia.

lin. 16. φιλῶν τὺς ἵρυδριῶντας μᾶλλον.) φιλῶν μᾶλλον τὺς ἵρυδριῶντας. *Vulc.*

Pag. 62.

Lin. 7. Καὶ δῆ τὸ μὲν ξηλοῦν, τὸ δὲ δυσχεραίνον.) τὸ μὲν δυσχεραίνον, τὸ δὲ ξηλοῦν. *Vulc.* τὰ μὲν ξηλοῦν, τὰ δὲ δυσχεραίνον. *Turn.*

lin. 10. καὶ τὸ περὶ τὰς Τρῶας δὲ.) τὰς Τρῶας δὲ ποιησιν. *Vulc.*

lin. 17. ὅτι τὸν Λίαντα μετὰ τῶν ἔπλων φανέντα λαμπρόν.) ὅτι τὸν Λίαντα ποιῶντα τῶν ἔπλων φανέντα λαμπρόν. *Vulc.*

lin. ult. Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ἐπήλυθε.) αἰνὸς ὑπῆλυθε. *Vulc.*

Pag. 63.

Lin. 15. Οὐάθεν οἴος.) οἴος. *Vulc.*lin. 16. οἴοι.) οἴα. *Vulc.*

Pag. 64.

Lin. 1. Ἐμῶς δ' ἀ μίν.) ἡμεῖς δὲ ἀμεν. *Turn.* *Vulc.*
*Bongars.*lin. 4. ὁμοίως.) ὁμοίων. *Vulc.*lin. 15. ὑποκίπτειν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὅντος.) ὑποκίπτειν ὅντες
τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσιν. *Vulc.*

Pag. 65.

Lin. 7. ὄφελίμως ἔχονται, πρὸς ὅς.) ὄφελίμως ἔχονται
πρὸς ὅς. *Vulc.*lin. 9. ὑπομιμήσκωμεν αὐτοῖς ὅτι.) ὑπομιμήσκωμεν αὐτῷ
τοὺς ἴσως ὅτι. *Vulc.*lin. 11. τὰ κεινῶς.) τὰ καὶ νῦν. *Vulc.*lin. 16. ἀργῶς.) μὴ ἀργῶς. *Turn.*

Pag. 66.

Lin. 1. Εσσίται οὐ κεν νῆας.) οὐ γε νῆας. *Vulc.* οὐκεν νῆας
*Bongars.*lin. 6. καὶ τῷ.) *vulgo* τῷ.

Pag. 67.

Lin. 8. Μή σε γίρων.) γίρον. *Vulc.* quae lectio apud
Homerum retinetur.lin. 11. πρὶν ἡκισμένον.) πρὶν οὐσκμένον. *Turn.*lin. 12. ὑπὸ τῷ πατρός.) ἀπὸ τῷ πατρός. *Baf.*lin. 13. Μὴ ὁ μὲν ἀχρυμένη.) ἀχρυμένη. *edit.* Homer.
Genevens.

Pag. 68.

Lin. 1. Τὸν φίλοινον ἔχαν, γε πρὸς ἔρωτα τὸν ἵρωταδόν.)
τὸν φίλοινον εἶναι, καὶ πρὸς ἔρωτα τὸν ἵρωταδόν ἔχαν. *Vulc.*lin. 15. οἱ.) οἱ. *Ald. Baf.*

Pag. 69.

Lin. 8. Τὸ Ζεῦ, πάτερ.) τὸ δὲ, Ζεῦ πάτερ. *Vulc.*

lin. 10. καὶ τὸ Ζεῦ.) καὶ Ζεῦ. *Ald. Bas.*

lin. 16. καὶ παραβιαζόμενος.) καὶ παροιμιαζόμενος. *Vulc.*

Pag. 70.

lin. 13. Αμαδίαν ὥσταν ό αγνοιαν.) ἀμαδίαν ό αγνοιαν
ἥσταν. *Vulc.*

lin. 15. Διὸς ό τὸ Ποσειδῶνος.) τὸ non agnoscit
Vulc.

lin. 17. ὥδ' οι πάτρη.) vulgo ή μία πάτρα. Nostram
lectionem confirmat *Vulc.* et Homeri editt.

lin. 20. Άλλα Ζεὺς πρότερος.) πρότερον. *Vulc.*

ibid. καὶ πλέονα ἥδε.) ἥδη. *Ald. Bas.*

lin. ult. ἀτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπεισθαι.) ἀτε δὴ
καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς τὸ Διὸς ἐπεισθαι. *Vulc.*

Pag. 71.

lin. 6. Αντίλοχε πρόσδειν πεπνυμένε.) πεπνυμένος. *Vulc.*
lectionem vero nostram retinet Homerus.

penult. ἐπεμένατο δὲ Ανίην.) δὲ. *Ald. Bas.*

Pag. 72.

lin. 4. Δῖα.) δῖα. *Ald. Bas.*

lin. 5. οὐ μὲν ὅν τέτοις τῷ φρονήσει.) οὐ μὲν ὅν τέτοις καὶ
τῷ φρονήσει. *Vulc.*

lin. 6. οὐ δὲ ταῖς παρὰ τὰς μάχας κελεύσεισιν.) οὐ δὲ ταῖς
περὶ τὰς μάχας παιδεύσεισιν. *Turn.* *Vulc.* ixāsω deinde
Turn.

lin. 12. δὴ γάρ μίγα,) δὴ γάρ μάλα, quidam leg.

penult. Αισχύλος ἥ ό τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀτύφως, καὶ μὴ
διασοβεῖσθαι.) πρὸς δόξαν ἀτύφως ἔχειν καὶ μὴ διαφορεῖσθαι.
Turn. *Vulc.*

Pag. 73.

lin. 5. Βαθέαν ἄλωκα.) αὐλακα. *Bas.*

lin. 12. ἐπιγιγνόμενον ἐκ σπυδῆς.) ἐπιγιγνόμενον ἐκάστη,
vulgo. ixāsω. *Vulc.* Lectionem nostram *Grotio* debeo.

.....

Ex. 15. *Expositione* *Opuscula*. *Turn.*

Pag. 74.

Liz. 2. *de la Révolution*.) *forte* *disparates*. vide
Fahr.Ex. 3. *Sur l'Asie*. *Fab.*Ex. 12. *Antiquité*. *Monum.* *Turn.* *Leipzg.*. *Fran-*
cefurt.

Pag. 75.

Liz. 11. *Sur la vie de Jésus*.) *Gratianus* *editio* *men-*
dofe (*opinor*) *legit* *littera* *contra* *omnium* *Editiones*
*sciam.*Ex. 14. *Recette*.) *sciences*. *Turn.*Ex. 19. *Œuvres* *de* *l'empereur*.) *magistris*.
Turn. *Fab.* *Bonapart.*p. 20. *Exposition*.) *valgo* *Exposition*. *Nostra* *lectio*
Gratii *et*.Ex. 27. *Sur les idées politiques de l'empereur*.)
qui non agnoscunt *Ad.* *Baf.*

Pag. 76.

Liz. 8. *Exposition* *Turn.*.) *valgo* *Exposition* *littera*
nostram *vero* *lectioem* *habet* *cod.* *Baf.* *quem* *se-*
quentur *Grat.* *et* *Salmag.*Ex. 15. *Exposition* *Turn.*.) *mag.* *Ald.* *Baf.*liz. 21. *Sur les idées politiques*.) *Exposition*. *Vulc.*

Pag. 77.

Liz. 1. *Sur les idées politiques*.) *Exposition*. *Turn.*
*Vulc.*liz. 8. *Exposition* *Turn.*.) *Exposition*. *Vulc.*liz. 10. *Sur les idées politiques*.) *Exposition*. *Turn.* *Vulc.* *scien* *ipso* *me*. *Ald.* *Baf.* *scien* *ipso*
me. *Francofurt.* *Stephan.*liz. 11. *Exposition*.) *Exposition*. *Francofurt.* *Step-*
phan. &c.

lin. 15. οὐ γάρ ἐστι πᾶσι σ' ἐρύτευσι.) ἐγάρ δὲ πᾶσιν
ἐρύτευσι. Turn.

lin. 18. ὅταν τις ἀδη.) ὅτε ἀν τις ἀδη, vel ἀδη. Vulc.
lin. Ald. Bas.

Pag. 78.

lin. 1. Δέγοντος, ἐ λόγος.) λέγοντος ὁ λόγος. Vulc.

lin. 3. καθάπερ ιερώς.) Omnitno ita legendum, non
ut vulgo ιερώς. Nam sunt haec ἀντίοιχα, eques gubernator,
item fraenum gubernaculum. αὐτὸν sive mo-
net eques per fraenum, gubernator per gubernaculum.
Grotius.

lin. 4. ὑδὲν ἔτις φιλάνθρωπον οὐδὲ συγλείσις ἐχόντος τοῦ ἀρε-
τῆς ὄργανον.) ὑδὲν ἔτι φιλάνθρωπον ἐχόντος τοῦ ἀρετῆς ὑδὲ συ-
γλείσις ὄργανον. Vulc.

lin. 10. ἀμφιδίξιος ὡς ἀλανδῆς & ἰσάρροπος.) ἀμφιδίξιον
ἀλανδῆς καὶ ἰσάρροπον. Vulc.

lin. 12. ὅτας ἀδειάκα μετοικιζόμενος.) ὅτας δεῦρο κα-
κᾶ μετοικιζόμενος. Turn. Vulc. μετοικιζόμενος hoc ap-
positum est ad marginem Xylandr. cod. MS.

lin. 17. φόβος δὲ τοῖς ἄφροσι, ς ἀχαρίσοις, ς ανότοις, δτι
καὶ τὴν παντὸς αἰτίαν ἀγαθῶν δύναμιν καὶ ἀρχήν.) φόβος δὲ τοῖς
ἄφροσι καὶ ανότοις ς ἀχαρίσοις δτι τὴν παντὸς αἰτίαν ἀγαθῶν
καὶ δύναμιν ς ἀρχήν. Turn. δτι τὴν τὴν παντὸς αἰτίαν. Vulc.

Pag. 79.

lin. 6. ἐ μὴ γέτων κακὸς ἄπο.) κακῶς. Ald. Bas.

lin. 7. καὶ τερὶ κυνὸς αὐτότο.) ταῦτο. Turn. Vulc.

lin. 18. Πράγματι συνηργημένον.) προσηργημένον. Turn.

Pag. 80.

lin. 1. ποιημένος.) ποιημένοις. Turn.

lin. 2. ὀξυποτας.) ὀξυκεῖας. Francofurt.

lin. 8. ἐν τῷ παρθενῶν.) ἐν ταῖς παρθένοις. Ald. Bas.

lin. 10. Σὺδ' ὃ τὸ λαμπτὴν &c.) haec sine interrog.
legunt editt. Francofurt. et Steph.

lin. 16. Η κατεύνεις; Η ὄρτυγοκοπῆς; *quid sit cestumniobus ludere docet Suidas*: Ορτυγοκόπος παιδιά τις ἵν ὄρτυγας ιράσιν ἐν γύρῳ ὃς τύπλισιν ὡς τὸν κεφαλὴν, καὶ δὲ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταλαβάντα τὸν ὄρτυγα, λαμβάνει ἕξις ὃς ἀν δύνηται. δότε ἀποτυχόν, παρίχει θετέρῳ τοὺς ὄρτυγας τύπλιν. καὶ τύτο ἀνὰ μέρος ποιεῖσθαι. λίγην δὲ (sc. Plato) ἐν Λακεδαιμονίῳ Οὐκ ἀλλα προς Μινδίαν σε δὴ αἰτοβλέποντα τὸν ὄρτυγοκόπον, γε τούτος ἄλλοις. ἐν Φαιδρῷ. Ὁτι δὲ πρὸς τὰς τυχόντας δὲ σύγιόν ἐστι, πρὸς ὃς τοὺς ἀρίστους διόπερ δὲ βαθυμετίους, μικρὸν ὄρτυγοκοπῆς. μικρὸν (ita enim legendum, non μὴ δὲ) περὶ τὰ τοῦτα ἐπιστοῦθαι: *ex quibus patet sordidum fuisse hunc ludum. Alio modo ipsum descripsit Jul. Pollux Onomastic. lib. 9. cap. 7.* Καίτοι με νέλλεν ὅτι καὶ ὄρτυγα ἴνισάντες τῷ περιγραφῇ ἡμ κύκλῳ, δὲ μὲν ἕποντες τὸν ὄρτυγα τῷ δακτύλῳ, δὲ δὲ τὸν πληγὴν ἴνδις ἀνιχαντίζει ἔξω τῷ κύκλῳ, γε πτλάτο δὲ τὸ ὄρτυγος δισκότης. ἐν γάρ Ταξιάρχοις Εὔπολις, τῷ Φορμίωνος ἀπότομοι. Οὐκοῦν περιγράψοις ὅσον ἡς ἄριστον κύκλον;

αποκρίνεται

Τί ἐστιν; ἡς ἄμιλλαν ἀριστόσθρις;

Η κόφομει τὸν μάζαν ὕσπερ ὄρτυγα;

Cum interrogatione haec legi debent. Caeterum parlo post addit. Καὶ μίν τοι καὶ τὸ ὄρτυγοκοπῆν παιδιά, γε τὸ πρᾶγμα ὄρτυγοκοπία, γε οἱ παιζοντες ὄρτυγοκόποι καὶ συμφορέουν ἐκπλύντο, καὶ τὸ κόπλιν τοὺς ὄρτυγας, γε ἀνακλασθέλλονται, καὶ ἀνιπθίζειν, ἀνεγέρνειν, παροξύνειν.

lin. 16. Η καπηλεύνεις;) καὶ τὴ Δία καπηλεύνεις. *Vulc.* καπηλεύνεις. *Ald. Bas.*

penult. 'Ον γέ ὁ κάκιστος;) ὃν καὶ ὁ κάκιστος. *Vulc.*

Pag. 81.

lin. 1. Κλαμύδα, μὴ ιερατικόν.) μικρόν. *Vulc.*

lin. 14. τῦτο καὶ τοῖς δμοίσις, κολύοντα τοὺς μέγα φροντίτας.) τύτον γε τοῖς δμοίσις κολύοντα τὰς μεγαφροντίτας. *Vulc.*

Lin. 3. Τὰς φόγυς ἐπιφίροντες.) τὸν φόγον. *Vulc.*

lin. 8. Ιδομενεῦ τί πάρος λαβρεύεο; ὑδὲ τί σε χρὴ λαβρα-
γόρην ἴμεναι.) τί πάρος λαβρεύει, ὑδὲ τις &c. *Vulc.* λαβριέει.
Ald. Bas. Caeterum miror neminem adhuc observasse
haec carmina apud Homer. eo ordine non extare. Il.
ψ. 474. Ajax Oclides Idomeneum sic alloquitur,

Ιδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεις; αἰ δέ τ' ἀνευδεῖν &c.
deinde vers. 478.

Αλλ' αἰδὲ μύθοις λαβρεύεις. Υδὲ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἴμεναι.

lin. 15. ἡ τικῦσα ό φιλοφρονούμενη.) ό non agnoscit
Vulc.

lin. ult. φεκτὸν ήγέμενος τὸν μὴ αἰσχρόν.) φεκτὸν ήγέ-
μενος παρέλκει τὸ, μὴ αἰσχρόν. *Vulc. Bongars.*

Lin. 1. Αλλ' ἀπὸ τύχης.) ἀλλ' ὑπὸ τῆς τύχης. *Turn.*
Vulc.

lin. 5. τὸ αὐτὸς κατὰ βίον εὑροῦντας.) haec defunt in
codd. *Ald. Bas.* εὑρόντας. *Vulc.*

lin. 7. οὐς μεγαλοφροσύνην αὖ, τούς.) αὐτούς. *Vulc.*

lin. 9. μηδὲ ταράττεσθαι.) μὴ δὲ διττὰ ταράττεσθαι, vel
διαταράττεσθαι. *Vulc.*

lin. 17. ἵπιλαμβάνεται. *Vulc.*

Lin. 7. Επανορθώσιας διομένων ό δηξεις.) ἵπανορθώσιας
ο δηξεις διομένων. *Vulc.* ό δηξεις. *Turn.*

lin. 14. ἵκτριφεν χρὴ ό αῦξην.) ἵκτριφεν δη ό αῦξησιν.
Turn.

penult. τοῖς ἀπὸ σκηνῆς.) σκηνοῖς. *Vulc.*

Lin. 1. διδασκαλέω.) διδασκαλίω. *Ald. Bas.*

lin. 2. καὶ Πλάτωνος.) καὶ τὰ Πλάτωνος. *Vulc.*

lin. 4. ἄγη.) αγα- *Ald. Baf.*

lin. 6. Ὁδον ἐ περίργας ὑπαδεκτίον.) οὗτον ἐ περίργας ἀναστοιν, vel ἀναγνωστον. *Vulc.*

lin. 8. Τίκνος ἄρπαν ἐ τοι.) ἐ τοι τίκνος ἵκνος apud Homericum.

lin. 11. Ζαῦς γαρ τοι &c.) Vide quae supra ad hanc versionem applicavimus pag. 40. lin. 20.

lin. 14. διάσπουν ἵστερ.) ἵστερ. *Vulc.*

lin. ult. ταῦτον ἵσι τοῖς.) ταῦτον ἵσι τοῖς. *Turn. Vulc.*

Pag. 87.

Lin. 2. καὶ τὸ κακοῦ πάσχειν, τὸ πειθὸν κακοῦ, βλαβερόπον. ἐπιθετίον δὲ ἐ τῷ Λίσχάρ.) καὶ τὸ κακοῦ πάσχειν, τὸ κακοῦ ποιῶν βλαβερόπον, ἐπιθετίον δὲ ἐ τῷ τῷ Λίσχάν. *Vulc.*

lin. 13. Οὐκ ἦτι μίγας ὁ παραμένειν.) ὁ παραμένειν ἀντι μίγας. *Vulc.* deinde pro διωνεπτίρηος *Turn.* et *Bongars.* leg. διωνεπτίρηος ποτές.

lin. 16. ὡδὲ κόμπον, ὁ μᾶρον γίλων.) ὡδὲ δὲ μᾶρον γίλων. *Vulc.*

lin. 17. τοδ' ἦδη μόνος.) μόνος. *Bongars.*

lin. 18. τὸ διαφέρειν.) *Vulc.* addit τὸ λυτύντος.

Pag. 88.

Lin. 3. Φάσαμεν.) φάσα μι. *Turn. Vulc.*

ibid. ἐχει ἀρετάν, Πλύτος δὲ διελοῖσιν ἀνθράπων.) ἐχει ἀρετάς, Πλύτος δὲ διελοῖσιν ἀνθράποις. *Vulc.*

lin. 10. Τιμάτε τε πεπάνθαι &c.) Haec vulgo indistincta ita legebantur, Τιμάτε τὰ τίτανει, πλέτη δὲ ἀρετάν πεπάνθαι, δοκεῖτ' ἐν ισθλοῖς δὲ καθίσταις ἀναδεῖσι. Letitionem nostram debemus *Salmasio*. Caeterum *Anglicus* interpres emendavit sic,

Τιμάτε τ' ἀν τίτανει,

Πλέτη δὲ ἀρετάν πεπάνθαι δοκεῖτ' εἰ-

πεπάνθαις δὲ καθίσταις ἀν

Ολειοι.

lin. 11. ἀρετάν.) ἀρετήν. *Vulc.*lin. 12. καθήσισθ' ἄνολοι.) καθήσισθ' ἀν ολειοι. *Ald.*

Baf.

lin. 13. Αρα ὦν ἀπόδειξιν ἵχει ὦν.) ἀρα ὦν ἀπόδειξις ἵτι
ὦν. *Vulc.*lin. 19. περιτίθησι τοῖς.) περιτίθησιν αὐτοῖς. *Vulc.*penult. ἵτι ἢ προσανοίγει καὶ προσκλίνει.) ἵτι ἢ προσανά-
γει καὶ προσκνῖν vel προκνῖν. *Turn. Vulc. Bongars.*

Pag. 89.

Lin. 15. κεκραμίνοις.) κεκραμίνης. *Turn. Bongars.*penult. τὸν φύντα &c.) Hos versus citavit Tullius
sub finem Tusc. Quaest. lib. 1. in Ctesiphonte (inquit)
Euripides,

*Nam nos decebat coetus celebrantes domum
Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,
Humanae vitae varia reputantes mala,
At, qui labores morte finisset gravis,
Omnes amicos laude et laetitia exequi.*

Pag. 90.

Lin. 4. Δημητρὸς ἀκτῆς.) Phrasis haec ab Homer.
sumpta est, qui ll. v. 322. ait,

'Ος Συντός τ' ἐμὶ γέ ἔδοι Δημητέρος ἀκτήν'
ubi Scholiaſt. Δημητέρος ἀκτὴν exp. τὸν σῖτον. ἵπει κατασσόν
μενος, γέ ἀλύμενος, ἄρτος γίγνεται. Et Hesychius ἀκτὴν re-
nacut. exp. τροφὴν et paulo post addit, Ακτὴν γέ γέ τὸ τι-
λευταῖν τῷ ἀλφίτῳ κάταγμα καλέντι οὐδεν 'Ομηρος διά τὴν κα-
τάξιν, ὡς ὅταν λέγη Αλφίτῳ ἀκτὴν.

Pag. 91.

Lin. 1. Προδιαβληθάς.) vulgo προσδιαβληθάς. Lec-
tionem nostram Danieli Tileno debemus.lin. ult. προκίμηται.) παρακίμηται. *Vulc.*

F I N I S.



PLUTARCHI
CHAERONENSIS
LIBER
QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT
POEMATA.



PLUTARCHI
CHÆRONENSIS
LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT POEMATA.

VERUMNE sit quod à Philoxeno poëta scriptum est, Marce Sedate, carnium suaviores esse quae minus sunt carnes, et piscium qui minus sunt pisces, illi viderint quos Cato dicebat palato quam corde magis sapere. hoc certe nobis liquet, eos qui valde sunt juvenes illis de sapientia sermonibus magis delectari magis que se tractabiles ac morigeros præbere qui speciem sapientiae et curae exactioris minus præferunt; ideoque, commoveri eos et quasi afflari videas non modo cum Æsopicas fabellas et poëtica figmenta et Heraclidae Abarin et Lycona Aristonis evolvunt, sed et cum de anima traditiones fabulis permixtas legunt.

2. Quare danda est opera ut non tantum circa victum potumque temperate se

gerant, sed in audiendis quoque et legen-
dis libris assuefiant, eo quidem quod de-
lestat tanquam condimento modice uti, id
vero quod utile et salutare est imprimis se-
ctari. neque enim aut urbem custodiant
clausae portarum caeterae si una hosti pa-
teat, neque adolescentem salvum praefest
temperantia circa voluptates alias, si igna-
rus per aures ipse se prodat: sed quanto
ea pars ad vim ratione ac prudentia p-
raeditam proprius accedit, tanto majorem no-
xam perniciemque adfert neglectui habita.
cum ergo fieri vix possit, ac forte ne expe-
diat quidem, a poëmatis arceri qui id sunt
aetatis cuius nunc est aut Soclarus noster
aut Cleander tuus, custodiendi nobis sunt,
ut qui inter legendum non minus, quam
inter eundum ductoris egeant.

3. Hanc ob causam quae nuper mihi
de poëmatis dicere contigit, ea perscripta
ad te mittere constitui. haec igitur perlege,
et si tibi videantur nihilo esse deteriora a-
muletis quibus se contra ebrietatem non-
nulli potaturi praemuniunt, da Cleandro:
ejusque ingenium, quo longius à languore

abest, vegetiusque est ac perspicacius, eo etiam ad has res sequacius atque ductilius, in tempore occupa.

Pulypodis capiti quid inest nocuumque bonumque. Nam gustu suavis valde est, at somnum reddit inquietum, ut aiunt, visa c̄iens turbida et à recta ratione aliena. Sic et poëtarum scriptis, multum inest quod delectet, et animos juvenum nutriat, sed neque minus quod eos turbet et transversos agat, nisi recitus ductus adsit inter audiendum. non enim de terra Ægypto tantum, sed et de arte poëtarum licet dicere,

Multas quae noceant herbas multasque salubres ab ea dari his qui in ipsa versantur.

Intus amorque jocusque et suadae flexanimaæ vis,
Quæ mentem quamvis sapientem surpere possit.

Nam certe stupidus plane et mentis inopes illecebrae istae non tangunt: ita ut non male Simonides querenti ex se, cur solos Thessalos non deciperet, responderit; Inductiores enim sunt quam ut à me decipi- antur: sed et Gorgias tragediam dixit esse fallaciam, qua qui deciperet justior esset non decipiente, et qui deciperetur, eo qui

non deciperetur sapientior. quid ergo? num juvenum aures, ita ut Ithacensium, cera dura oblinemus, auctoresque eis erimus ut ascensa Epicuri navicula citato quantum possunt remigio artem poëtarum fugiant; an potius judicium ipsorum recta ratione involutum atque devinctum ita gubernabimus atque custodiemus ut ne rerum delectantium dulcedine abripiatur in nocitura?

Namque nec ille valens, genitore Dryante, Ly-
curgus

sanam satis mentem habuit, cum aliis per temulentiam lascivientibus ipse interea vi-
tes obiens excidit, cum potius fuisset fon-
tes admoveare proprius et deum furentem,
ut ait Plato, alio modestiore numine casti-
gatum admonere officii. namque ea mix-
tura aufert vino quod nocet, ita ut quod
utile est non una auferat. sic ergo et nos
partem poëticam, ne excidamus de disci-
plinis planeque perdamus, sed ubi volup-
tate immoderata exsultans pro lubidine la-
scivit atque insanit, ibi quod ejus est fabulo-
sum et theatralc preniamus atque coërcea-

mus: at ubi ad doctam quandam gratiam accedit, neque inanis aut infructuosa est verborum illa suavis illecebra, ibi sapientiam accitam illi admisceamus.

4. Sicut enim mandragora vitibus ad-
sita, et vim suam in vinum transmittens po-
tantibus molliorem somnolentiam facit; sic
et ars poëtarum argumentum à sapientia
sumtum fabulis temperans, efficit ut juve-
nes et facilius id et libentius discant. quare
sapientiae studiosi non fugere debent poë-
mata, sed in ipsis poëmatis studere sapien-
tiae, atque ita se assuefacere ut in eo quod
dulce est id quod utile est et quaerant et
diligant: sin utile non inveniant, ipsum illud
dulce non sine indignatione aspernentur.
nam haec sunt veri profectus initia:

In opere quovis si bonum est primordium,
Credibile finem se quoque habitorum bene:
ut Sophocles docet.

5. Primum igitur ad poëmata admitta-
mus juvenem edoctum nihil aequa in prom-
tu habere atque illud:
confingunt plurima vates.

Vere enim plurima fingunt partim de in-

dustria, partim inviti. de industria scilicet, quia veritatem sciunt mendacio esse austriorem, ac proinde minus aptam delectationi audientium quam sectantur plerique. nam veritas reipsa constans etiam si triste quid propositum habeat, nihil tamen de suo statu decedit. at mendacium humana ratione fabricatum facile se accommodat, ac de quamvis tristi in jucundum vertitur. neque enim aut pedum mensura, aut figura, aut dicendi sublimitas, aut translationis bene arrepta occasio, aut in compositione omnium partium concentus eam habet venustatem ac gratiam, quam perita fabulae structura.

6. Utque in picturis color plus nos movet quam sola lineamenta, eo quod ad hominis similitudinem proprius accedat magisque fallat: sic in carminibus mendacium veri similitudine temperatum magis animos ferit, magisque placet, quam sine fabula ac figmento bene elaborata ac dimensa dictio. quare Socrates cum somnii admonitu scribere versus coepisset, neque ipse suopte ingenio satis aptus esset mendaci-

orum faber, ut qui per vitam omnem pro veritate certasset, Æsopi fabulas quasdam versibus donavit, quasi poësis esse non posset cui nihil adesset mendacii. nam sacrificia quidem sine tibia et choro quaedam novimus: at non etiam sine fabulis et mendacio poësin. nam Empedoclis et Parmenidae carmina, et Nicandri theriaca et Theognidis sententiae, nihil aliud sunt quam orationes quae à poësi mensuram duntaxat et verborum majestatem pro vehiculo utendam accipiunt, ut pedestris sermonis humilitatem evitent.

7. Quoties igitur in carminibus à viro eximiae auctoritatis aliquid absurdum et à ratione abhorrens dicitur, aut de Diis, aut de semideis, aut de ipsa virtute, qui id pro vero accipit ab ripitur falsa opinione deceptus. at qui animo memore ac vigili semper retinet poëticae artis in fingendo præstigias, ita ut ei quoties opus est ausit dicere,

O Sphinge magis implicita, versuta artifex,
Quid cum ludere tibi visum est, supercilium attrahis? quid cum hoc agis ut fallas,

docentis personam induis? is vero nihil grave patietur, nihil crederet quod credi non oporteat: sed illum reprehendet qui Nепtunum exhorrescit, metuens ne is terra disrupta inferos detegat, aut qui irascitur Apollini propter Achivorum principem vivum, et haec dicit:

At qui ista cecidit, qui meas inter dapes
Ipse ista dixit, ipse, pro superi! meum
Natum peremis.

Parcet etiam lachrymas impendere mortuo
Agamemnoni aut Achilli apud inferos, cum
vitae desiderio invalidas manus tendunt.
quod siquando etiam abripiatur affectibus,
et vincatur veneno, non omittet sibi dicere,

Quamprimum lucem repele, atque haec omnia visa
Mente tene, uxoriq[ue] dehinc memorare memento.

Nam et hoc cleganter Homerus suo quo
inferos descripsérat carmini subtexuit, ut
fabellae dignae quae mulierculis narrare-
tur.

8. Hujusmodi igitur illa sunt quae volentes Poëtae fingunt: plura vero quae,
quia ipsi ita rem esse persuasi sunt, nobis
quoque per mendacium allinunt. exem-

DE AUDIENDIS POETIS. 135
pli causa; cum de Jove dixisset Homerus:

Imponitque duas sortes, quarum Hectoris illa,
Haec erat Aeacidae, mortem huic illive ferentes.
Has librat: Hectorei devergunt pondera fati.
Ergo abit ad Manes, atque illum linquit Apollo.

tota tragoedia hanc fabulam ornavit Aeschylus, cui nomen fecit Animarum libramen, Jovisque lancibus adstantes fecit hinc Thetidem, inde Auroram orantes pro pugnantibus filiis. hoc vero nihil esse nisi fabulam confitam aut ad voluptatem, aut ad admirationem auditoris, nemini est obscurum. Illud vero,

Jupiter humano generi qui suscitat arma:
Et illud,

culpam hominibus assignat Deus,
Eruere quoties funditus statuit domum:
ex ipsorum qui dixerunt opinione dicta
sunt, nam suam de Deis falsam persuasionem
atque ignorantiam hoc modo in nos
studuerunt traducere.

9. Rursum in describendis inferis prodigiosa commenta quae vocibus horrendis imagines nobis ingenerant fluminum ardentium, vastarum solitudinum, et suppli-

ciorum atrocium, haud multos admodum fallant: quia magna illis ficti falsique copia, tanquam medicamenti cibis adhaeret: neque vero aut Homerus aut Pindarus aut Sophocles quod ita rem esse crederent haec scripserunt:

Heic immensas ruunt tenebras
Pallida nigrae flumina noctis.

Et:

Oceani fluctus adeunt et candida saxa.

Item:

Ubi reciprocus gurges, et portae Inferum.

At si qui voces edunt quibus aut mortem ut rem miserabilem, aut insepultum jacere ut malum aut deplorant aut aversantur, ut:

Ah ne me lacrymarum inopem tumulique relinquas.

Item:

Ast anima evolitans membris petit infera regna,
Fata gemens quod sic robur juvenile relinquat.

Et hoc:

Ah ne me acerbam perime: conspicere hunc diem
Dulce est: videre ne adige quae tellus tegit.

haec jam vero sunt affectorum et falsae opinioni consentientium verba, quo magis nos tangunt atque perturbant plenos ejus

animi motus atque infirmitatis qua dicuntur.

10. Ad haec igitur * parati rursum sumus nobis ipsis occinere, poëticae arti haud magnam esse curam veri: quod autem verum est in rebus illis, id iis ipsis patentibus qui naturae cognoscendae omnem insuferunt operam, huic uni studio vacantes, quaerri difficulter, inveniri difficilius. itaque in promptu sint ista Empedoclis carmina:

audiri nequeunt, nequeuntque videri
illa, negant et mente capi.

Xenophanis quoque hoc:

At nemo est nec erit qui divina omnia novit,
Et quae de rerum natura dicere conor.

Et Socratis verba apud Platonem harum rerum cognitionem ejurantis. minus enim fidem habebunt poëtis tanquam gnaris harum rerum, ubi ipsos etiam philosophos viderint haesitantes.

11. Hoc quoque amplius sistemus assensum, si ei quem ad poëmata ducimus,

* vertend. paremus juvenem, ab initio statim, at hoc in promptu habeat quod occinat.

primum ipsam artem poëticam describamus, ut quae sit imitatrix et picturae respondens: neque vero illud tantum vulgatum audiat, picturam esse * loquens poëma, poëma vero tacitam picturam; sed hoc insuper à nobis discat, lacertam pictam ubi conspicimus, aut simiam etiam, aut Theristae vultum, delectari nos atque admirari, non quod pulchra illa sint, sed quod rebus similia. re ipsa enim quod turpe est pulchrum esse nequit: at imitatio sive in re pulchra sive in turpi similitudinem rei exprimat, jure laudatur. imo si quis turpis corporis pulchrum simulachrum exhibuerit, is quod docebat quodque par erat fieri non fecit. sic et actus indecoros pingunt nonnulli, ut Timomachus Medeae parricidium in liberos, Theon Orestis in matrem, Parrhasius fictum Ulyssis furorem, et Chaerephanes virorum mulierumque foedos congregatus. in his vero praecipue assuefaciendus juvenis ut discat non actum laudari, cuius imago proponitur: sed artem si quod propositum est recte expressit.

* vertendum *loquentem-tacitum*

12. Quando igitur et poëtica ars saepe facta inhonesta, et affectus moresque illaudabiles refert sui generis imitatione, quod heic admiramur et recte factum dicimus, non ita debet accipere juvenis quasi verum sit, aut probare quasi honestum, sed laudare ut personae conveniens atque proprium. sic enim et clamorem suis aut strepitum trochleae, et venti stridorem et maris murmur, ipsa cum audimus aegre id nobis est: at si quis commode imitetur (ut suem Parmeno, trochleas Theodorus) id nos delectat. et homo quidem aegrotus aut ulcerosus, ut ingratum spectaculum fugitur; at Aristophontis Philocteten, et Silanionis Jocasten ad similitudinem tabescentium et moribundorum effictos juvat conspicere.

13. Sic ergo juvenis legens quae aut ridiculus Thersites, aut corruptor Sisyphus, aut Batrachus leno dicere aut facere à poëtis finguntur, discat artem ac facultatem feliciter ista imitandi praedicare: ipsos autem mores et actiones quas ars imitatur aversari ac vituperare.

14. Non enim idem est, pulchra, et pul-

chre imitari. nam pulchre fit quod fit convenienter et ut decet: at turpibus turpia conveniunt. nam et Demonici claudi crepidae, quas ille cum perdidisset optabat furis pedibus congruere, pravae quidem erant, sed ipsi conveniebant. similiter illud:

Nam si fides violanda, regni gratia

Violanda:

Et illud:

Justi capesse nomen, at facta occupa

Quidvis agentis: parta sic tibi res erit.

Hoc quoque:

Talentum dos est: ni capio, num vivere

Potero, talento spreto? poteron' perditio

Dormire? nonne et in orco supplicium dabo

Ut qui egerim impie in talentum argenteum?

falsa sunt, prava sunt, sed Eteocli et Ixioni et seni foeneratori apprime convenientia.

15. Si igitur commonefaciamus pueros, non à laudantibus aut probantibus haec scribi, sed prava et improba pravis improbisque moribus atque personis attribui, non decipiet eos poëtarum reverentia: sed contra ex persona quae loqui introducitur orta

suspicio et rem et facta suspecta reddet, ut, potest prava à pravo ingenio proficiscentia. quale et illud est de concubitu Paridis cum è praelio fugisset. nam cum neminem poëta fixerit cum uxore de die concubentem nisi unum illum libidinosum atque adulterum, satis hoc ipso ostendit talem intemperantiam à se in vitii et probri parte ponit.

16. Atque illud quoque in hoc genere considerandum est, an non et ipse poëta significaciones dederit alias adversus ea quae narrat ut sibi non placentia, sicut Meander fecit in Thaidos prologo :

Nunc illam talem cane, quod te veneror, Dea,
Ferocem, sed pulchellam et illecebriloquam,
Injusticam, etusforem, poscintutiniam,
Et neminamantem, semper simulantem tamen.

Optime autem hac cautione Homerus utitur. nam et turpia prius suspecta reddit et honesta commendat. commendat quidem in hunc modum :

Ac tu si duci sermone salubria fatur :

Item :

Stans iuxta verbis hunc increpat ille severis.

T

Ubi vero praemunit lectorem parum abesi
quin diserte testetur atque denuntiet, ne-
quis dictis uti velit aut attendere, ut quae
ab honestate ac recta ratione discedant. sic
Agamemnonem introducturus cum sacer-
dote inclementius agentem, praefatur,

Haec tibi non placuit sententia, major Atride,
Sed male dimittis Chrysen.

Id est superbe, proterve et praeter offici-
um. similiter Achilli orationem hanc fero-
cem attribuens,

Plene mero, cui cor cervi est oculique canini,
judicium simile subjecit:

Aeacides iterum saevis Agamemnona verbis
Sic affatur, adhuc immitti concitus ira.

Credibile enim est non esse quale oportet
quod ab iracundo et inclementer dicitur.
neque aliter de actionibus,

Tum facinus nimiae feritatis in Hectora dium
Incepit: Patrocli quem pronum ad strata tetendit
Sed et superindictis prudenter utitur, suam
quasi sententiam de aliorum factis aut ser-
monibus pronuntians: ut cum de Marti:
adulterio sic loquentes facit Deos,

Non prosunt malefacta: citum quit prendere tardus

De Hectoris vero elata atque superba oratione:

Sic optans loquitur: succenset maxima Juno.

De Pandari vero jaculatione:

Sic ait, amentisque movet praecordia Pallas.

Haec igitur aperte prolata judicia atque opinionem nemo attentus non viderit.

17. Alia vero ex rebus ipsis praebent disciplinae, sicut Euripidem ferunt dixisse cum aliqui Ixiona ipsis ut sceleratum atque impium calumniarentur: atqui non dimisi eum de scena nisi rotae impactum.

18. At hoc docendi genus apud Homerum silentio premitur. habet et hoc tamen usum suum, et quidem utilem, si quis fabulas etiam quae maxime accusentur proprius consideret. sunt sane qui has abstractis interpretationibus, quas allegorias vocant, vi facta detorquent, ut cum per Venerem Marti adulterantem et à Sole indicatum significari volunt, Martis sidus cum Veneris sidere coniunctum efficere genturam hominum adulteriis deditorum: quod si Sol superveniat eis sideribus atque ea quae si deprehendat, non solere culpam ita nato-

rum delitescere. Junonis quoque ad Jovem
accessurae ornatum et circa cestum praef-
tigias nihil esse aliud quam aëris ad ignem
accidentis purgationem, quasi vero non ip-
se Poëta solvisset hos nodos. nam in illa de
Venere fabula docet attentos omnes, à ma-
lis obscoenisque carminibus et oratione ar-
gumentum sibi foedum sumente mores red-
di intemperantes, vitam mollem et homi-
nes tales qui delicias ament luxumque et
mulierum commercia,

Mutatosque habitus lectosque undasque calentes.
Unde et Ulyssem facit ita praecipientem
fidicini,

Linque sed haec, et equi nobis ediffere molem :
egregie submonens cantoribus ac poëtis ab
his qui prudentes modestique sunt argumen-
ta esse petenda.

19. In altera vero de Junone fabula
praeclare docuit, quae beneficiis et praefi-
giis et fraudibus paratur mulierum ad viros
gratiam non modo instabilem esse et quae
cito fastidium sui pariat, sed in odium quo-
que et iram verti ubi defloruerit voluptas.

nam haec sunt quae illi Jupiter comminando loquitur:

Ut video numquid profit tibi pars voluptas
Insidiis, Divisque venus quæsum relatis.

Narratio enim atque imitatio rerum inhenestarum, si addat probrum et noxam convenientem peccantibus, non jam obest sed prodest auditori.

20. Philosophi enim exemplis utuntur ut ex rebus veris alios instituant atque erudiant: at poëtae idem faciunt fingentes quas narrent fabulas. Melanthias, joco an serio haud dixerim, aiebat servari Atheniensium civitatem discordis oratorum: fieri enim ut non omnes in eundem incubent parietem, sed eis quae noctura sunt renedium esse ex contranisu atque aemulatu aliorum rem publicam administrantium. poëtarum certe dicta inter se contraria cum alia aliis fidem destruant, non sinunt magnum illis ad noxam inferendam momentum esse. quoties igitur ita juxta se sunt posita ut manifesta sit pugna, oportet nos parti meliori accedere, ut in hisce:

A. O nate, fallunt saepe nos homines Dei.

B. Quod facile loqueris, in Deos convitium.

Rursum :

- A. Non haec, sed auri trahere vis te debuit.
- B. Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.

Item :

- A. Nam quid Deos te colere moriturum attinet?
- B. At satius hoc est. nullus est pietas labor.

Haec enim omnia facile solvuntur, si ut diximus juvenum judicia ad id quod optimum est dirigamus. at si qua dicuntur praeter rationem neque solvuntur, statim haec interimenda sunt per alia quae eidem alibi dixerunt; ita ut non poëtae succenseamus eo nomine, sed ipsis illis sententiis quas illi ex personarum moribus aut per jocum proferunt. exempli gratia cum narrat Homerus Deos alios ab aliis dejectos, aut ab hominibus vulneratos, aut inter se discordes atque irascentes:

Nosti alia his dictis multo meliora profari :

Certe nosti atque etiam meliora profaris alibi :

-- Divi quibus est facile aevum.

Et :

Semper ubi gaudent superi sine fine beati.

Item :

Hoc superi dederant miseris mortalibus aevum
Cum gemitu ut vivant, vacui moectoribus ipsi.

Hae enim verae sunt atque fanae de Diliis
sententiae: at superiora illa ad percellen-
dos homines conficta sunt. rursum dicente
Euripide;

Praestigiarum mille nos fallunt modis
Superi, ut quibus mens visque sit praestantior:
nihil nocebit illud subjicere,
Si turpe patrant quid Dei, non sunt Dei,
quod ab eodem rectius est dictum. et ubi
Pindarus acerbe nimium ac saeve dixit,
Quidvis agendo scilicet hostica
Delenda vis est,

subjice, At idem tu dicis:

Quod dulce praeter jus fuit huic adest
Amara finis.

Et cum dicit Sophocles:

Lucrum omne dulce licet emas mendacio,
adde, Atqui ex te ipso audivimus,
Perferre frugem falsa negat oratio.

Tum vero illis quae de divitiis sunt dicta:
Per invia atque pervia ex aequo invenit

Qua penetret surum: pauper ut sit maxime
 Felix, potiri vota quit nunquam sua.
 At ore fuedos, nomine aspernabiles;
 Pulchros, desertos, inclytos nomenas facit.

**Opponi poterunt Sophoclea multa: haec
 inter caetera,**
 Honore saepe et pauper ornari solet.

Et hoc:

Nihil hoc iacops deterior est, bene qui sapit.

Item:

Multis honestis quod decus aut nitor,
 Si prava mentis confilia educant
 Vitae creatioes beatae
 Divitias?

**At Menander excitavit nimium studium
 voluptatis atque inflammavit illis amatoriis
 et igneis versibus:**

Quaecunque vivunt atque commune hoc jubar
 Aspiciunt, parent haec voluptati omnia.

**Sed rursum evertit hoc nosque ad honestum retraxit, et intemperantiae ferocitatem
 repressit cum dixit:**

Turpe indecora vita, sit dulcis licet.

**Haec enim illis sunt contraria, simul autem
 et meliora atque utiliora. alterum igitur**

praestabit haec contrariorum inter se comparatio ac consideratio: aut ad meliora nos traducet, aut et pejoribus fidem detrahet.

21. Quod si ipsi qui non credenda dixerunt eorundem solutionem non dederint, nihil nocebit oppositas aliorum auctorum non minus illustrium sententias velut in libra contrapendere et ad id quod rectius est vergere. ut si quos forte moverint Alexidis illa:

Sapientis opus est operam deliciis dare:

Tres quarum in numero sunt pollentes maxime,

Vitae consummant quae beatitudinem,

Potare et edere et veneris fructus carpere:

Accessionis alia habenda sunt vicem.

monendi erunt longe aliud dixisse Socratem, pravos homines vivere ut edant ac bibant, probos autem esse et bibere ut vivant. sic adversus eum qui scripserat:

Contra malos malitia telum neutquam est inutile: atque ita nos quodammodo similes fieri malis hominibus erat hortatus; non male objicias illud Diogenis, qui interrogatus quomodo ultiō ab inimico sumi posset, si tu, inquit, vir probus sis. eodem Diogene

et contra Sophoclem uti debemus. multos enim homines desperatione implevit cum de mysteriis ipse dixisset:

Felices nimis,
Initia quotquot ista cum conspexerint
Eunt ad oreum: namque eos solos manet
Ibi vita; reliquos, miseras praeter, nihil.

Diogenes autem cum tale quid audiisset: quid? ait, meliore igitur loco post mortem erit Pataecio fur Epaminonda, quod ille fuerit iniciatus? Timotheo autem in theatro Dianam invocanti:

Exsensa, amens, limphata, furens:
Cinesias statim contra clamavit: talis tibi filia contingat. festivum et illud Bionis ad Theognidem qui dixerat:

Nam cui paupertas est addita, nil facere audet,
Nil fari: linguam ferrea vincla premunt.

Quomodo tu igitur pauper cum sis, haec nobis garris atque nugaris?

22. Sed neque negligendae sunt occasiones eorum quae juxta adjacent aut non multum sejuncta dicuntur, siquid forte ad emendationem dictorum valeant: sed sicut medici pedes et alas cantharidis quae ipsa

letifera est, valere aiunt ad arcendam vim noxiā: sic et in poēmatis sive nomen sive verbum aliquod adest quo illa in partem sequiorem retundatur tractio, arripiendum atque annotandum est, ut in istis quidam fecere:

Namque honor hic funētis misero mortalibus aevo,
Tonderi caput et lachrymas effundere salsas.

Et:

Hoc superi dederant miseris mortalibus aevum
Cum gemitu ut vivant.

Non enim nude dixit omnibus hominibus vitam lamentabilem à Diis assignatam, sed imprudentibus atque insipientibus, quos, quia ob sua vitia miserabiles sunt, ideo saepe miseros et infelices vocat.

23. Est et alius modus ea quae in poēmatis suspecta sunt in melius trahendi ex usu nominum apud poētam quemque. et hoc est in quo magis exerceri juvenem convenit quam circa glossemata quae dicuntur. nam elegans quidem illud nec insuave est discere, ἡγεδανῆς voce eum significari qui malo fato moriatur, quia mortem Macedones δάροι vocent: καμμονίνη vero Μέoles vic-

toriam appellant eam quae ex perstanto
et perseverando nascitur. Dryopes Deos
nōn.

24. Hoc vero etiam utile ac necessari-
um, si modo ex poëmatis proficere non per-
ea laedi volumus, scire quomodo Deorum
nominibus poëtae utantur: item quid bo-
num quid malum vocent, quid intelligent
cum animam cumque Parcam appellant:
et sint ne haec ex eorum numero quāc u-
num habeant significatum, an quae plūres,
qualia sunt multa. nam ~~ex~~ interdum vo-
cant domum ut in verbis Graecis illis quae-
sic licet transferre:

In sublime domus:

interdum vero rem cuiusque ac facultates,
ut in illo loco qui Latine significat:

At mihi res editur:

Sic vita modo id est quod plerumque ea
vox denotat, ut cum dicitur,

iratus at illi

Neptunus vitae vetuit durare vigorem:
modo pecunia, ut in illo versu qui Latine
significat,

alios pascit quae parta mihi res.

Αλιέων quoque interdum est angi atque cruciari, ut in illo versu,

Sic ait: illa animo fugit anxia, seque remordet.
interdum vero exultare et gaudere, ut in illo:

Mendicumne Iram tanta est viciſſe voluptas?
Et verbo θεάζειν modo utuntur pro moveri,
ut Euripides illo loco;

Pistrix profundo ſe ex Atlanteo ciens.
modo pro ſedere, ut Sophocles cum dicit:

Haec quae infidelis dicite age quae ſint loca
Vos quibus obumbrant ſupplices rami caput.

25. Etiam illud venustate non caret,
uſum nominum aptare ſubiectis rebus, cum,
ut Grammatici docent, alibi vim habeant
aliam: quale eſt,

Lauda euidem navim parvam, magnaſe infere
merces.

Heic illud *lauda* pro *recusa* poſitum eſt, ſicut in ſermone communi valere jubemus
id cuius non opus eſt nobis quodque non libet accipere: unde et Proſerpinam *irām*
dictam ſunt qui putent quod omnes eam aſpernentur. hoc igitur diſcriben atque hanc
diſtinctionem vocum etiam in majoris mo-

menti rebus observantes ac de Deis sumentes exordium, doceamus juvenes morem esse poëtarum uti Deorum nominibus, nunc quidem ad ipsorum respicientes naturam, nunc vero minus proprie notantes vim ac munera quorum Dii illi auctores sunt. nam cum inter precandum dicit Archilochus:

O Pater Vulcane me audi, te genu flexo precor,
Adjuva me et munerare munerari quae soles.

aperte satis ostendit ipsum Deum à se significari. at vero ubi sororis maritum in mari mortuum et sepulturae justae non factum compotem lugens tolerabiliorem ait dolorem futurum fuisse,

Florida si saltem membra caputque viri
Vestibus in puris ambisset Mulciberi vis:
ignem non Deum ita appellavit. rursum
Euripides cum in juramento posuit:

Non per Jovem inter astra, Martemque horridum,
ipsos Deos voluit significatos. at cum Sophocles dicit:

Mars, δ mulieres, caecus hirsutae suis
Velut ore frendens cuncta commiscerat mala:
bellum par est intelligi: sicut ferrum Homero dicente,

Quorum ater sanguis Marte est effusus acuto
Flumen apud liquidum Xanthi.

26. Hunc vero ad modum cum plurima dicantur, meminisse oportet Jovis quoque sive Diespitrīs nomine Deum interdum, alias vero fortunam, fatum vero nonnunquam indicari. nam cum dicunt:

Jupiter ex Ida qui consulis:

Item:

Quis sapere plus te speret, & Rex Jupiter?
ipsum Deum significant: ubi vero de eventuum quorumlibet causis agentes Jovem nominant ac dicunt:

Multasque illustres animas dejecit ad orcum,
Jovis est impleta voluntas.

fatum significant. neque enim Deum ipsum poëta existimat mala hominibus struere, sed ipsam rerum necessitatem pulchre ostendit: nimirum et urbibus et castris et ducibus, si prudentia utantur, fatale esse ut et bene rem gerant et hostibus sint superiores: si affectibus et vitiis impliciti, ut Graeci illi, inter se discordes sint ac seditionibus agitentur, sequi ut turpiter se dent, confundantur omnia, res denique male vertant:

Fatale namque hoc genere in humano, mala
Consilia fructus ut simul pariant malos.

Hesiodus vero ubi à **Prometheo** admoneri
Epimethea facit :

ne munere quoquam

Ab Jove ditarí cupiat, sed dona recusat :

de fortunae potentia nomen Jovis usurpa-
vit. bona enim fortuita Jovis munera ap-
pellavit, divitias, nuptias, imperia, externa
denique omnia, quorum inutilis est posses-
sio his qui uti rete nesciunt : quare Epime-
theo utpote vitioso atque imprudenti ca-
venda et metuenda existimat fortunae pro-
pera ut quae laesura ipsum ac corruptura
sint. rursum cum dicit :

Ne eui pauperiem mortalia corda domantem

Objectes, quando dono datur illa Deorum :

A diis dari dixit quod fortuitum est, quasi
aequum non sit insultare his qui per fortu-
nam inopes sunt, sed ea demum turpis sit
atque vituperabilis inopia, quae ex otio et
socrisia molitieque et profusione nascitur.
nam cum illis temporibus Fortunae vox
nondum exstaret, ac facile tamen agnosce-
rent causas ejus quae sine ordine ac fine

certo fertur vim magnam humanae rationi inevitabilem, hanc ipsam Deorum non minibus sunt elocuti: sicut nos quoque et res et mores, verba quinetiam et homines divinos dicimus.

27. Hoc modo corrígenda sunt plerique eorum de Jovē quae dicuntur, quorum haec sunt:

Stant urnae geminæ Jovis ipso in limine, quarum
Haec plena est miseris, felicibus altera fatis.

Et:

Haec illis jurata, sed haec rata noluit esse
Jupiter, ambobus monstrans se dira parare.

Item:

Ex illo causæ Phrygibus Danaisque malorum
Fluxere, imperio magno Jovis omnipotentis.

Dicta enim haec partim de Fato, partim de Fortuna, quorum effectus non sunt nostræ potestatis, neque eorum causæ à nobis possunt deprehendi. ubi vero de eo quod rectum bonumque et rationi consentaneum est agitur, ibi proprie Deum nominari convenimus: ut in istis,

Ille alios obiens uni pugnare cavebat
Ajaci Telamoniadæ, nam Jupiter illi

Succeserit qui se meliorem Marte lacescit.

Item:

Namque id genus res, Jupiter, mortalium
Corat: minora caeteris linquit Diis.

28. Sic et alia nomina diligenter obser-
vanda sunt quae ad res diversas à poetis
transferti solent, quale est et virtutis. nam
quia virtus non tantum sapientes, iustos-
que et probos exhibet in dictis factisque,
sed plerumque et famam et potentiam con-
ciliat se praeditis, ideo videoas et famam et
potentiam virtutis interdum nomine appell-
ari; quomodo olivam et nucem eodem so-
no fructum quo arborem nuncupamus. Ju-
venis ergo noster ubi reperiet:

Sudorem ante aditum virtutis D^t posuerunt.

Et:

Tunc inimicum agmen virtus perrupit Aehivam.

Item:

Si moriendum est, ita dolce mori
Vitam ut virtus sorbeat in se:

statim intelligat agi de illa optima ac divi-
nissima in nobis propensione, quam et rati-
onis rectitudinem, et naturae ratione uten-

tis fastigium, et animae secum consensum
solemus appellare.

29. Iterum ubi legent:

Nunc virtutem homini minuit, nunc Jupiter auget.

Et hoc:

divitias sequitur virtusque decusque.
ne desideat defixus in divitum admiratio-
nem, venerationemque, quasi qui pecuni-
ae pretio virtutem parare possint, ac ne hoc
quidem existimet in fortuna esse positum
ut prudentiam quis augeat aut minuat. nam
et mali voce modo id quod proprie vox in-
dicat significant, pravam scilicet animi con-
stitutionem, ut Hesiodus in versu qui La-
tine hoc significat:

Namque malum amplecti facile est nullique laboris.
alias vero vexationem aut miseriam, ut Ho-
merus:

Nam cito mortales inter mala multa senescunt.
Neque vero leviter quis fallatur si existi-
met beatitudinem sic à poëtis dici quomo-
do a Philosophis, id est, consummatam re-
rum bonarum possessionem, aut perfectio-
nem vitae secundum naturam fluentis, et
non interdum abuti eos vocabulo, ita ut dī-

vitem beatum vocent, et potentiam aut famam beatitudinem. nam Homerus proprius admodum locutus dixit:

At me non multum juvat his incumbere partis.

Et Menander:

Divitias habeo ingentes, atque ideo vocor
Opulentus multis, at beatus nemini.

At Euripides hoc videtur agere ut judicium nobis confundat ac turbet cum dicit:

Ne mihi beata vita sit luctum ferens.

Et:

Quid, nate, regnum quae beata injuria est
Laudas?

nisi quis tralationem et abusionem nominum in interpretando sequatur. ac de his quidem haec satis.

30. Illud vero non dicendum semel, sed saepe juvenibus inculcandum est, poetica artem ut cui imitari sit propositum, ornatu quidem et splendore uti in actionibus ac moribus eloquendis, caeterum non soleat discedere ab eo quod veri habeat speciem, quia ipsa imitatio in eo quod credibile est positas habet illecebras. atque ideo quae non plane verum negligit imita-

tio actionibus signa tum virtutis tum vitii admiscet; qualis est Homerica valere jubens Stoicos negantes virtuti quicquam virtiosum, aut vitio probum quicquam adesse posse, sed imprudentem hominem nunquam non peccare, eruditum semper id quod officii est facere. talia enim in scholis audiuntur. at in rebus et vita multorum juxta Euripidem

Non est scorsim recta reperire ac mala,
Sed ista commiscentur.

Quin etiam ubi à vero recedit ars poëtica, gaudet tamen multiplici varietate. nam mutationes in fabula affectus movent et inopina atque inexpectata offerunt, unde et admiratio et delectatio sequitur. nam quod uniforme est id vero nec affectus ciet, nec fabulae convenit. ideo non eosdem semper victores faciunt, non eosdem felices ubique, non eosdem recte omnia agentes: ac ne Deos quidem quoties hominum negotiis interveniunt, aut affectibus vacuos faciunt, aut vitiorum immunes, ne scilicet langueat vis illa quae nos percellit et affectus ciet,

ficubi periculum et adversarius auferantur.

31. Quae cum ita se habeant, juvenem ad poëmata admittamus non hac imbutum opinione de magnis atque praeclaris hominibus, quasi illi sapientes, justi, perfecti denique reges fuerint et norma quaedam virtutis universae et recti. nam certe haec si existimat et in his stupet, magnum damnum accipiet, ut qui offendetur, neque audire aut recipere volet si quis horum aliquem reprehenderit talia dicentem facientemve:

O utinam Divum pater et cum Pallade Apollo,
 Nec Danaum nec de Phrygio quis sanguine mortem
 Effugiat: nobis maneat sed vita duobus,
 Ut soli Iliacos scindamus vomere muros.

Item:

Atque ibi ego audivi miserandum in morte gementem

Cassandra Priami natam, quam perfida conjux Tyndaris occidit me propter.

Et:

Ut lectum sociem cum pellice, quo senis illa

Sic odium indueret: facio persuasus.

Et hoc:

Jupiter, haud quisquam Divum exitialior est te. nihil horum laudare juvenis assuecat, neque praetextus et obtentus speciosos querat rebus vitiosis in eoque ingenium et eloquentiam exerceat: sed hoc potius cogitet, poëticam artem imitatrixem esse vitae, morum atque hominum, non qui puri perfectique et omni labe vacantes sint, sed eorum qui affectus et falsas opiniones atque ignorantiam admixta sibi habeant, ac propter ingenii bonitatem plerumque ad meliora se vertant. nam haec praeparatio meditatioque in animo adolescentis, ut recte dictis factisque excitetur et velut afflatus gaudeat, contraria vero rejiciat indignabundus, efficiet ut sine noxa poëtas audiat.

32. At qui omnia admiratur, omnia amplectitur, et auditis heroum nominibus concepta opinione judicium sibi corrumpi patitur, similis illis qui Platonis curvitatem et balbutiem Aristotelis imitabantur, ignarus ad multa prava praebebit se facilem. neque vero timide se gerere debet, et ut in

fano prae superstitione omnia perhorrescere atque adorare, sed fiduciae assuefactus exclamare non tantum illa recte, belle, sed interdum quoque mendose, perverse. exempli causa Achilles coetum cogit aegrotantium militum, belli moris iratus, praesertim quod ipse in rebus bellicis excelleret magnumque nomen obtineret. cum vetero artis medicae peritus esset et nono jam die, quo tempore morbi dijudicari maxime solent, animadverteret non esse morbum usitatum et profectum à causis quotidianis, surgens non ad multitudinem concionatur, sed regi dat consilium :

Omnibus Atride nobis remeare necesse est,
Quantum cerno, domum.

Recte haec et moderate atque ex decoro. at cum vates dixisset metuere se iram praestantissimi inter Graecos, non jam recte neque moderate jurat neminem ei manus illaturum se vivo :

non si ipsum Agamemnona dicas:
ostendens parvi à se fieri atque adeo contemni imperatorem. deinde vero iratior jam manum gladio admovet, et interficere Aga-

memnonem cogitat, non recte sive quod honestum, sive quod expedit respicias. deinde ad se rediens:

Et simul ingentem vaginae reddidit ensem
Palladis infexus monitis.

Recte iterum ac pulchre quod cum iram exscindere omnino nequirit, tamen antequam irreparabile quicquam committeret, retraxit eam atque cohibuit et rationis imperium ferre coëgit.

33: Rursus Agamemnon in his quidem quae in concione dicit facitque ridiculus est: at in Chryseidis negotio gravius se gerit et magis pro regia dignitate. nam Achilles abducta Briseide,

Flens procul a sociis diversa parte sedebat:

Hic vero ipse navi imponens, tradensque et prosequens eam quam paulo ante dicebat prae uxore à se diligi, nihil indecorum, nihil amatorium admittit. et Phoenix quidem à patre diris devotus ob pellicem sic ait:

Eripere huic vitam ferro fulgente parabam:
Iram nescio quis fregit Deus, et mihi vulgi
Objecit voces animo et convitia famae,

Ne patris occisor Grajum sermone notarer.

Aristarchus hos versus perhorruit ac sustulit: atqui suo loco sunt positi, ubi Phoenix Achillem docere vult, qualis res sit ira et quae perciti ea homines patrare soleant, ubi nec rationi parent, nec consiliis auscultant. nam et Meleagrum introducit iratum civibus, verum postea mitigatum, rete et perturbationes animi vituperans, et simul ut honestum atque utile praedicans si quis non sequatur, sed opponat se et vincat atque etiam poenitentia ducatur. heic ergo manifesta differentia est boni malique.

34. At ubi de animo non satis constat, descendus est juvenis distinguere hunc in modum: si Nausicaa conspiciens Ulyssem virum peregrinum, et tali quadam cupiditate incensa quali Calypso, et luxurians aetate nubili, ista apud ancillas nugatur:

Atque utinam talis conjunx mihi detur, et illi
Exigere in nostris sit dulce penatibus aevum:
vituperanda sane ejus audacia atque immodestia. si vero cum ex sermonibus mores ejus cognosset et admirata esset plenum prudentiae colloquium, optat cum tali potius

vivere quam cum civium aliquo nauta aut saltatore, dignum admiratione id quidem. sic etiam ubi Penelope procos suos humane alloquitur, atque illi ipsam vestibus caeteroque ornatu donant, Ulysses delectatus,

Dona quod illorum traheret sermone benigno : si id gaudet quod ex donis lucrum faciat, ipsum superat lenocinii foeditate qui in co-moedia traducitur Poliagram, de quo illud est,

Felix Poliager qui domi nutrit capram
Coelestis pignus copiae.

Sin vero existimavit illos hoc magis in sua potestate fore, quo minus id quod futurum erat exspectarent spe bona capti, jam gaudium ejus, et sumta fiducia ratione non caret. sic etiam in dinumeratione earum rerum quas cum ipso exposuerant Phaeaces atque inde discesserant, si reipsa in tanta solitudine, tam incerto quid sibi evenisset, pro illis tamen sollicitus est,

Ne de nave cava subreptis rebus abissent,
miseratione aut etiam execratione dignus
est ob avaritiam: sin vero, ut dicunt non-

nulli, an in Ithaca, ubi denique esset ambiguus, res apud se relictas pro signo accipit sanctimoniae Phaeacum (neque enim credibile erat qui gratis ipsum vexissent, deportaturos eum fuisse in terram alienam; atque interim rebus ejus manum abstenturos) conjectura utitur non mala, et laude digna est prudentia. quidam vero et hoc vituperant quod eo modo exponi potuerit siquidem revera dormivit: et apud Thuscos aiunt veterem famam servari, quae Ulyssem ferat fuisse somniculosum ac proinde aditus difficilioris. si autem non verus is somnus fuit, sed cum puderet eum Phaeacas indonatos neque exceptos hospitaliter dimittere, illi autem si adessent ipse inimicos latere non posset, rebus perplexis velamentum hoc invenit, ut dormientem se fingeret, non improbant.

35. Haec talia monstrantes juvenibus non sinemus, eos ad vitiosos mores impetu ferri, sed rerum bonarum studium atque electionem illis inferemus, actioni cuique ut meretur reddentes laudem aut probrum. quod quidem in illis tragœdiis fieri potissi-

num oportet, quae orationes continent artificiosas et ad persuadendum aptas circa facta infamia atque turpia. neque enim verum usquequaque est Sophoclis illud:

Bona verba nasci rebus e foedis negant.

Nam et ipse solet malis moribus actionibusque pravisorationem blandientem et praetextus gratos accommodare. tum *vera* vides ut apud alterum in eadem scena versatum Phaedra Theseum ultro incuset quasi per ipsius injurias factum esset ut ipsa Hippolytum amaret. similem loquendi licentiam Helenae quoque adversus Hecubam assignat quasi ipsa justius punienda esset quod ipsius adulterum genuisset. nihil igitur tale elegans aut artis plenum juvenis existimare assuescat, neque talibus commentis arrideat, sed abominetur verba magis etiam quam ipsa libidinis facta.

36. Ubique autem utile est ejus quod dicitur causam investigare. nam Cato puer admodum faciebat quidem quod praecipiebat paedagogus, sed simul praecepti causam percunctabatur. at poëtis non ita ut legum conditoribus aut paedagogis paren-

dum est, nisi quod dicant rationem habeat, habebit autem, si rectum sit: si minus, apparebit inane esse et frivolum. sed multi istarum minutiarum causas rigide postulant, et quaerunt cur dictum sit;

Cum bibitur superbaud unquam cratera locetur
Trulla tibi:

Item:

Quisquis in alterius currum se transferet, hastam
Protinus intenter.

rebus autem multo majoribus non exploratis fidem adhibent, cujusmodi sunt;

Nam celsa quamvis pectora infringit dolor
Quoties parentum calamitates cogitant:

Et:

Demittere animum debet is quem fors premit.

Atqui ad mores haec pertinent et vitam
perturbant, dum falsas iudicationes et opinio-
nes degeneres in animo proferunt, nisi
assuescamus ad horum quodque dicere: cur
vero animum dejiciat is qui fortunam nac-
tus est adversam, et non potius fortunae
obnittatur et erectum se minimeque humi-
lem praebeat? cur vero si patre aut vitio-
so aut imprudente sum natus, ipse vero sum

prudens ac probus, non debeam ob meam virtutem animo esse celso, potius quam dejecto ob patris infiditiam? nam qui eum immodum obliuetatur ac resistit, nec quoque sermone se ut vento infleti patitur, sed illud recte dictum existimat, 'Homo impetratus quovis dicto percelli solet,' is plurima neque vere neque utiliter dicta à se dispelet.

37. Haec igitur efficient ut sine noxa audiantur poëtae. sicuti vero in pampinis et ramis frondosis saepe fructus absconditur et obumbratus latet, sic in poëtica dictione et fabulis circumfusis multa juvenem fugiunt, quae scire operae pretium est. id vero minime permittendum est, neque declinandum à rebus, sed adhaerendum quam maxime notis, quae ad virtutem et mores formandos valent. quare non abs re erit etiam hoc breviter attingere et rudi quod aiunt Minerva. nam orationem prolixam, et apparatam magnamque exemplorum congeriem relinquemus iüs qui operis scribunt.

38. Primum ergo juvenis rectorum pra-

vorumque tum morum, tum nu-
crimen animo complexus attendat, et u-
tis et actionibus quas utique generi poëta
ex decoro tribuit. ut ecce Achilles Aga-
memnon dicit quanquam cum iracundia:
At non sequa mibi contingent praemia tecum,
Si quando Iliacam Graeci vastabimus urbem.
Thersites vero eidem per convitum obji-
cit,

Aere tibi multo tentoria plena resurgent,
Ex captivarum lecto grege, quas tibi primo
Eximias Graeci damus, ut quam cepimus urbes.

Et Achilles iterum:

Hoc dabit ut pulchrae vertamus moenia Tro-
At Thersites quanto aliter?
Sive ego captivum traho, sive quis alter Ad
Sic et ubi Agamemnon exercitum l-
convitiis Diomedem impetit, nihil
ponit:

Quippe verebatur venerandi jurgia,
At Sthenelus, nullius loci hom-

Mentiri rex parce, potes nam ver
Vincimus immensum nostros, ita

Voc enim discriminē recte

cer juvenis modestiam et fastus fugam res
esse elegantes; at contra superbiam et jac-
tantiam vitabit ut indecora. conducit nota-
re etiam qui se Agamemnon hic gerat: nam
Sthenelum ne compellatum quidem trans-
mittit. at Ulyssem quem pupugerat dictio
non insuper habuit, sed eum allocutus est,

Vidis ut iratum, sursumque ita dicere coepit.

Nam purgare se omnibus adulationis quan-
dam habet speciem, neque satis ex dignita-
te est: omnes vero contemnere, superbum
aut etiam stolidum. optime autem Dionae-
des inter pugnandum silet ad regis maledic-
ta, peracto autem praelio libere apud eum
loquitur:

Tu virtutem in me culasti primus Achivam.

Usui erit et viri prudentis, ac vatis se ostend-
tantis discrimen agnoscere. nam Calchas
temporis occasione non considerata, pro ni-
hilo dicit in comitio accusare regem, quasi
qui causa sit pestilentiae. at Nestor sermo-
nem injicere cupiens de reconciliando Re-
gi Achille, ne videatur invidiam facere A-
gamemnoni apud multitudinem, tanquam

vorumque tum morum, tum hominum discrimen animo complexus attendat, et dictis et actionibus quas utrique generi poëta ex decoro tribuit. ut ecce Achilles Agamemnoni dicit quanquam cum iracundia:

At non aequa mihi contingent praemia tecum,
Si quando Iliacam Graeci vastabimus urbem.

Thersites vero eidem per convitum objicit,

Aere tibi multo tentoria plena resurgent,
Et captivarum lecto grege, quas tibi primo
Eximias Graeci damus, ut quam cepimus urbem.

Et Achilles iterum:

Si Jupiter olim

Hoc dabit ut pulchrae vertamus moenia Trojae.

At Thersites quanto aliter?

Sive ego captivum traho, sive quis alter Achivum.

Sic et ubi Agamemnon exercitum lustrans
convitiis Diomedem impetit, nihil ille reponit:

Quippe verebatur venerandi jurgia regis.

At Sthenelus, nullius loci homo,

Mentiri rex parce, potes nam vera profari.

Vincimus immensum nostros, ita crede, parentes.

Hoc enim discrimine recte observato, dif-

cet juvenis modestiam et fastus fegam res
esse elegantes; at contra superbiam et jac-
tantiam vitabit ut indecora. conducit nota-
re etiam qui se Agamemnon hic gerat: nam
Sthenelum ne compellatum quidem trans-
mittit. at Ulyssem quem pupugerat dictio
non insuper habuit, sed cum allocutus est,

Vidit ut iratum, rufumque ita dicere coepit.

Nam purgare se omnibus adulationis quan-
dam habet speciem, neque satis ex dignita-
te est: omnes vero contemnere, superbum
aut etiam stolidum. optime autem Diome-
des inter pugnandum silet ad regis maledic-
ta, peracto autem praelio libere apud eum
loquitur:

Tu virtutem in me culasti primus Achivum.

Usui erit et viri prudentis, ac vatis se ostend-
tantis discrimen agnoscere. nam Calchas
temporis occasione non considerata, pro ni-
hilo dicit in comitio accusare regem, quasi
qui causa sit pestilentiae. at Nestor sermo-
nem injicere cupiens de reconciliando Re-
gi Achille, ne videatur invidiam facere A-
gamemnoni apud multitudinem, tanquam

qui iracundia peccasset, hoc ei dat consilium.

Jamque senes (res est quae te decet) excipe mensa:
Cujus at in magno melior sententia coetu
Hunc sequere.

Ille post coenam mittit legatos. hoc ergo erat erratum corrigere, aliter si fecisset, id vero fuerat criminari et convitium dicere.

39. Sed et nationum notanda discrimina: quale hoc est quod Trojani impetum faciunt cum clamore ac ferocia, Graeci autem silentio

Ora premunt, metuuntque duces.

Nam cum jamjamque conserendae sunt manus cum hoste, tunc praefectos revereri id vero et fortitudinis et obedientiae signum est. quo spectat quod Plato suos asfuefaciebat ut reprehensionem et id quod turpe est metuerent magis quam labores et pericula. Cato autem magis sibi placere dicebat erubescentes quam expallescentes. est et in promittendo sua cuique proprietas ac nota. nam Dolon hunc in modum promittit:

*Castra ibo medius per Achaea, donec Atridae
Ad puppim veniam.*

At Diomedes promittit nihil, addit etiam minore se in metu fore si sibi alter adjungeretur. prudentia igitur res est Graeco digna et elegans; at ferocia vitio non caret, et barbaris convenit: illa laudanda, haec repudianda est.

40. Habet et non inutilem considerationem id quod Trojanis, et quod Hectori accidit cum Ajace dimicaturo singulari certamine. *Æschylus* cum in Isthmiis pugil os concisus esset, et clamor oriretur; 'quanta' tum, inquit, valet exercitatio! Spectatores clamant, at qui caesus est filet.' heic vero cum poëta dicat, simulatque in armis fulgens Ajax conspicendum se dederat, gavisos Graecos:

*Trojagenis artus cunctis gravis occupat horror:
Ipse etiam motum persentit pectoris Hector.
quis non miretur differentiam? ejus qui de
vita cernit, cor tantum palpitat, non aliter
quam si luctaturus tantum, aut in stadio cur-
sus esset: at spectantibus corpus omne*

concutitur et tremiscit, amore principis et pro ipso metu.

41. Jam vero et optimi cum pessimis vi-deamus comparationem. Thersites

Oderat ante alios Ithacum tamen Acacidenque.

At Ajax semper Achilli bene vult, et ad Hectorem ita de eo loquitur:

Pugnans nunc unus in unum,

Disce age quae virtus Danais et quanta superfit

Post frangentem acies, qualis leo saevit, Achillem.

Et haec quidem Achillis laudatio est: quod autem sequitur pro omnibus egregie dic-tum est.

Nos autem qui te valeamus tendere contra

Turba sumus.

Se neque solum, neque vero praestantissi-mum praedicat, sed unum inter multos qui Hectoris impetum excipere auderent. haec ergo de discrimine illo dicta sufficient, nisi et illud addere libeat, Trojanorum multos vivos in hostium venisse potestatem, Graecorum vero neminem: et illorum quidem nonnulli supplices facti sunt hostibus, (ut Adrastus, filii Antimachi, Lycaon, ipse tandem Hector Achillem pro sepultura ob-

secrans) illorum nemo; quasi barbarorum sit supplicare et precari in ipso certamine, Graecorum vero aut pugna vincere, aut mori.

42. Sicut autem in pascuis apis quidem florem persequitur, capra vero frondem, sus radicem, alia animantia semen aut fructum, sic et in poëtarum lectione aliis historiam delibat, alius pulchritudini et structurae vocum adhaeret, (quomodo de Euripide dixit Aristophanes,

Quippe ejus ore terete mihi dulce est frui)

alii vero ea quae de moribus utiliter dicta sunt sectari amant: ad quos cum nostra haec pertineat oratio, moneamus eos indignum esse, si cum ab amatore fabularum non ignorentur ea quae temere atque inutiliter dicuntur, neque à literarum studio ea quae ornate et diserte, is qui honesti ac laudis se studiosum profiteatur, neque per jocum sed discendi causa ad poëmata accedit, segniter atque incuriose audiat ad fortitudinem, aut temperantiam, aut justitiam pertinentes sententias: qualis illa,

Tydide, quo jam virtus oblita recessit?

Quia me siquid amas adita prope: dedecus ingens
Si capiat naves galea spectabilis Hector.

Videre enim virum prudentissimum in summo constitutum discrimine, ne cum aliis suorum omnibus internecione deleatur, interea tamen ejus quod probosum est ac turpe metu teneri, non mortis, juvenis animum ad virtutem concitabit. Ex illo:

Gradebat saepiente viro justoque Minerva:
considerandum nobis dat poëta quod non divitem aliquem, non formosum, non robustum Deae placere fecit, sed justum atque prudentem. eadem Minerva, cum dicit Ulyssem à se neque relictum neque neglectum iri, quod esset

Egregie cordatus homo, sermone diserto:
ostendit inter nostra omnia unum esse divinum Deoque carum, virtutem, quandoquidem similia similibus gaudent.

43. Cum vero magnum quiddam videatur et sit iram cohibere, majus vero prae-
cavere ne in iram incidamus neque ab ea occupemur, non in transcurso et haec legentibus commonstranda sunt, Achillem cum esset ingenio minime leni aut paciente

praecipere Priamo ut quiescat neque ipsum
irritet, hoc modo :

Irritare senex cave me (nam reddere et ultro
Hectora decrevi, tum nuntius ab Jove venit)
Extra ne mea te pellam tentoria, supplex
Quanquam ades, atque Jovis violem mandata su-
premi.

Deinde Hectorem ipse cum lavisset atque
circumvelasset imponit currui, priusquam
eum foedatum pater intueretur :

Natum ille aspiciens luctu ne percitus iram
Non premeret, pariterque animo commotus Achil-
les,
Jussa Jovis violans, ipsum demitteret Orco.

Magnae enim cuiusdam prudentiae est, si-
quis ad excandescendum pronus natura-
que asper et irritabilis se non ignoret, sed
causas caveat atque praeverat, et eminus
se ratione praemuniat, ut quamvis invitus
in illud malum non incidat. eodem vero
modo et vinofus circa vinum habere se de-
bet, et circa amores amoribus deditus, si-
c ut Agesilaus pati noluit, ut formosus puer
accedens ipsum oscularetur: Cyrus vero
nec videre Pantheam ausus est: cum con-

tra vitiis mancipati qui sunt, quaerant irritamenta affectuum, et qua parte maxime aegrotant, ea se prodant. Ulysses vero non modo se cohabet ira commotum, sed et recta ratione colligens ingenium Telemacho esse asperum et infestum hominibus malis, retundit et in tempore praeparat, ut quietum contineat se se atque inhibeat, sic praecipiens:

Si me forte domi tractent male, conde dolorem
Corde tuo, neque prode meis te casibus angi,
Quamvis me pedibus tractum extra limina portent,
Aut arcu feriant, spectare et ferre memento.

Sicut enim equorum rectores equos frangent non in ipso cursu, sed ante, ita viri sapientes ingenia quae rerum indignitate facile commoventur, et ad iram accenduntur, ubi ratione bene munierint atque praeparaverint, tum demum in certamen producent.

44. Sed neque negligenter audienda sunt ipsa rerum nomina, non tamen ut Cleanthis sequamur disciplinam: jocari enim videtur exponens illud, Ζεῦ πάτερ, Ιδηδει μεδία, et alterum, Ζεῦ ἔρα Δεδωραῖς, quod ille

una voce legi vult, ut significetur aër ex terra sursum se edens. sed et Chrysippus friget saepe, non tam ludens, quam ipse comminiscens ea quae verisimilia non sunt, ut cum Jovem *εὐπύονα* vult dici, quod in disputando sit acer, et vi dicendi alias antecellat. melius autem est haec Grammaticis relinquere, et illis potius instare, quibus et probabilitas et utilitas adest.

Nec tulit huc animus: didici nam vivere recte.

Item:

Dulcis nam noverat omnibus esse.

Nam fortitudinem disciplinam vocans, et judicans ut comiter et humane cum hominibus consuescamus, etiam hoc ex scientia et usu contingere, simul omnes monet ne se negligant, sed honesta discant et docentibus attendant, quippe cum ignavia et rusticitas ignorantiae quaedam atque imperitiae sint. his illa valde sunt consentanea quae de Jove dicit et Neptuno:

Unum illis commune genus, patria una duobus,
Jupiter at natu prior, et plura undique norat.

Nam rem maxime divinam et regiam esse dicit scientiam, in qua et praecipuam po-

A a

nit Jovis praefrantiam, nimirum existimans
caeteras quoque virtutes huic adesse co-
smites.

45. Assuefaciendus etiam juventis au-
dire haec animo vigili:

Immensum sapit ille: loqui nisi vera cavebit.

Et:

Antiloche & quondam prudens, quae facta tibi res?
Laedis equos, nostrae virtuti dedecus adfers.

Item:

Glauce quid haec verbis jactas, vir tante, superbis?
Ait ego te reliquis animo praefare potaram.

quasi dicat prudentes neque mentiri, neque
in praelio male pugnare, neque per injuri-
am insultare aliis. sed et cum Pandarum
ab imprudentia persuasum ait ut foedus
confunderet, satis demonstrat hujus se esse
sententiae, injuriam facere non esse pru-
dentis. idem et de temperantia facile est of-
tendere, si quis istis attendat:

Illius, uxor erat quae Proeti Antea, petebat
Concubitus tacitos: at non persuasus ab illa
Bellerophon sapiens et servans pectus honesti.

Et his:

Turpe diu facinus regina Agamemnonis uxor

Ante recusarat: nam mens bona federat illi.

Nam in his continentiae causam assignat prudentiam. in hortamentis autem militaribus identidem dicens:

Jam celeres Lycii, quo fert fuga? non pudor hoc est?

Et:

Sit cuique in pectore fixum

Jus simul atque pudor tanto in certamine belli:

Eos qui temperantes sunt videtur et fortes facere, eo quod pudore turpum teneantur, et voluptates norint superare et pericula subire. quod et Timotheum impulit ut in Tragoedia Persis Graecos hunc in modum hortaretur:

Sanctum pudorem vos veneramini:

Invieta virtus quem comitem sibi

Delegit.

Æschylus vero et honore non nimis inflari, neque exsultare atque efferrari multorum laudationibus in parte ponit prudentiae, cum de Amphiaraō sic scribit:

Neque enim videri quaerit, ast esse optimus,

Sulcos profundos corde demersos gerens,

Unde illa fese pulchra consulta exferunt.

Nam ob se et optimum in se propositum animo esse magno prudentis est viri.

46. Cum igitur omnia ad prudentiam referantur, apparet nullam esse virtutis speciem quae non disciplina paretur. apis enim suapte natura ex floribus acerrimis, et spinis maxime asperis conficit mel, rem lenissimam atque utilissimam. pueri vero si recte innutriantur poëmatis, etiam ab his quae speciem habent vitiōsī aut absurdī, discent quod prodesse atque usui esse possit. primo enim intuitu suspectus erit Agamemnon quasi corruptus divitem illum militia solverit, qui Ætham equum ei dedit:

Ne peteret secum sublimia Pergama miles,
Sed frueretur ibi concessis ab Jove summo
Divitiis.

At judice Aristotele recte fecit, qui bonum equum tali homini praetulit. nam ne cane quidem, imo nec asino contra erat aestimandus homo imbellis ac timidus, divitiis et luxu diffluens. rursum turpe videtur, quod filium suum Thetis ad voluptates vocat, et res Veneris ei in animum revocat. atqui et heic spectandam se praebet Achillis con-

tinentia, qui cum Briseidem diligeret, atque ea ad ipsum veniret, et sciret ipse vitae finem sibi instare, tamen non festinavit frui ea voluptate. neque vero amicum luget, ut multi, otio et officii praetermissione, sed voluptatibus quidem ob luctum abstinet, actionibus interea se militaribus atque imperatoriis impendens. Archilochus quoque non laudatur, moestus quidem ob amissum fororis maritum, qui in mari obierat, at vino et lusu certare adversus moerorem sibi proponens: at causam ratione non carentem addidit:

Nam neque sanabo lachrymans; neque deteriorem
Rem faciam, ludum si sequar atque dapes.

Nam si ille nihilo deteriorem se rem facturum existimavit, si convivia et delicias sectaretur, certe neque deterius se habebit res, si nos sapientiae studeamus, traetemus rem publicam, prodeamus in forum, descendamus in Academiam, agriculturae demus operam.

47. Neque vero malae sunt correctio-
nes illae per allusionem, quibus usi Clean-
thes et Antisthenes: hic enim cum Athe-

nienses valde tumultuantur hoc versu of-
fensi:

Quid turpe, nisi quod turpe qui faciunt patant?
statim opposuit:

Quod turpe, turpe est seu patet, seu non patet.

Cleanthes vero de divitiis dictum illud:

Ut des amicis, corpus in morbo cubans

Sunt ut reficias:

alludens ita mutabat:

Ut des amicæ, corpus in morbo cubans

Sunt ut conficias.

Et Zeno emendans Sophocleum illud,

Quicunque regis in domum gressus talit,

Jam servus illi est, liber et si advenerat.

ita rescripsit:

Ia servus haud est, liber hoc si advenerat,
liberi nomine intelligens eum, qui metu va-
cans, magnanimus, erexitusque fit.

48. Quid ergo vetat quominus et nos
talia quaedam succinendo, juventutem vo-
cemus ad meliora, et his quae ab aliis sunt
dicta hunc in modum utamur?

Felicitas namque hominis hac in re sita est,
Si mentis ejaculata qua voluit cadant.

non ita est, sed

DE AUDIENDIS POETIS. 187

Si mentis ejaculata qua prodeat cadant.

Nam volentem ea consequi et accipere
quae non oportet, vere miserum est et in-
felix: Et ad illud:

Non, Agamemnon, ad bona cuncta

Te saevit Atreus:

Sed gaudendum est atque dolendum.

Nihil minus, dicemus: sed gaudendum,
non autem dolendum est, si ea obtingant
quae satis sunt. ' Non enim, Agamemnon,
' ad bona cuncta te sevit Atreus.

Prob dolor! ut illud coelitus missum est malum,

Cum quis videt meliora nec sequitur tamen.

Imo vero feriūm, et ratione carens, et
miserabile, cum meliora noris ad pejora
abripi per mollitatem atque incontinentiam.

Suada est loquentis vita non oratio.

Imo vero et vita et oratio: aut per oratio-
nem vita, quomodo per fraenum eques,
per clavum gubernator: nullum enim vir-
tus tam humanum atque cognatum sibi in-
strumentum habet quam sermonem.

A. Magis in mulieres fertur, an sexum in marem?

B. Aequus in utrumvis, pulchra si species adest.

Rectius fuerat:

Aequus in utramvis, casta si probitas adest.

Is enim vere in medio positus est, et in neutram partem propenderat. at qui à voluptate et pulchritudine huc illuc agitur, levis est et inconstans.

Formidini sunt res Deum sapientibus.

Neutiquam, imo

Fiduciam addant res Deum sapientibus.

Formidini autem sunt imprudentibus, ingratis, stolidis denique, ut qui ipsam illam potentiam boni omnis auctorem ac principem tanquam noxiā suspectam habent, ac metuunt. correctionis modus igitur hujusmodi est.

49. Usum autem ejus quod dicitur ad res plures alias recte monstravit Chrysippus, praeципiens ut quod utile est traducatur ad alia generis ejusdem. nam quod dicit Hesiodus:

Nec bos intereat, vicinus ni malus adsit: idem et de cane et de asino dixisse putandum, et de rebus omnibus quae eundem in modum amitti possunt. rursus cum dixit Euripides:

An servus is sit qui nihil metuit mori?

intelligendum est et de labore et de morbo idem dictum. sicut enim medicamentum quod adversus unum morbi genus profuit, vi ejus intellecta, medici transferunt et utuntur ad affines usus: sic et dictum aliquod commune et quod vulgare utilitatem suam possit, pati non debemus intra unius rei angustias contineri, sed ad similia promovere; atque assuefacere universos ut quam late jus dicti cujusque pateat intelligent, et quod transferri aptum est statim transferant, multis exemplis exerciti ad celerem ejus rei perceptionem, ut cum Menander dixit,

Felix qui mentem cum divitiis possidet,
hoc etiam de gloria, et imperiis, et elo-
quentia dictum existiment. tum vero illud
quo Achillem in Scyro in virginum coetu
sedentem Ulysses increpat:

Tun' generis altum lumen extingueens trahis
Heic pensa, genitus optimo Graecum patre?
idem et luxurioso dici potest, et turpis lu-
cri avido, et desidi atque inerudito: ut:
Potasne genitus optimo Graecum patre?
aut alea ludis, aut coturnicibus, aut cau-
ponam exerces, aut foeneraris, nihil cogi-

tans magnum, neque nobilitate tua dignum?

Laudare Plutum parce: non veneror Deum
Qui pessimorum saepe sit possessio.

Similiter laudare honores parce, et corporis speciem, et imperatorum paludamentum, et infulas sacerdotales; quae omnia etiam pessimis videmus contingere.

Semper propago est foeda quam gignit metus.
Sane: sed et quam libido, et intemperantia, et invidia, et quicquid ultra est animi morborum.

50. Cum vero optime dictum sit ab Homero,

Dyspari cui facies est optima:
Et:

Hector cui facies est optima:

(nam vituperio atque etiam irrisu dignum eum existimat, cui pulchritudine nullum adsit majus bonum) hoc ad alia quoque aptandum est, ut prohibeamus quenquam animos tollere ob res pretii nullius, ac juvenes doceamus opprobrii et ludibrii vim ista habere, ' δ tu cui pecunia est optima, cui ' coena optima, cui liberi, cui jumenta, ad-

‘de etiam facundia.’ nam excellentia in rebus optimis est appetenda, et concupiscere debemus primi esse in rebus primis, maximi in maximis. at quae ex levibus et parvis rebus venit gloria, ingloria est nec digna studio. hoc exemplum nos commonefacit diligenter considerare vituperationes ac laudationes in Homeri praesertim carminibus: magnum enim documentum continent, ne quae corporis et fortunae sunt bona magnopere aestimemus. nam primum in salutationibus atque compellationibus non alii alios vocant aut formosos, aut ddives, aut robustos, sed hujusmodi utuntur allocutionibus:

O sollers Laertiade Jove prostate Ulysses.

Et:

Hector Priamide, prudentia cui Jovis instar.

Et:

Gloria Graiugenam, Peleus quem sevit, Achille.

Et:

Clare Menoetiade, quem diligit usque meum cor.

Rursum ubi convitantur, nihil eorum attingunt quae corporis sunt, sed vitiis apponunt vituperium:

Plene mero, cui cor cervi est ocalique canini.

Et:

Ajax prave valens ad jurgia.

Item:

Idomeneu, quid verba libet tibi fundere? non te
Ventosum lingua esse decet.

Item:

Ajax vana loquens, aequo japhantior.

Thersites denique non ut claudus, non ut
calvus, non ut gibbosus, sed ut sermonis ni-
mius notatur. contra vero Vulcanum ma-
ter blandiens à pedum vitio cognominat:

Huc o clade veni soboles mea.

Adeo eos irridet Homerus quos pudet
claudos esse aut caecos, ita scilicet existi-
mans, neque vituperandum nisi qui sit foe-
dus, neque foedum esse qui non sua culpa,
sed à fortuna in talem modum effictus sit.

51. Duo ergo eximia consequuntur, qui
poëtas recte audire assueverunt, quorum
alterum ad modestiam pertinet, ne scilicet
ipſi florentes rebus secundis, aliis insolent-
ter et stolide fortunam exprobrent: alterum
vero ad animi magnitudinem, ne ob fortu-
nam dejiciantur, ac perturbentur, imo vero

ut et injurias, et contumelias, et ludibria
patienter ferant, illud Philemonis ante om-
nia animo tenentes,

Nullus concentus est auditu suavior,
Quam cum dissimulat petitur qui convitiis.

Siquis vero reprehensionis opus habeat, hic
fane ob peccata et morbos animi reprehendatur, quomodo Tragicus Adraustus cum
Alcmaeon ei dixisset,

Tu frater illi es, quae virum occidit suum:
respondet:

At tu interemtor ipse genitricis tuae.

Quemadmodum enim qui vestes flagris cae-
dunt corpora non attingunt, ita qui ignobi-
litatem aut infortunium alicui exprobrant,
ii stulte et sine fructu circa exteriora occu-
pantur, animum vero non attingunt, neque
ea quae vere correctionis et castigationis
indigent.

52. Ac sicut supra docuimus, fidem ab-
rogare carminibus vitiosis ac noxiis, op-
positu sermonum atque sententiarum, quas
viri illustres et in rebus civilibus versati e-
diderunt, ita siquid apud poetas reperiemus
utile et elegans, id fovendum et educan-

dum erat documentis ac testimoniiis professorum sapientiae, * et his commenti honos tribuendus. nam et aequum est hoc et expedit, quippe magna ad persuadendum vis atque auctoritas accedit, ubi his quae in scena dicuntur, et ad lyram canuntur, et in † tragoedi schola discuntur, concinunt Pythagorae et Platonis placita; atque ubi Chilonis monita et Biantis in easdem nos deducunt sententias cum his quae pueris praeleguntur.

53. Non ergo in transcursu commonstrandum est illud:

Non data sunt, mea nata, tibi certamina belli:
Tu dulces cura thalamos, et foedera lesti.

Et hoc:

Jupiter illi
Succenser, qui se meliorem Marte lacescit:
nihil differre ab illo, 'Nosce te ipsum,' sed
eandem continere sententiam. tum illud:
Ah miseri ignorant quanto omni dimidium plus:
Et illud quoque,
Res mala quae struitur structori pessima res est:

* Vertendum erat, illis autem inventi, scil. poetis.

† potius Ludimagiſtri. vide finem periodi hujus.

idem valet cum his quae in Gorgia et de Republica Plato tradit, nimirum inferre injuriam, quam ferre esse pejus; et nocentius male agere quam perpeti. superindicendum quoque isti sententiae *Æschyli*:

Animaequus esto: summus haud durat dolor:
 non aliud hoc esse quam vulgatum illud adeoque laudatum Epicuri: ‘ *Dolor, gravis, brevis; longus, levus:*’ quorum illud quidem aperte dixit *Æschylus*, hoc vero illi est consequens. nam si magnus et acer dolor non permanet, sequitur ut qui permanet non sit magnus atque intolerabilis. *Thespidis* vero illud:

Vides ut alios Jupiter superet Deos.
Mendacium illi, et risus, et fastus procul:
Unus Deorum est dulce quem non attigit:
quid ab illo Platonis differt? ‘ Procul à voluptate et dolore remota est divina natura.’ deinde illud quod *Bacchylides* dixit:

*Virtutis una est gloria, quam licet
 Vocare fidam: divitiae malos
 Persaepe sectantur.*

Similiter Euripideum illud:
Nil antiquius arbitror

Fraenatrice modestia,
Quae semper comes est bonis.

Et hoc:

Utcunque honorum lumine fulgidi
Speratis auri subdere copia
Vos posse virtutem, bonorum
Judicium miseros vocabit.

54. Nonne documentum continent eorum quae dicunt Philosophi de divitiis aliquaque bonis externis, ut quae sine virtute inutilia sint, neque profint habentibus? hunc enim in modum carmina aptare atque conjugare sapientum placitis, hoc vero est ea è fabulis atque persona educere, et auctoritatem conciliare utiliter dictis. eademque opera inclinatur juvenis animus ad philosophorum sermones, ut se eis aperiat. accedit mox enim non omni gustu audituque vacans, et eorum plenus quae à matre et avia, adde etiam patre et paedagogo audit, qui divites beatos habere et venerari, mortem et dolorem exhorrescere solebant, virtutem vero negligere, ac pro nihilo habere, nisi pecunia ei et honores adsint. quibus omnibus cum primum philosophos con-

traria docentes audiunt, admiratio eos ac stupor subit: neque illa aut admittunt, aut perferre possunt, nisi, ut qui ex densis tenebris veniunt solem conspecturi, ita hi quoque assuefiant in dubia luce et tenuem habente splendorem, veritate scilicet fabulis temperata, illa conspicere et non aversari. nam si in carminibus prius legerint, audierintve:

Lugere genitum tanta qui intrarit mala:
At morte si quis finiisset miserias,
Hunc laude amicos atque laetitia exsequi.

Item:

Homini quid est necesse praeterquam duo,
Cereale germen, atque lympharum latex?

Item:

O res amica barbaris dominatio?

Item:

nam felicitas

Mortalium illis propria qui minimum dolent:
minus perturbabuntur minusque offendentur si à philosophis audierint, ' Mortem nihil ad nos pertinere, et Definitas esse naturae divitias, et hoc: vitam beatam non pecuniae vis, non rerum agendarum splen-

C c

L U T A R C H I &c.

dor, non principatus et imperia in se continent, sed doloris vacuitas, et affectuum lenitas, et animi status eo quod naturae convenit contentus.

55. Quare tum propter haec, tum propter alia quae diximus, bene gubernandus est in lectione juvenis, ne calumniis occupatus sed praeparatus potius amicusque et benevolus et familiaris jam redditus à poëtica arte ad sapientiae studium ducatur.

F I N I S.

BOOKS printed and sold by ROBERT
and ANDREW FOULIS.

In pure Greek, on fine writing-paper, in 4to.

Homeri Ilias, 2 vols
Æschylus

Sophocles

Theocritus

With Latin Translations in 4to.

Æschylus, 2 vols
Demetrius Phalereus de elocutione

In pocket volumes the following,

Homeri Ilias, 2 vols

Hippocratis Aphorismi

Xenophontis de Agesilao rege oratio

Pindari opera. Anacreon.

Æschylus, 2 vols

Sophocles, 2 vols

Aristotelis poetica

Demetrius Phalereus

Xenophontis Hiero.

Theophrasti characteres.

Epictetus. Antoninus. Cebetis tabula.

Longinus. Theocritus.

Euripidis Orestes. Plutarchus de audiendis Poetis,

In Folio.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii de rebus a Caesare
gestis commentarii cum fragmentis. accesserunt
indices locorum, rerumque et verborum. om-
nia, ex recensione Samuelis Clarke, fideliter
expressa.

In Quarto.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii commentarii.

C. Plinii Caecilii Secundi quae supersunt.

M. Minucii Felicis Octavius.

Boetius de Consolatione Philosophiae.

In pocket volumes the following Latin authors,

Sallustius.

M. Tullii Ciceronis Opera omnia, 20 vol.

Lucretius. Terentius. Phaedrus.

Horatius, editio altera. Juvenalis et Persius.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii commentarii. 3 tom.

C. Nepotis vitae excellentium imperatorum.

M. Minucii Felicis Octavius.

Boetius de consolatione Philosophiae.

C. Plinii epistolarum libri decem, et Panegyricus
Trajano dictus, 2 vol.

Poetae Latini Minores.

C. Cornelii Taciti Opera quae existant, ex recen-
sione Jacobi Gronovii, 4 vol. *sub Prelo*

V. Paterculi Historia.

P. Mela. Tibullus et Propertius.

The following modern authors in 12mo.

T. Mori Equitis, Angliae Cancellarii, Utopia.

T. Kempis de Imitatione Christi libri IV.

Philosophiae Moralis institutio Compendiaria, auc-
tore F. Hutcheson L. L. D. editio 2da.

Metaphysicae Synopsis, Ontologiam et Pneumato-
logiam complectens. editio 3ta.

